

Seyffarth, Gustav

Rudimenta hieroglyphices Accedunt explicationes speciminum
hieroglyphicorum Glossarium atque alphabeta cum 36 tabulis lithographis

Lipsia 1826

Signatur: 4 Arch. 182 m

Nutzungsbedingungen

Bitte beachten Sie folgende Nutzungsbedingungen:

1. Die Dateien werden Ihnen nur für persönliche, nichtkommerzielle Zwecke zur Verfügung gestellt.
2. Nehmen Sie keine automatisierten Abfragen vor.
3. Nennen Sie die Bayerische Staatsbibliothek als Eigentümerin der Vorlage.
4. Bei der Weiterverwendung sind Sie selbst für die Einhaltung von Rechten Dritter, z. B. Urheberrechten, verantwortlich.

Usage Guidelines

Please observe the following usage guidelines:

1. The files are provided for personal, non-commercial purposes only.
2. Refrain from automated querying.
3. Attribute ownership of the original to the Bavarian State Library.
4. In using the files, it is your own responsibility to observe the rights of third parties, e. g. copyright regulations.

GVSTAVI SEYFFARTHI

PROF. LIPS.

RVDIMENTA
HEROGLYPHICES.

CVM XXXVI. TABVLIS LITHOGRAPHICIS.

L I P S I A E

S V M T I B V S I. A. B A R T H.

C I O I O C C C X X V I.



**BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.**

67, B



<36605797770015

<36605797770015

Bayer. Staatsbibliothek



**BIBLIOTHECA
REGIA
MONACENSIS.**

65, 8

<36605797770015

<36605797770015

Bayer. Staatsbibliothek

Arch. 182^m

R V D I M E N T A

H I E R O G L Y P H I C E S.

R

L I P S I A E,
L I T E R I S G V I L I E L M I H A A C K.

GVSTAVI SEYFFARTHI

PROF. LIPS.

RVDIMENTA

HIEROGLYPHICES

ACCELVNT

EXPLICATIONES SPECIMINVM HIEROGLYPHICORVM

GLOSSARIVM ATQVE ALPHABETA

CVM

XXXVI TABVLIS LITHOGRAPHICIS.

L I P S I A E

SVMTIBVS JOH. AMBROS. BARTH

CICICCCXXVI

LECTORI BONO S.

Scripta Aegyptiorum hieroglyphica non nisi pari et aequali ratione eaque certa et satis tuta explicari debent. Quamdiu aliae imagines imaginumque complexiones, ut sensum praebeant, ad alia principia reuocandae sunt; quamdiu delineationum fines artificiosis coniecturis eruendos habemus; quamdiu hieroglyphices praecepta non nituntur inscriptionibus ad probanda aut reprobanda placita nostra aptissimis: tamdiu, ut mihi quidem videtur, dolebimus, praestantissimae nationis, quam historia sacra laudibus effert, quae ad literarum artiumque humanitatem viam Graecis Latinisque praeiuit, praestantissima monumenta non legi vel, quod omnes capiunt, non intelligi posse ab eruditibus. Inuenienda est lex, ex qua non nomina, aut verba, aut formae grammaticae, aut aliae orationis particulae, sed integri variique textus explicari possint, quae utrum vera sit an falsa, inscriptio Rosettana arguet. Lapis Raschidicus enim est lapis ille Lydius, in quo examinentur sententiae de natura hieroglyphicorum qualescunque. Licet scripturam hieroglyphicam corpori nouo aut incognito comparare. Chemicis, quum ad explorationem veluti interpretationem corporis inexplorati se applicant, vident ante omnia de materiae natura siue conditione. Postquam viderunt, ex quo rerum genere sit suum pensum, utrum ad lapides, an ad metalla, an salia, an animalia, an ad alia spectet, progrediuntur, via inuenta, ad solutionem et descriptionem elementorum. Haec fere sunt, quae accipias his in lucubrationibus meis. Periculum feci indagandi indo-

lem hieroglyphices atque definiendi potestatem imaginum, in quibus fore, ut Tua suffragia feram, non spero, sed ea, qua par est, modestia cupio.

Mihi semper persuasum fuit, scripturam Aegyptiorum hieroglyphicam non esse symbolicam e sententia vulgari, sed alphabeticam aut alphabeticæ simillimam. Vocabulorum enim symbolis nullam orationem clare tradi posse censebam; symbolicen vero, quali opus fuisset ad significationem cogitationum perspicuam et accuratam, nimirum artificiosissimam atque amplissimam simplicis ætatis simplicitati adscribere, non satis consentaneum videbatur. Inscriptionem Rosettanam nactus, quum singulas figuras pro singulis literis sumerem neque tamen legere possem, intellexi, hieroglyphicas, quas nos dicimus, literas nullas esse. Passim enim eadem signa ter quaterque repetuntur uno in loco atque, alphabeto vel alphabetis positis, neque leguntur vocabula satis Aegyptiaca, neque inveniuntur verba, quæ secundum demoticum textum Graecamque translationem in singulis versuum locis invenienda sint. Quare miratus sum, recentiores, qui de hieroglyphica Aegyptiorum scriptura disseruerunt, missis grauioribus, iudicasse, imagines hieroglyphicas significare literas, more Phœnicio et appellatas et potestate instructas. Primitias hieroglyphices percepi e scriptura demotica. Quum enim SPOHNIVS, amicus defunctus non mortuus, clauem scripturae demoticae tradidisset, facillimum erat invenire signa hieroglyphica, quæ cum figura tum potestate conuenirent cum demoticis. Felicior fui legendis scriptis hieraticis, quæ idem SPOHNIVS legere docuerat. Primo statim obtutu conspiciuntur inter literas hieraticas lineamenta hieroglyphica. Iam eo perueneram, ut cum successu ipsa tractare possem hieroglyphica. Quum scripta demotica inter se compararem atque accuratius et loca et verba paria deliberarem; contigit mihi, ut non solum genuinas Aegyptiorum literas, sed leges quoque regnantes in scriptura demotica reperirem. Eadem arte in scriptis hieraticis adhibita, etiam hieraticæ scripturae interiora, quorum prima cognitio non minus cum SPOHNIO interfuisse videtur, assequi ac libare credidi. Sic varia exempla et loca hieroglyphica quoque inter se conferenda mihi fuerunt. Restabat, ut quemadmodum demotica scripta cum hieraticis, ita hieratica cum hieroglyphicis expenderem, quo magis trium horum scribendi generum cum discrimina et proprietates, tum affinitates et communia apparerent. Hac quidem via his in quaestiunculis equidem processi, quam, etsi nihil, quo mea placita probentur, habeat, celare nolui, ne, cuius viri subsidiis siue vnicis copiis solis vsus essem, obscu-

rum maneret neque alienis riuus meos hortulos irrigasse censerer. In animo mihi fuit observationes meas hieroglyphicas cum secunda tertiaque parte operis SPOHNIANI emittere; non obstiti tamen, quum hic prodromus, fortasse non ab omni parte omnibusque ingratus, iam a me exire vellet in eruditorum orbem.

Si placet instituere examen principiorum hieroglyphices nostrae, adeas quaeso tabulas XIII—XXXII., quae glossario destinatae varia vocabula vario modo scripta exhibent. Qua in re fere ita verseris et ratiocineris. 1) Inscriptio Rosettana demotica non verborum symbolis, aut literis cum symbolis, sed literis constat, quarum accuratiores non tantum figura, sed ordine quoque et potestate respondent Phoeniciis antiquissimis illis. Ergo literae aut a Phoeniciis ad Aegyptios, aut ab Aegyptiis veteribus siue Chamicis ad Phoenicios antiquitus nescio an Cadmum ante venerunt. Phoeniciae vero literae, quum Phoenicia nomina delineationibus suis apta gerant, e Phoenicia vita prodierunt. Aegyptii enim non Phoenicia, sed Aegyptiaca lingua locuti sunt. Ergo Aegyptus literas a Phoenicia accepit, literarum, diuinae segetis, ut veteres tradiderunt, diuina matre. Gradum fecimus. Etenim iam clarum est, partim non omnem Aegyptiorum scripturam fuisse symbolicam; partim antiquissimis temporibus Aegyptios coluisse literas easque exteras; partim denique scripturam demoticam non produisse, ut putarunt, ex hieroglyphica breui manu. 2) Porro scripta hieratica, ut SPOHNIVS auctor est, itidem non ideologica, quod dicunt, aut mixta, sed, quum literas contineant demoticas ornatas et variatas, grammatica sunt natura. Inde elucet, etiam secundam Aegyptiorum scripturam eamque sacerdotalem non hieroglyphicis sed demoticis a characteribus originem traxisse atque mature in Aegypto calligraphiam obtinuisse. 3) Deinde inscriptio Rosettana argumento est, artem Aegyptiorum hieroglyphicam non singulis imaginibus, sed imaginum coniunctionibus tantum exprimere potuisse verborum notiones. Facili negotio loca hieroglyphica cum demoticis Graecisque congruentia distinguuntur, quare non impeditum est praefinire, quid syntagmata hieroglyphica quaedam significare debeant. Iam sentis, legem quaerendam esse, per quam plures imagines ad unam notionem innuendam adhibitae fuerint, siue, quod idem sibi vult, eruendum esse, quid faciant singulae figurae ad unius verbi significationem. 4) Denique idem lapis Raschidicus probat, notiones non ubique pari modo, sed diuersis in locis diuersa ac noua ratione expressas fuisse. Non pauca sunt vocabula, quae quoties recurrant, toties noua ima-

gine distinguantur. Haec quidem syntagmatum variantium comparatio maxime omnium necessaria atque ceteris examinibus ut praemittenda, ita praeferenda videtur. Inde enim cognoscitur, quaenam imagines, quippe in vicem usurpatae, eandem potestatem ac partes tueantur. Quae quum animo meo obuersarentur, accidit, uti monitum est, ut integros papyros diuersos eiusdem argumenti inuenirem. Iam redeas ad Tab. XIII. — XXXII., in quibus eiusmodi complexiones hieroglyphicas discrepantes sed idem significantes habes, partim e variis locis, partim e diuersis exemplis congestas. Causa fuerit Aegyptiis necesse est, ob quam tum certas notiones certis imaginibus significauerint, tum pro signis adhibitis alia adhibere potuerint. Noli, quum in his mea placita expendis, reliquorum immemor esse. Hactenus quatuor, quod equidem scio, hieroglyphices principia et commendata et adhibita sunt. Symbolice singulis figuris singulas notiones tribuit, siue vocabula infert, quod principium KIRCHERVS I. secutus est. A symbolice eo differt ideologia, quod, quamquam et ipsa singulis imaginibus symbolicam potestatem adscribit, e plurium signorum argumentis tamquam notis notiones construit. Sic oculus apertus prouidentiam, constructio solida obiectum seu mundum, securis summam potentiam ac diuinitatem innuere videntur, e quibus quidem symbolis veluti elementis notionem Osiridis constare dicunt. Hanc interpretationem per integra scripta hieroglyphica nondum constanter adhibitam vidi, etsi inter alios PAHLINVS, V. E., praecipue ea est usus. Paronomasiae haec est ratio, ut cuiusuis hieroglyphici notionem quaerat ex appellationibus eius Semiticis, quam legem sibi scripsit SICKLERVS, V. M. Secundum iconoprotophonesin, si dicere licet, imaginum vis reperitur enunciandis delineatorum nominibus Copticis. Hoc principium secutus est CHAMPOLLIONVS, V. Sp., explanandis nonnullis nominibus propriis. Etenim in aliis iconoprotophonesin cum ideologia coniunxit, in ceteris ideologiae symbolicaeque indulsit. Meum principium quod attinet, cernitur in calligraphia; interpretatio nostra symbolica quidem, sed grammatico-symbolica dicatur. Quum enim neque demotica, neque hieratica Aegyptiorum scriptura symbolica sit; quum literae demoticae e Phoeniciis, hieraticae vero e demoticis calligraphia prodierint; quum vocabula hieroglyphica non singulis, sed tot imaginibus scribantur, quot demotica et hieratica constant; quum multa hieroglyphica, praesertim non immodico imaginum numero, promiscue adhibeantur; quum omnibus fere in figuris hieroglyphicis hieratica lineamenta tamquam ossa insita facile deprehendantur: non absonum videbatur, imagines hieroglyphicas pro

literarum symbolis siue literis, ut CLEMENS ait, imaginibus similes factis accipere. Quae quum agitare, accidit, ut integros in papyros eiusdem textus, uti dictum est, alios hieratice, alios hieroglyphice scriptos, quod praeuideram et exspectaueram, inciderem. Quamuis enim iam licuisset, de literis hieraticis traducere sonos in hieroglyphicas ex inscriptione Rosettana, indice veri falsiue optima; mansisset tamen dubitandi locus, quum lapis scripturae hieroglyphicae non adiungat hieraticam eamque ab causam hieroglyphicis alienae literae hieraticae comparari potuissent. Oblatis textibus ancipitibus illis, tutior comparatio cessit, ita ut protinus ac sine multa opera hieroglyphica scripta intelligere, neque intelligere solum, sed, de quo nunquam desperaueram, recitare quoque posse viderer. Accessit Tab. XXXVI. Sect. III. specimen hieroglyphicum cum hieratico suo, in quo lectionem exercere possis.

Sin breuius iudicium amas, videas de tribus vocabulis grauissimis et vsitatissimis, de בִּי deus, וְשַׁעֲרָאוֹ Osiris, כְּמֵה Aegyptus. Natio enim, quae deum suum primum, quae terram suam patriam, quae numinis notionem non symbolice aut ideologice, sed literis et pluribus adeo, quam opus fuisset, et constanter significauit; ea quidem natio nullum librum, nullum papyrus, nullum versum versiculumue symbolica aut ideologica ratione conscripsit.

Occasione data non possum non duobus verbis commemorare, quomodo scriptorum hieroglyphicorum interpretatio, quae nostrae aetati asseruata videtur, suscipienda sit. Hieroglyphicorum interpretationem nunc non a phantasiae quadam alacritate, sed a literarum linguaeque solerti studio pendere neque lectionem hieraticam et demoticam praeire sed sequi debere, res nostra loquitur. Itaque ut cum felici successu hac in re verseris, ante omnia linguae Chamicae, cuius aditus est in Coptica, interiora cognoscantur. Proh dolor! dialectus Coptica, latissimus campus, nondum adeo subacta est, ut omnibus, a quibus colatur, satis vberes fructus ferre possit. Quapropter utinam meis cum precibus suas multi coniungant, ne displiceat MVENTERO, V. S. V., ad quem omnes suspiciunt, aut aliis, manuscripta Zoegiana lustrare; pariter atque VATREMARIO, V. A. D. sua scrinia excutere, ut glossaria et collectanea grammatica praestantissima in lucem prodeant. Alterum vestibulum, quod ducat ad sacra hieroglyphica, illo prius et difficilius, est in literatura. Literae demoticae non multum absunt

a varietate et multitudine hieroglyphicarum. Quare curandum, ut omnes formae demoticae, veluti parentes vel aviae hieroglyphicarum, in suas classes disponantur. Quum eadem ratio sit scripturae hieraticae, etiam haec signa ad classes redigi, redacta ad demoticos ordines referri debent. Exemplo sit Tab. XXXVI. Haec quidem tabula, seminariolum nostrum, sufficere videtur ad novas partes et classes ubiuis sponte inserendas; vellem tamen aliam quandam viam non negligi. Multa Aegyptiorum scripta ad nostram aetatem peruenerunt, quorum bina, terna, quaterna eadem argumenta tractant. Cuius generis exempla, demotica cum demoticis, hieratica cum hieraticis, hieroglyphica cum hieroglyphicis inter se comparare licet, quo tutius literae diuersae, potestate non diuersae, expediantur. Nolite, qui bibliothecas Aegyptiacas ad manus habetis, hoc negotio supersedere, quo vno caute gerendo praeclare promerueritis. Quid dicam de collatione textuum hieraticorum cum hieroglyphicis suis fructuosissima? In describendis hieroglyphicis imaginum magis tenuitas, quam elegantia, magisque cum literis hieraticis affinitas, quam cum naturae veritate conuenientia spectanda sunt. Iuuabit interpretationem incipere non ab artificiosis et accuratis ut obeliscorum exarationibus, sed a rudibus ac leuibus ut papyrorum byssorumque scriptis. In vniuersum scripta Aegyptiorum antiquiora recentioribus hac in re praestare, non opus est memorare. Re literaria exhausta, breui eo peruenerimus, ut in quaestionibus hieroglyphicis nulla aut pauca incerta et dubia maneant.

Sed nolo longius meas cogitationes Tuo ingenio ostendere ac venditare Tuaque bonitate abuti. Restat, ut me meamque rem Tibi commendem. Itaque vale. Dedi in Academia Lipsiensi d. XIII. Iul. a. c1c1ccccxxv.

SEYFFARTH.

A R G V M E N T V M.

I n t r o d u c t i o.

§. 1.	De ratione quaestionis hieroglyphicae	Pag. 1.
§. 2.	De meritis Spohnii	— 2.
§. 3.	Sententiae de lingua hieroglyphica	— 3.
§. 4.	Sententiae de potestate hieroglyphicorum	— 5.
§. 5.	De hieroglyphicis nominum	— 9.

Cap. I. De hieroglyphicis in vniuersum.

§. 6.	Clauis	— 12.
§. 7.	De dialecto sacra	— 13.
§. 8.	De origine hieroglyphicorum	— 15.
§. 9.	De numero hieroglyphicorum	— 17.
§. 10.	De fatis hieroglyphicorum	— 18.
§. 11.	De proprietate hieroglyphicorum	— 19.
§. 12.	De ordine hieroglyphicorum	— 20.
§. 13.	De compositione hieroglyphicorum	— 21.
§. 14.	De varietate scripturae hieroglyphicae	— 22.
§. 15.	De ambiguitate hieroglyphicorum	— 23.

Cap. II. De hieroglyphicis emphonicis.

§. 16.	De positione	— 25.
§. 17.	De metathesi	— 26.
§. 18.	De variationibus	— 27.
§. 19.	De apocope	— 28.
§. 20.	De scriptione defectiua	— 29.
§. 21.	De scriptione superflua	— 29.
§. 22.	De permutationibus vocalium	— 30.
§. 23.	De permutationibus consonarum	— 32.
§. 24.	De coniunctione	— 32.

Cap. III. De hieroglyphicis symphonicis.

§. 25.	De origine hieratica symphonicorum	— 33.
§. 26.	De origine hieroglyphica symphonicorum	— 34.

§. 27.	De variationibus sympli.	Pag. 34.
§. 28.	De permutatione s.	— 35.
§. 29.	De positione s.	— 35.
§. 30.	De ordine s.	— 36.
§. 31.	De coniunctione s.	— 36.
§. 32.	De omissione s.	— 37.
§. 33.	De segmentis s.	— 37.

Cap. IV. De hieroglyphicis aphonicis.

§. 34.	De indole aphonicorum	— 38.
§. 35.	De mimeticis aph.	— 39.
§. 36.	De tropicis aph.	— 40.
§. 37.	De allegoricis aph.	— 40.
Epistola B. WEISKII		— 43.

Appendix I. Explicationes scriptorum hieroglyphicorum.

Specimen I.	Hymnus e papyro Cadetiano	— 47.
Specimen II.	Hymnus e pap. Berolin.	— 52.
Specimen III.	Hymnus e pap. Cadet.	— 54.
Specimen IV.	Hymnus e pap. Cadet.	— 56.
Specimen V.	Hymnus e pap. Berolin.	— 58.
Specimen VI.	Hymnus e pap. Berolin.	— 60.
Specimen VII.	Inscriptio scarabaei	— 61.
Specimen VIII.	E Museo Kircher.	— 62.
Specimen IX—XVI.	E Museiis Gallicis et Italicis	— 63.
Specimen XVII.	Ex inscriptione Rosettana	— 65.
Specimen XVIII.	Ex insc. Rosett.	— 69.

A p p e n d i x II.

Glossarium	— 73.
----------------------	-------

A p p e n d i x III. De alphabetis.

I. Alphabetum mixtum	— 85.
II. Alphabetum comparatium atque in classes dispositum	— 90.
III. Alphabetum ambiguum	— 91.
IV. De varietate linearum in hieroglyphicis secundariarum	— 92.
Index	— 93.
Addenda	— 97.

INTRODUCTIO.

§. 1.

De ratione quaestionis hieroglyphicae.

Nulla fere est quaestio tam antiqua aetate, tam digna argumento, tam varia euentu, tam denique, vti videtur, impedita successu, quam ea, quae ad hieroglyphicam Aegyptiorum scripturam pertinet. Si verum est, hieroglyphicen antiquissimorum mysteriorum, quae sacerdotes soli aperire valerent, partem constituisse; tempus omnino definiri nequit, quo homines literarum amantes huius generis scripta interpretandi periculum fecerint ¹⁾. Quanta et quaenam efficiantur recta hieroglyphorum intelligentia, id tum demum definire licebit, quum constiterit de aetate, de argumento, de pretio illorum scriptorum, quamuis nunc grauissima sane et praestantissima quaeque suspicari debeamus ²⁾. Longum foret, disserere de fatiis horum

1) E sententia ZOEGAE (De Obelisc. Sect. IV. c. II. p. 567. sqq. col. p. 549.) scriptura hieroglyphica, initio simplex et cuius clara, Psammeticho regnante ita implicari coepit, vt sine singulari institutione nemo eam subinde intelligere posset. Inter veteres inclaruerunt HORVS APOLLO, CAEL. AVG. CVRIO, HERMAPION, CLEMENS AL. alique, qui, quatenus suam sententiam, quod inprimis de *Horo Apolline* valet, tradiderunt, disputatores mihi videntur. (Conf. Fabr. Bibl. Gr. L. I. c. XIII. §. III. p. 98. sqq.)

2) Inter omnes constat, Aegyptum floruisse, quum Graecia et Italia aliaeque terrae ignorantiae et barbariei tenebris adhuc premerentur, neque magis dubium est, ex Aegypto multas, quas veneramus, artes et doctrinas ad has gentes transiisse. Itaque vel ex his patet, a grammatica hieroglyphorum lectione pendere non solum perfectiorem totius antiquitatis, quae tamquam defectione longa obscurata iaceret, cognitionem, sed vniuersae etiam scientiae locupletationem nobilissimam.

studiorum. Quum enim alii alias opiniones de hieroglyphicis alerent, diversissima in iis sibi reperierunt ³⁾. Difficultas autem lectionis hieroglyphicae nascitur partim ex obscuritate linguae, partim e ratione scripturae veteris Aegyptiacae, ita vt non mirandum sit, rem in prouerbum abiisse ⁴⁾.

§. 2.

De meritis Spohnii.

Quod sibi videtur hic libellus rationem tradere, qua hieroglyphica scripta legenda sint; id cuius nomini adscribi debeat, tacere, maxime impium et inuidiosum esset. Scilicet SPOHNIVS, vir immortalis meriti, omnia praeparauit, quae ducunt ad intelligentiam etiam hieroglyphicorum. Quodsi concessum ei fuisset, pergere in via, quam ingressus erat, plura Aegyptiorum scripta inspicere, perlegere, inter se comparare, quod mihi contigit; non potuisset, sed debuisset leges etiam inuenire, quibus hieroglyphica

3) HORVS APOLLO (Hieroglyph. Libb. II.) non inuenit nisi rerum sacrarum et humanarum obscura indicia; CLEMENS ALEX., quatenus se ducem secutus sit, sententias morales (Stromat. L. V. c. 7.), aequae atque PLVTARCHVS (de Iside p. 436. T. II. p. 363.); HERMAPION regum laudes (AMMIANVS MARCELL. L. XVII. p. 92.); KIRCHERVS placita cabbalistica, metaphysica, theosophistica (Oedip. Voll. III. Obelisc. Pamphil., Obelisc. Isae., Panth.); PLVCHIVS calendaria, meteorologica, astronomica (*Histoire du ciel* etc.); DENONIVS praecepta agraria (*Voyage de Naples* etc.), auctor libri *De l'étude des hiéroglyphes* (Par. 1812.) inter alia versionem Psalmi 100. Davidici, alii alia. De plerisque enim non constat, neque de iis, quos auctores enumeremus. (Conf. ZOEGA de Obel. c. VII. p. 175. sqq.)

4) Facilius haec causa iudicabitur, quum actum erit de singulis. Quaenam autem hac de re communis sit sententia, nemo nescit. Liceat verba glossatoris itineris Denoniani (p. 107.) afferre: Wir besitzen keinen Schlüssel über die ältere und neuere symbolische Schreibkunst der Aegypter. Sie veränderte sich unzählige Male und mit ihr der Sinn der Figuren. Als die Gewohnheit Briefe zu schreiben aufkam, geriethen die Hieroglyphen in Vergessenheit. Die Schwierigkeit sie zu verstehen, welche schon damals sehr gross war, vermehrte sich nun dadurch, dass man sich nicht mehr bemühte, sie zu studiren. Daher das gegenwärtige Unerklärbare dieser Räthsel auf den Grabmälern, Obeliskern und Gefässen der Alten. Selbst Priester und Gelehrte Aegyptens konnten sie nicht mehr lesen, wie sollte man es heutzutage vermögen? Es wäre lächerlich, sich desswegen bemühen zu wollen.

scriptura constat. Quae quum ita sint, velim hae schedae accipiantur tamquam placita SPOHNII, vel tamquam fructus, qui ex segete eius prodierunt, quem instauratorem literarum Aegyptiacarum veneramur ⁵⁾).

§. 3.

Sententiae de lingua hieroglyphica.

Tota quaestio de hieroglyphica Aegyptiorum scriptura in duas partes diuiditur, quarum altera spectat ad linguam, quae eiusmodi in scriptis la-

5) Non negavi vel negabo unquam, SPOHNIVM in opere suo Aegyptiaco non omnia recte exposuisse (vid. De lingua et litt. vet. Aeg. Praef. p. XV.), neque is sum, qui aliorum merita post SPOHNIVM imminuat. Non paucae sunt literae et verba, quae, quum ad priorem aetatem spectent, ille emendasset, si vltimam manum adiicere potuisset. Non decet itaque criticum, SPOHNII merita sigillatim censere, sed summam. At quae apud SPOHNIVM humanae debilitatis speciem prae se ferunt, non multo maioris pendenda mihi quidem videntur, quam scissurae in obeliscis et pyramidibus aeternis, vel quam naevuli in picturis Raphaëlicis diuinis, in quibus plebucula aut invidiosi haerent. Quinque vel sex potissimum egregie promeruit SPOHNIVS. Primo eam viam ingressus est, qua ad obscuritatem Aegyptiacam dilucidandam procedatur (vid. Mem. SPOHN. p. 22.). Etenim iter est a demotica scriptura ad hieraticam, hinc ad hieroglyphicam. Qui contra agunt, ii statim in vestibulo sacrarii ita impediuntur, vt, quae vltra sint, videre nequeant, aut conicere tantummodo possint. Porro integras inscriptiones demoticas primus interpretatus est, quo duo euenerunt grauissima, cognitio linguae, quae scriptis Aegyptiorum demoticis subest, atque ratio scripturae vulgaris. Quam bene autem versatus fuerit, id nunc nouo argumento, scilicet interpretatione inscriptionis Rosettanae hieroglyphicae probabitur. Deinde integra quoque hieratica scripta illustravit (vid. SPOHN. de ling. et litt. vet. Aeg. p. 49 — 54.). Ex his denuo primum apparuit, scripturam, quae a sacerdotibus nomen acceperit, constare literis, apparuit, quales sint literae, quomodo differant a vulgaribus. Sic docuit etiam, linguam, quae in demoticis inscriptionibus inuenitur, eandem legi in sacerdotalibus. Atque SPOHNIVS, quum clauem scripturae hieraticae etiam nactus esset, persuasissimum sibi habebat, omnia facilius ab aliis reperi- tum iri, quam haec. Qua in re constanter, sed modestissime contendit, se aut nullos aut seros aemulatores habiturum esse. Ipsam vero scripturam etiam hieroglyphicam, quod summum est, attigit (vid. Memor. SPOHN. p. 22. 24. eiusd. Aegypt. p. 46. Specim. VI. not. 8. Praefat. p. XIII.). Negavit quidem constanter tum priuatim, tum publice, se aliquid vidisse de hieroglyphicis (Memor. SPOHN. p. 28.); id vero fecit magis pro modestia sua et sceptica, quam pro veritate. Sciebat, neminem debere de hieroglyphica scriptura in vniuersum disputare nisi eum, qui inscriptionem Rosettanam, quam comitetur translatio Graeca velut iudex seuerus, cum aliis scriptis sana ratione explicuerit. Quae quum ita sint, inquam, absque inuidia profiteor, huius libelli merita, qualiacunque dicantur, non meis studiis, sed SPOHNII lucubrationibus longe maioribus et praestantioribus deberi.

teat, altera ad potestatem siue consilium signorum, quibus scriptum est. Quod attinet linguam hieroglyphicam, alii cogitarunt de ideali quadam siue omnibus communi ⁶⁾, alii de Hebraica vel coniuncta e variis dialectis Semiticis ⁷⁾, alii de Coptica ⁸⁾, alii de aliis. Vix eget demonstratione, nullam harum sententiarum recte sese habere posse. Non enim intelligitur, nec quomodo peregrina lingua in Aegyptum illata per tot saecula vigere et adhiberi potuisset ⁹⁾, nec quomodo vernacula in tantis rerum vicissitudinibus omni parte salua et integra conseruata esset ¹⁰⁾.

6) Huc referendi sunt, qui hieroglyphica pro indiciis verborum sumserunt, quorum imaginem indicarent.

7) Hanc sententiam accuratius tractarunt duo libelli: *Die heilige Priestersprache der alten Aegyptier als ein dem Semitischen Sprachstamme naherwandter Dialekt aus historischen Monumenten erwiesen*, von Dr. F. C. L. SICKLER. Erst. Theil. Hildburghaus. MDCCCXXII. Zweiter Th. Ebend. MDCCCXXIV.

8) Quum priori aetate linguae hieroglyphicae nulla fere ratio habita sit; recentiores plerique ad Copticam prouocarunt. Fusius et doctius hac de re egerunt QVATREMARIUS (*Recherches sur la langue et la litterat. de l'Eg. Paris. 1818. inprimis Sect. I.*) atque CHAMPOLLIONVS (*Précis du système hiéroglyphique p. 374. al.*).

9) Est nonnullorum sententia, sacerdotes Aegyptiacos, tamquam exteros, ex Aethiopia vel alia terra secum apportasse linguam peregrinam. Ab omni autem probabilitate alienum videtur, sacerdotes, quorum pauci singulis in urbibus et pagis dispersi vixerunt, et voluisse et potuisse hanc linguam per mille aut millia annorum integram seruare. Constat porro, inscriptiones hieroglyphicas initio non sacerdotibus factas fuisse, sed omnibus, neque eas sacerdotes solum, sed homines etiam profanos et vulgares auctores habuisse. Tradit vltimus versus inscriptionis Rossettanae, hocce decretum publicum iis in locis collocatum esse, quo ineuntium oculis optime sese offerret. DIODORUS SIC. (Lib. II. c. 81. Lib. III. c. 3.) diserte docet, sacerdotes vulgum docuisse scribendi artem, eos potissimum, qui artibus incumberent. Huc spectat, quod huius generis artificia hieroglyphicis ab his hominibus ipsis ornata exstant. Sic continent scarabaei, quos pro numis in Aegypto valuisse, nuper acumen S. QUINTINII demonstrauit, (*Sull' uso, cui erano destinati i monumenti detti scarabei etc. Turin. 1825.*) regum nomina, hymnos, preces breues et eius generis alia.

10) Quaeuis lingua tum omnino, tum praesertim cum Homero suo caruit, constanter certas quasdam easque aeternas ad leges mutatur, adeo vt post saecula nonnulla prioris dialecti vestigia rarius, quod multis exemplis demonstrari potest, reperiantur (vid. libr. nost. De sonis litt. Graec. tum genuin. tum adopt. Acced. comm. de litt. Graec. subinde vsit., diss. cum epist. G. HERMANNI. p. 641. ff.). Hinc intelligitur, linguam Copticam, quae e scriptis saeculi II. et III.

§. 4.

Sententiae de potestate hieroglyphicorum.

Aegyptiorum hieroglyphica secundum communem sententiam sunt rerum imagines, quibus cogitationes significarentur ¹¹⁾. De his quidem figuris triplex exstitit eruditorum sententia, de quo nunc breuiter disserendum et, quaenam obstent argumenta, docendum est ¹²⁾.

I.

Hieroglyphica significant rerum notiones, quarum imaginem prae se ferunt ¹³⁾. Haec sententia antiquissima et maxime omnium diuulgata stare

cognita est, non eandem esse posse, qua vetus Aegyptiorum natio vsa est. Accedit, quod huius discriminis indicia insunt in verbis Aegyptiacis a V. T. scriptoribus, a Graecis et Latinis ex illa aetate seruatis. Exempla habes apud JABLONSKIUM (Opusc. T. II.), DE ROSSIUM (Etymol.), QVATREMARIUM (Recherches sur la litt. Eg.), alios.

11) Hac in descriptione persistere possumus, dummodo non neget: 1) deorum, hominum, animalium atque rerum parum cognitarum imagines huc etiam spectare; 2) simulacra nunc clarius et accuratius, nunc obscurius et negligentius efficta idem sibi velle; 3) quoduis hieroglyphicum, siue perfectum, siue rude suis lineis definiri; 4) denique ideas etiam et actiones hoc modo exprimi potuisse.

12) Quicumque systema hieroglyphicum extruxerint, iis, qualis nunc est diplomaticae Aegyptiacae ratio, quinque obseruanda erant, scilicet 1) vt id, quod doceretur, per se esset probabile; 2) ne repugnaretur iis monumentis, quibus translationes et transscriptiones textuum hieroglyphicorum additae sunt; 3) vt placita cum argumentis e locis parallelis congruerent; 4) ne hieroglyphice inuenta obuersaretur legibus, quae paene eadem sunt, scripturae hieraticae; denique 5) vt veterum testimoniis disertis satisfaceret. Haec ad praecepta singula placita examinabimus, ita vt praecipue prouocetur ad inscriptionem Rosettanam et demoticam et hieroglyphicam et graecam, ad scarabaeos et papyros hieroglyphicos aliosque locos, quae easdem sententias eosdemque versus repetunt, denique ad verba sacerdotali ratione scripta, quae respondeant hieroglyphicis, nec non ad orationis seriem.

13) Haec opinio, quam KIRCHERVS praecipue tuitus est in suis voluminibus sex hieroglyphicis, eo constat, vt verbi caussa leonis imago significet leonis vocabulum, hominis species hominis notionem. Eius generis scriptura proprie nulla lingua vtitur nisi ideali quadam vel omnium populorum communi, vt supra diximus. Quaeuis natio in videndis eiusmodi imaginibus, cum recitaret, sua verba adhiberet veluti pro leone $\alpha\lambda\omicron\varsigma$, ארי, אריה, ארל, عنبس, ארל, lion, leone.

nequit, quoniam sic oratio integra non nisi obscure et ambigue scribi potest ¹⁴⁾, hieroglyphicorum numerus non sufficit tantae notionum copiae ¹⁵⁾, singula hieroglyphica sibi non constant ¹⁶⁾, quoniam denique, vt alia mitamus, obstat inscriptio Rosettana ¹⁷⁾.

14) Qui tradunt veterem Aegyptum talibus hieroglyphicis scripsisse, quid credant, non satis reputasse videntur. Fac, recte se habere, quae CLEMENS ALEXANDRINVS tradit (Stromat. L. V. c. 7. p. 670.), Diospoli in vestibulo expressa fuisse puerum, senem accipitrem, odii piscem, crocodilum, quae ille interpretatur: *o qui nascimini et interitis, deus odio habet impudentiam*; (*φαίνεται τοινυν, inquit, συντιθεμενον το παν συμβολικον δηλωτικον ειναι ταδε* „ὁ γινόμενοι καὶ ἀπογινόμενοι, θεὸς μισεῖ ἀναιδείαν.“); nullo pacto concedi potest, hanc fuisse hieroglyphices rationem. Quid impedit, quominus alius legat: *iuuenis et senex, deum impudentem odio habeatis*, vel: *iuuenem et senem deus odit impudenter*. Si hieroglyphica significassent vocabula; adesse debuissent notae, quibus discernerentur substantiua ab adiectiuis, verbis, aduerbiis, nominatiui casus a reliquis, personae a personis, modi a modis. Quod si factum fuisset, quot signa, quaeso, suffecissent ad vnus hieroglyphici potestatem definiendam? Ceterum non intelligitur, quomodo particulae orationis, quomodo res ideales et in obtutum humanum non cadentes pingi potuissent. Is mihi magnus sit Apollo, qui verba, quae vltimus versus inscriptionis Rosettanae habet: *hicce lapis cum scriptura sancta, vulgari et Graeca erigatur in templis totius Aegypti iuxta imaginem Ptolemaei Epiphanis*; quacunque demum ratione placeat hieroglyphice scripserit, sed ita, vt quiuis, tradita clauē, eandem sententiam percipiat.

15) Negari nequit, Aegyptiacam linguam prae omnibus excellere, vti conuenit nationibus eruditis, notionum abundantia et distinctione, atque scripta hieroglyphica non solum ingenti numero, sed etiam diuersissimo argumento et indole seruata esse e tempore, quod duo saltem millia annorum amplectatur. Nihilominus ii, qui hieroglyphicorum numerum computarunt, vix mille formas repperierunt (conf. CHAMPOLL. *Précis du syst. hier.* p. 263. sqq.); ex quo sequeretur, illis in scriptis nonnisi mille verba adhibita esse diuersa.

16) Quum singula signa notionum potestatem haberent; possent quidem nunc clarius et elegantius scribi, nunc negligentius, neutiquam vero deberent cum aliis signis commutari, quae aliam sententiam proderent. Sic verbi, quod YOUNGIVS (Account of some recent discoveries in hierogl. lit. Lond. 1823. p. 158.) pro *consecratum* sumit, signum primum ita adumbratur in Obelisco Barberino et alias, vt imagines nunc canum, nunc lacertarum vel testudinum oriantur, qui rem suspensam adedant (vid. Tab. I. n. 1. 2. 3.). Quiuis autem concedet, horum animalium diuersum esse debere significatum atque quadruplicem imaginem non congruere cum prima illa vna.

17) Non multum acuminis requiritur ad inuenienda loca Rosettanae inscriptionis hieroglyphicae, quibus respondeant loca sacerdotalis, atque ad significandum, quid hieroglyphicorum

II.

Hieroglyphica sunt signa verborum pro voluntate inuentorum electa aut singula, aut coniuncta, aut denique nunc singula nunc coniuncta ¹⁸⁾. Quae argumenta autem vetant, quo minus hieroglyphica pro notis rerum, quas significant, sumantur, eadem obstant priori etiam sententiae. Secunda cadit, quum eiusmodi figurarum consociationes cum aliis comparantur ¹⁹⁾

quidam ordo valere debeat secundum versionem additam. Sic Lin. VI. inter verbum primum et quintum a sinistra non possunt contineri, quam Graeca: ἡ προσονομασθῆσεται; atque Aegyptiaca: *sch ne emiynee eerscho* (vid. SPOHN. de ling. et litt. v. Aeg. p. 12. L. XXIII. 5.). Quodsi vero singula hieroglyphica notiones significarent; illo in loco non tria vocabula sed tredecim continerentur. Hinc accidit, vt KIRCHERVS negaret, Hermapionis interpretationem Obelisci Ramessensis, quae recte se habet, quoniam non satis verborum haberet (Obelisc. Pamphil. p. 151. sqq.).

¹⁸⁾ Hanc sententiam aluerunt PALINIUS (Analyse de l'inscript. en hierogl. Dresd. 1804.), SICKLERVS (OKENII Isis ab anno 1821.), YOUNGIVS (Account of some rec. disc. p. 153.), CHAMPOLLIONVS (Précis du syst. hier. p. 282. col. 275.) magna ex parte, alii. Differret autem haec scriptura a mimetica illa, quam modo diximus, eo, quod ad notiones exprimendas non adhiberetur cuiusvis rei sua imago, sed eligerentur pro lubitu aliae. Hinc leo pictus non leonem significaret, sed veluti hominem, auem, actionem, particulam quandam grammaticam, vel alia quaevis. Huius scripturae hanc legem fuisse coniicit SICKLERVS (lib. cit.), vt, cum Aegyptii Hebraice vel Semitice locuti essent, imagines rerum pro iis notionibus adhiberentur, quae simili ratione pronunciarentur. Sic secundum paronomasiam pennae imago significat *loqui*, quoniam Arab. *عبر* inter alia est *loqui* atque Hebr. et Syror. *penna* *אבר*, *ܐܒܪ* sonat. Contra monendum, quod Aegyptii peregrina lingua vti non potuerunt (vid. §. 3.), quod cum vnus rei imagine non solum multa verba, sed varios etiam verborum significatus comparare licet, quod denique verba comparata atque significatus eorum, qui quadrent, longe senioris aetatis sunt.

¹⁹⁾ Sic hieroglyphica, quae KIRCHERVS vertit (Ob. Pamphil. p. 510.): *vitam dat rebus omnibus*, CHAMPOLLIONVS (Précis du syst. hier. p. 84.): *ceci est l'aspect, la maniere d'être, la présence ou la ressemblance*, atque YOUNGIVS (Account of some rec. disc. p. 156.): *immortal*, ita mutantur, vt recognosci non potuissent (vid. Tab. I. n. 7 — 18.). Quum hieroglyphorum coniunctio quaedam notionem expressisset, seruari debuissent signa electa, neque vero cum reliquis fere omnibus commutari. (Plura exempla habes in CHAMPOLL. Prec. Tab. general. n. 5. YOUNG. Account. p. 153. sqq.)

atque ad sacerdotalem scripturam referuntur ²⁰⁾. Vtraque ratione tertia etiam opinio reuellitur ²¹⁾.

III.

Hieroglyphica merae sunt literae, quas nos dicimus ²²⁾. Haec sententia, licet a pluribus proposita ²³⁾, a nemine adhuc, quod equidem scio, pro-

20) Sic verba (vid. Tab. I. n. 18 — 21.), in quibus nunc bina signa, nunc singula congruunt, ita distinxerunt (vid. KIRCH. Obel. Tom. III. p. 428. CHAMPOLLION. Précis. Tab. gen. n. 91. 93. 103. 101. YOUNG. Account p. 153. s. n. 12. 14. 15. 16.) vt n. 18. sit symbolum *Osiridis* (*nom ordinaire d' Osiris considéré comme roi de l' Amenti, ou demeure des ames*), n. 19. symbolum *Isidis*, n. 20. symbolum *Nephthys*, n. 21. symbolum *Athoris* siue *Hathoris* et *Athyris*. At haec verba in scriptis hieroglyphicis non solum promiscue adhibentur (vid. Papyr. Cadet. coll. pap. Berolin. No. 8., vbi eadem carmina et carminum partes reperiuntur), sed etiam in hieratica scriptura (vid. Tab. I. n. 22.) paribus in locis non distinguuntur. (Vid. Pap. Cadet. v. l. coll. Pap. Par. Descript. de l'Eg. L. 84. Pl. 62. L. 78. P. 60.). Quum enim aliud sit, invocare Osiridem atque Isidem, quumque haec carmina a sacerdotibus memoriter comprehendenda fuerint (vid. Clemens Alex. Strom. Lib. VI. c. 4. p. 757. col. nost. lib. *Bemerkungen über die Aeg. Pap. auf d. K. B. z. B.*); deorum dearumque nomina nusquam inter se confundi debuissent. Ceterum vt verbum Tab. I. n. 18. pro symbolo *Osiridis* sumeretur, effecisse videtur Pap. Cadet., cum ibi iuxta Osiridem sit scilicet inter alia illud etiam verbum. Hinc reliqui errores. Inde enim conclusisse videntur fere sic: quum illa hieroglyphorum complexio significet Osiridem, alia quaedam simillima, significet necesse est numen simillimum, ergo Isidem. Porro quum differat vtraque complexio; id, in quo differat, distinguere debet vtramque personam et sexum, ex quo sequuntur, dolabram (vid. Tab. I. n. 23. col. CHAMPOLL. Préc. Tab. gen. n. 29 — 32., YOUNG. Account p. 153. n. 1. 4.) significare deum, personam sedentem (n. 24.) vero deam, duo rotunda (n. 25.) genus femininum. Reliqua non moramur.

21) Exempla allata docent, quibus argumentis hac in re vti possemus. Monuisse sufficiat, si verborum notiones nunc singulis, nunc pluribus hieroglyphicis significatae fuissent, aut nusquam aut rarissime signorum complexus locum habere potuisse. Argumento est inscriptio Rossettana. (Vid. Lin. 12. hierogl. coll. L. 32. demot.)

22) Ex hac sententia per se clara veluti oris figura significat *n*, oculus *m*, alia alios sonos. At ne quid in ambiguo relinquamus, memorandum, sic potuisse etiam elementa orationis similia vno signo comprehendere, de quo alias diximus (Diss. de sonis vocal. Graec. p. 26. sqq.). Itaque cum *a* affine sit *ä* et *â*, de consonis *p* sono *f*; non improbable esset, Aegyptios vno hieroglyphico *a*, *ä* et *â*, vno *p* et *f*, vt apud alias gentes obseruauimus (Ueber die ursprüngl. Laute der Hebr. Buchstab. p. 28.), significasse, reliqua autem elementa orationis humanae, quorum quindecim diuersa origine numerauimus, suis signis distinxisse. Ceterum, cum examen sit hieroglyphorum, vt apparet, ex hac sententia plura signa vnum eundemque sonum descripsissent Aegyptiis.

23) Vid. CAYLUS Recueil d'antiquités. Tom. I. Antiquit. Egypt. Pl. XXVI. col. p. 69 — 76., SPOHN. Memor. p. 22. seq., CHAMPOLLION. Précis du syst. hier. pag. 49. ss.

bata est. Attamen ne aliquis operam et oleum perdat hoc in negotio, duobus verbis cauere licet. Scilicet qui hieroglyphica pro literis sumant, ii integras inscriptiones nunquam legerint ²⁴⁾, neque talia vocabula in locis singulis inuenerint, qualia contextus requirit ²⁵⁾.

§. 5.

De hieroglyphicis nominum.

Quum nomina propria, quae in textus hieroglyphicos recipienda essent, neque mimetica ratione neque symbolica clare significari possent; admodum probabile est, vt apud alias gentes obseruarunt ²⁶⁾, his in locis literas adhibitas fuisse ab Aegyptiis ²⁷⁾. Veremur, vt haec etiam sententia recte se

24) Quemadmodum aliis in opinionibus aestimandis, ita in hac etiam inscriptio Rosettana primariam opem offert, ad quam ceu lapidem Lydium singula reuocanda sunt. Sic Lin. II. IX. ternae oris figurae reperiuntur coniunctae. Tribuas singulis signis sonum qualemcumque veluti *r* aut *n* aut *l*; nullum habebis verbum Aegyptiacum. Idem valet de tribus pennis Lin. III., tribus retibus Lin. VIII. al. Quid dicam de iis locis, vbi sex pluresue lineae parallelae exstant?

25) Scriptura hieroglyphica ita comparata est, vt aliquis prius possit omnes formas grammaticas nimirum mediis ex verbis eruere, quam verba legere, priusque glossarium scribere, quam textus interpretari; his autem nihil falsius cogitari potest, quum paullo accuratius in seriem orationis inquiratur. Sic Inscr. Ros. hier. L. V. (coll. CHAMPOLL. Préc. Tab. gen. n. 21.) legi possit Copt. ΕΡΟϚ aut ΖΑΡΟϚ, vno verbo post ΡΙΡ, χοῖρος (vid. Tab. I. n. 26. 27.); sed longe alia verba ibi secundum Graecam translationem atque demoticum textum desiderantur.

Ceterum quum hieroglyphica neque veluti imagines notionum, neque symbola earum, nec denique literae sint; sequitur, hieroglyphica hoc triplex officium ne vna quidem habuisse. Etenim superiora docent, ex hac sententia rarissime vocabulorum, nec nisi substantiuorum symbola adhiberi potuisse. Iam vero, quum pleraque hieroglyphica hinc pro literis sumenda sint; is, qui faciat interpretationis periculum, aut linguam habet procreandam non solum nouam et inauditam, sed etiam ne sibi quidem constantem, aut nunquam peruenit ad lectionem integrae inscriptionis.

26) Sic apud Sinenses *Spiritus* ita scribitur, vt literae singulae totidem verbis monosyllabis significantur, quorum litera prima eundem sonum habet, atque litera significanda. Apud Indos *pama* est pro *pm*. (Vid. Kopp Bilder und Schriften der Vorzeit. T. I. p. 80. 87.)

27) Hac de re egregie promeruerunt recentiores: CHAMPOLLIONVS (Lettre à M. Dacier), YOUNGVS (Account of some recent discoveries in hier. lit.), Champoll. (Précis du syst. hierog.),

habeat, quum hinc facillima nomina legi non possint, alia ita enuncianda sint, vti nunquam et nusquam enunciata sunt ²⁸). Haec nominum hieroglyphica ita electa videntur, vt significant res, quae ab eo sono incipiunt, cum pronunciantur, quem significat hieroglyphicum, siue imago rei ²⁹). Contra obseruandum est, quod eiusmodi hieroglyphicorum relatio ad certa quaedam verba nimis artificiosa apparet ³⁰), quod de vno signo ad multa verba prouo-

Young (Hieroglyphics.). Scilicet offert sese hieroglyphicorum series ex inscriptione Rosettana, quae, cum Ptolemaeum significet, literas prodere videtur. Haec signa rursus ad alia nomina, quae circellis septa cernuntur, applicari possunt, ita vt incognitarum figurarum potestas coniectura inueniatur. Denuo haec signa tum genuina, tum coniecta referri possunt ad tertium quoddam, quartum, quintum nomen et sic porro, ita vt constanter hieroglyphicorum nouorum vis et significatus nitatur potestate hieroglyphicorum priori vel antecedente coniectura definitorum.

28) Inter alia haec sunt exempla. Si nomen 28. Tab. I. est CLEOPATRA, cultellus significat *e*; hinc eadem figura nominis ALKSANDRI (n. 29. Tab. I.) non potest valere *d*. Neutiquam vero neque hoc neque alia exempla negligentiae lapicidae dari possunt, cum figurarum delineatio praeiret excisionem atque facili negotio omissa litera addi potuisset. Cum leo est *l* in CLEOPATRA et ALEXANDER, non potest *r* significare in $\kappa\alpha\iota\sigma(\alpha)\rho(o)\varsigma$ (n. 31. T. I.), cuius loco est os alias (n. 30. T. I.). Eadem ratio est verborum $\alpha\upsilon\tau\omicron\chi\rho(\alpha)\tau(o)\rho$ (Tab. I. n. 32. 33.). Neque prouocandum ad dialectum Baschmuricam, quae raro ρ et λ mutat, minime autem *Denderae*, *Memphi*, *Thebis* et alibi, vbi haec eiusque generis multa scripta sunt (v. Champoll. Lettre à M. Dac. p. 47.), audita est. Quodsi vero vulgus nonnulla Baschmurice enunciasset, proceres, a quibus haec scripta sunt, neque potuissent neque debuissent vulgarem vsum sequi.

29) Veluti $\rho\omicron$ est os, hinc oris figura pro *r* adhibita dicitur (vid. Champoll. Lettre à M. Dac. p. 12.). Eandem legem sibi scripsit Hebraicarum literarum auctor, quum eligeret exempli caussa dentis imaginem ad sonum *sch* significandum propter $\pi\psi$ dens (vid. Gesenii Lehrgeb. der Hebr. Sprache p. 4.).

30) Sic nisus (Lin.), *the sparrow hawk* (Angl.), vitae et animae symbolum fuisse dicitur, ex quo factum sit, vt, cum $\alpha\zeta\iota$, $\alpha\zeta\epsilon$ vitam denotet, nisus vocalem *a* indicaret. Hinc ergo scientia symbolica antiquior sumitur scriptura symbolica. Leonis imaginem *l* significasse tradunt, quia $\lambda\alpha\beta\omicron$, $\lambda\alpha\beta\omicron\iota$ leo sit Coptorum, aequae atque لبوه et לביה Sem. At Copt. $\lambda\alpha\beta\omicron\iota$ vrsam denotat (Apocal. XIV, 2.) atque conuenit cum Chald., Syr., Hebr., Arab., Aeth. רִיב , רִבָּא , دب , دب ; imo מוֹסִי potius leonem significat, qua de re illud hieroglyphicum *m* innuere deberet.

cari potest ³¹⁾, quod figurarum proprietas non seruatur ³²⁾, quod denique earundem imaginum varia est potestas ³³⁾. Caeterum ex hieroglyphicis nominum orta esse dicitur scriptura hieratica, inde demotica, atque omnis literarum vsus certe apud Aegyptios, quod pugnat cum disertis et claris veterum testimoniis ³⁴⁾.

31) Consona K (vid. T. I. 34.) pro imagine casae ($\text{K}\alpha\lambda\iota\beta\iota$) sumi potest, verum quoque pro spelunca ($\text{K}\alpha\lambda\iota\chi\alpha\pi$), tabernaculo, domicilio ($\text{K}\alpha\lambda\iota\chi\alpha\iota\lambda\iota$, $\text{K}\alpha\lambda\iota\pi\iota$), pro scabbello ($\text{K}\alpha\lambda\iota\text{C}\epsilon\mu\mu\iota$, $\text{Z}\epsilon\mu\mu\iota$) altari aliisque. Tibiam pedis, cruris ($\text{K}\alpha\lambda\iota\mu\eta$, Copt. $\text{C}\eta\beta\iota$) significare potest n. 35. T. I., rectius scalam ($\text{K}\alpha\lambda\iota\text{C}\epsilon\mu\mu\iota$).

32) Sic habes coturnicem (*the quail*) $\text{K}\epsilon\text{C}\iota\omega\text{I}$ $\text{K}\alpha\pi\epsilon\text{P}\iota$ ($\text{H}\rho\iota$) pro niso Tab. I. 32. 29., picum pro coturnice n. 36. 37. 38. (vid. inscr. Ros. Lin. 11. et 12.), aliasque aues pro aliis (n. 39. e nomine *Cleopatrae*).

33) Scarabaeus apud KIRCHER. (Oed. T. III. p. 524.) habet nisum vel coturnicem pro iugo in scarabaeo Zoegae (de Obel. praef. p. XV.). Vid. Tab. I. n. 40. 41. Confer. n. 42. 43. 44., quae sunt e Scarabaeo NIEBVHRII, RIGONIS et supra dictorum. Inde apparet, si iugum significat n , auiculam etiam KIRCHERI, siue coturnicem, siue nisum, siue picum, n valere. Idem probatur tribus verbis sequentibus ex iisdem hymnis scarabaeorum. Habes T. I. n. 8. lineam fractam pro sceptro n. 16. (col. n. 39.) et lineam n. 18. (col. n. 44.) pro manu n. 12. (col. n. 28.). Quodsi vero manus (TOT) significasset t propter figuram et nomen rei, linea fracta etiam siue aqua, linea recta, sceptrum quoque eundem sonum indicassent; sin sceptrum bina habuissent pro s , eundem sonum manus etiam tenuisset.

34) Loco nobilissimo (Strom. L. V. c. 4. p. 657.) Clemens Alex. narrat: *ἀντίκα οἱ παρ' Αἰγυπτίους παιδευόμενοι πρῶτον μὲν πάντων τὴν Αἰγυπτίων γραμμάτων μέθοδον ἐκμανθάνουσι τὴν ἐπιστολογραφικὴν καλουμένην· δευτέραν δὲ τὴν ἱερατικὴν, ἣ χροῦνται οἱ ἱερογράμματα· ὑστέρη δὲ καὶ τελευταία τὴν ἱερογλυφικὴν*. Diserte, inquam, scriptura demotica prior dicitur hieratica, hieroglyphica autem omnium vltima et postrema (*ὑστέρη δὲ καὶ τελευταία*). Faciamus autem, Clementem aut errasse aut deceptum esse; id saltem nemo neget, quemuis hieroglyphicas literas post reliquas didicisse. Iam vero qui hieroglyphicam scripturam cum hieratica et vulgari contulerunt, facile obseruarunt, illas figuras certas et simplices, has vel maxime obscuras, incertas et ambiguas esse. Hieroglyphica duabus pluribusue lineis rerum imagines describunt, dum hieratica et vulgaris ratio vix ac ne vix quidem monogrammata leuia pingit. Eam ob causam, si recte se haberet illa sententia, literarum studiosi non a demotica scriptura, sed ab hieroglyphica incipere debuissent, praesertim cum libri Aegyptiorum sacri, quorum cognitio accuratior sacerdotibus competeat, quorumque hymni ediscendi erant, hieroglyphica ratione conscripti fuerint (vid. Fabr. bibl. Gr. T. I. 100. sqq.). Hoc mihi alius credat Aegyptios eas literas, ex quibus reliquae ortae sunt, posterius didicisse. Atque has nominum propriorum literas pro ipsa clavi scripturae

CAP. I.

DE HIEROGLYPHICIS IN VNIVERSVM.

§. 6.

C l a u i s.

Claui scripturae hieroglyphicae est principium, a quo reliquae leges tamquam riui ex vno fonte deduci possunt. Duo autem, vti vidimus, requiruntur ad lectionem primaria, vt sciamus, et quanam lingua sit scriptum hieroglyphice, et quid significant hieroglyphica. Ad vtramque quaestionem vix concinnius et aptius responderi potest, quam duobus veterum effatis:

I. Lingua hieroglyphica est *ἱερα διαλεκτος* ³⁵).

II. Hieroglyphica *οὐκ εἶσι γραμματα, μαλλον γραμμάτων συμβολα* ³⁶).

hieroglyphicae habuerunt (vid. CHAMPOLL. Précis du syst. hier. p. 11. sqq.); quae sententia optime eo reuellitur, quod nondum habemus vllius inscriptionis, quid? quod vllius versus vel versiculi hieroglyphici rectam interpretationem.

35) Sunt verba Manethonis, sacerdotis Aegyptiaci, qui regnante Ptolemaeo Philadelpho (286 — 247 a. Ch.) historiam Aegypti ex ipsis inscriptionibus hieroglyphicis, libris sacris actisque publicis e templorum adytis concinnauit. Locus est apud Georgium Syncellum in chronographia p. 40. ed. JAC. GOAR. Par. 1652.: *Μανεθώ χρηματίζας ἐκ των ἐν τη Σηριαδικῇ γῇ κειμενων σῆλων, ἱερα, φησι (Manetho), διαλεκτῷ καὶ ἱερογραφικοῖς γραμμασι κεχαρακτηρισμενων ὑπο Θωθ, του πρωτου Ἑρμου, καὶ ἐρμηνευθεισων μετα τον κατακλισμον ἐκ της ἱερας διαλεκτου εἰς την Ἑλληνίδα φωνην* etc.

36) Verba Cosmae Indicopleusti (Cosmograph. p. 161. v. Montfauc. Collect. nou. Patr. T. II.), vbi tradit, Mosen didicisse *γραμματα ἱερογλυφικα, μαλλον δε συμβολα γραμμάτων*. Sic Cassiodorus etiam hieroglyphica non pro literis, sed pro signis quasi literis sumsit (Chron. ad Theodor. Reg.). *Obeliscorum*, inquit, *prolixitas ad Circi altitudinem subleuatur, vbi sacra priscorum Chaldaicis signis, quasi literis indicantur*. Apprime huc facit locus Clementis Alex. (Strom. Lib. V. c. 4. p. 657.): *μεθοδος ἱερογλυφικῆ ἐστὶ ἢ μὲν δια των πρωτων σοιχειων κυριολογικῆ. Verbum κυριολογικῆς sequenti κυριολογισθαι illustratur, vt sit proprie, non tropice dicere* (vid. Eustath. Od. p. 741.) et *scribere*. *Στοιχεια* autem Graecis sunt, vt satis constat, vbi de scriptura agitur, merae literae. Itaque sensus est: *ἱερογλυφικα* per literas, quae iis subsint, quas significant, loquuntur. Itaque non ipsa sunt literae, sed literarum signa. His accuratioribus et clarioribus veterum testimoniis non repugnant reliqui scriptores, qui hieroglyphicorum mentio-

§. 7.

De dialecto sacra.

E verbo dialecti, quo linguam hieroglyphicam veteres insigniuerunt, satis clarum est, hanc neque conuenisse cum vulgari, neque diuersam plane fuisse a Coptica ³⁷⁾. Differt autem dialectus sacra a Coptica partim elemen-

nem iniecerunt. Videantur *Abeneph.* Arab. verba ap. Kircher. (Ob. Paupl. p. 124. c. II.), Herodot. L. II. c. 36., Diod. Sic. Libr. I. c. 55. L. III. c. 3., Plat. de leg. L. VII. (T. II. p. 819.), Philo in vita Mos., Porphy. ap. Euseb. (Praepar. Eu. L. I. c. 10. p. 55. sqq.), Jamblich. de Myst. sec. VIII. c. 5. col. sect. I. c. 5., Apuleius p. 386. in. vs. D., Heliodor. Aethiop. L. II. p. 116. L. IV. p. 174., Ruffin. Hist. eccl. L. II. c. 26. 29., Orig. ep. ad Rom. (ed. Paris. T. IV. p. 495.), Socr. hist. ecc. L. V. c. 7.), Ammian. Marc. L. XXII. c. 15. al. Ceterum nihil interest scire, vtrum Cosmas habuerit interiorem hieroglyphicae scripturae notitiam, vtrum illa ab Aegyptiaco sacerdote acceperit aut coniectura assecutus sit, vtrum locus aut integer aut ex parte spurius irrepserit in textum, nec ne; dum modo haec via ad metam ducat. Idem valet de reliquis locis allatis. Etiam non dubito, quin multi iudicent, nullum discrimen esse inter literas et literarum notas vel symbola; sed, si quid video, hac in re versatur cardo. Quum enim aliter statuerent, fieri sane non potuit, vt, etiamsi recte vidissent de lingua hieroglyphorum, aliquid perfecti et certi eueniret.

37) Vno dialecti vocabulo omnium sententiae refelluntur, qui veterem Aegypti linguam aut Copticam aut e regione a Coptica diuersam iudicarunt. *Διαλεκτος* enim plerumque non nisi speciem linguae pro gentis cuiusdam moribus atque regionis situ differentem significat, atque disertis verbis Manetho (ap. Syncell. l. c.) distinguit *διαλεκτον* atque *φωνην*. Itaque quod sacram Aegyptiorum dialectum negamus diuersam fuisse a Coptica, id eatenus tantum recte se habet, quatenus vnius linguae variae eaeque valde discrepantes esse possunt dialecti. Quo iure autem v. c. dialectus Gothica, aut Latina singularis linguae nomine appellari merentur, si comparantur illa cum Germanica, haec cum Italica, Gallica, Hispanica; eodem etiam veterem Aegyptiorum siue sacram dialectum singularem linguam vocare licet. Haec propterea monenda sunt, ne, cum inter hieroglyphica inciderimus in verba Copticis simillima, inde vnicam faciamus deductionem et interpretationem, neque cum oblata fuerint vocabula parum Copticis similia, nimis haereamus et vanis coniecturis nitamur. Vellem, cum diuersae res diuersis nominibus appellandae sint, pro veteri Aegyptiorum lingua *Chamicae* nomen vsurpetur breuitatis caussa. Etenim ⲕⲁⲙⲉ , ⲕⲁⲙ antiquitus dicta est Aegyptus (coll. ⲕⲁⲙⲉ , ⲕⲁⲙ , vel ⲕⲁⲙⲉ , ⲕⲁⲙ , ⲕⲁⲙⲉ Hieron. Ps.: „Ham, a quo Aegyptus vsque hodie lingua Aegyptiorum dicitur Ham“), quae enunciatio subest etiam scriptioni *chme* (v. SPOHN. de ling. et lit. v. Aeg. p. 1. L. 1. 4. p. 50. Sp. XV. 3.). Inde orta sunt seriori aetate Coptorum ⲕⲁⲙⲉ , ⲕⲁⲙⲉ , Graecorum *χημία* (Plut. de Iside) atque nostra *chemia*, *chemicus*, *alchemy*.

tis seu verbis, partim legibus grammaticis ³⁸⁾. Inter dialectum autem sacram atque profanam veterem Aegypti omnia intersunt, quibus differt re-

58) Lingua Graeca inde a Ptolemaeorum aetate adeo inualuit in Aegypto, ut non solum in foro actisque publicis adhiberetur (vid. AM. PEYRON, Prof. Taurin. Untersuch. üb. Pap., kopt. Handsch. etc. p. 14. et lib. nost. Bemerk. üb. d. Aeg. Pap. z. B. p. 30.), sed in vitam etiam vsumque communem breui tempore veniret. Hinc accidit, ut Coptica lingua permulta Graecorum verba, patriis non paucis missis, reciperet, atque in vniuersum colorem quendam Graecum nancisceretur. Porro Coptica lingua multis saeculis senior est ea, qua vetus Aegyptiorum natio vsa est. Inter omnes autem constat, quantopere vnius saeculi delapsu linguarum proprietas, praesertim, quod in Aegypto obtinuit, si Homero suo caret, mutetur. Accedit, quod Coptica lingua magis ad vulgarem vsum, quam procerum elegantiam spectat. Libri sacri, per quos solos lingua Aegyptiorum seruata est, non sacerdotum gratia in linguam Copticam translati sunt, sed in commodum vulgi, inter quos res Christiana, uti semper accidit, primos cultores et plurimos habuit. Reliqui vero Coptorum libri, qui aetatem tulerunt, ex ea aetate sunt, qua lingua biblicorum summa auctoritate et propagatione gauderet, ita ut nemo non, ut alias accidit, eam posset imitari. Iam haec argumenta satis probant, veterum Aegyptiorum linguam multis numeris non posse non differre a recentiore siue Coptica, quod exemplis innumeris demonstrare possemus. In genere monendum, veterem Aegyptiorum loquendi vsum multa verba verborumque compositiones, quibus careat Coptica, habere, alia aliter scribere, ita ut saepenumero conueniant non nisi duabus vnaue litera, multis nouam vel obsoletam potestatem tribuere, singula verba aliter flectere et inter se coniungere. Sic particula ⲛⲟⲩ (Insc. Ros. L. XIII. VI. v. Tab. 45. 6.) in Copticis libris pro *ut*, *ina* non reperi. Ibid. L. VI. X. (v. T. I. 4. 5.) leguntur ⲙⲁⲣⲓⲛⲓⲛⲓ , Copt. ⲉⲣⲙⲁⲙⲓⲛⲓ (ⲉⲣⲙⲁⲙⲓⲛ Zoeg. Cat. Mss. Copt. p. 312.) ⲛⲁⲩ (pro ⲛⲉⲣⲁⲩ , quod non exstat), i. e. (ut) signentur ad dicendum; in scarabaeo KIRCHERI (Oed. T. III. p. 524. v. T. 1. n. 41.) ⲛⲓⲛ pro Copt. ⲛⲟⲩⲩ ; in statua Memnonis ⲛⲓⲛ (v. T. I. n. 45. a) pro Copt. ⲟⲩⲣⲟ , ⲣⲣⲟ , ⲣⲣⲁ , ⲉⲣⲟ ⲉⲣⲁ ⲣⲉⲣⲟ (Zoeg. Cat. p. 305.), Hebr. ⲙⲉⲙⲛⲟⲛ col. ⲙⲉⲙⲛ . Sic insc. Ros. L. XIII. (v. Tab. I. 46.) habet ⲙⲉⲙⲛⲟⲛ , quod pro plurali quodam maiestatico accipiendum, cuius exemplum est in demotica parte L. XXIII. XXV. XXII. al. (SPOHN. lib. I. p. 12. sqq.), velut templa templorum. Omnis haec atque alia quaeuis inter veterem et recentiore Aegypti linguam diuersitas illustratur et quasi praefinitur legibus, quibus linguarum naturae mutantur, quas alias exposuimus (de son. litt. Graec. p. 643. sqq.). Ceterum totius orationis Chamicae color ex ipsis scriptis dignoscendus, atque in vniuersum hac de re iudicare tum demum licebit, quum omnia scripta hieroglyphica cum commentariis suis, quorum exempla dabimus, in lucem prodierint.

Liceat vocabula Aegyptiaca constanter literis hebraicis reddere, quippe quae optime conueniunt. Si vteremur literis Copticis, praeuenteremus interpretationem. Adhibebimus ⲛ pro *e*, ⲓ pro *i*, ⲛ et ⲉ pro *é*, ⲓ pro *u*, ⲓ pro *o*, atque singula pro sonis his affinibus veluti ä â ö . Reliqua genuinam suam potestatem obtinebunt (v. lib. n. Veb. d. vrsp. Laute d. H. B.). Accedunt ⲁ pro *a*, et ⲙ pro *f*, quae efficiunt quinquaginta quinque illas Aegyptiorum literas apud Plutarchum (De Isid. et Osir. p. 374.).

centior oratio a veteri nationis cuiusque magis subinde artium et literarum humanitate eruditae ³⁹⁾).

§. 8.

De origine hieroglyphicorum.

Postquam Aegypti literas nacti elegantius scribere didicerant, inde sensim sensimque hieroglyphica orta sunt ⁴⁰⁾. Hieroglyphica enim

39) Negari nequit, linguam hieroglyphicam conuenire cum ea, quae deprehenditur in scriptis demoticis et hieraticis ex eadem aetate quamque SPOHNIVS b. primum expediuit; exstant tamen inter vtramque discrimina, quae antiquitatis studio adscribenda videntur. Sic lapis Roschidicus scribit hieroglyphice מֶתְנֵנוּהוּ pro demotico *methnenuo* vel *methnenue* (SPOHN. lib. I. p. 17.), item מֶתְנֵנְהִי pro *methnnei* i. e. proprie *diuinitas* et *vulgaritas* (v. Tab. I. n. 47. 48.). Vidimus dialectum Memphiticam cultissimam esse linguae Copticae, Sahidicam vero magis ad veterem asperitatem vel raucedinem adspirare (lib. n. De son. litt. Gr. p. 117. 136. s. col. p. 315.). Hinc apparet, illam scriptionem מֶתְנֵנְהִי, quam habet Sahidica dialectus, nusquam vero Memphitica, quae vsurpat מֶתְנֵנְהִי, antiquiorem esse. Quamquam itaque *ἱερογραμματεῖς* veterem loquendi rationem, vt recte vidit ZOEGA (De Ob. p. 457. 549.) retinuerunt, scripserint tamen necesse est ita, vti ferret aetas et vita communis. Atque ob eam causam Aegyptii dixerunt linguam hieroglyphicam dialectum sanctam, quod posterii priorum orationem et simplicitatem, qua libri sacri etiam scripti erant, subinde exolescere viderent.

40) Iisdem literis, quas Hebraei, hinc Graeci primum aliaeque gentes in vsu habuerunt, Aegyptii etiam initio scripserunt, quod non solum figurae, sed etiam potestas, ordo et nomina communia produnt. At demonstrari etiam potest, quod ab hoc loco alienum, Aegyptios literas accepisse a Phoenicibus. Literae non sunt nisi semel inuentae (conf. Zoeg. de Ob. p. 550.). A primaeuis siue demoticis Aegyptiorum literis hieraticae, si vnuerse disputamus, elegantia differunt, vti veteres etiam innuerunt. Literis vulgaribus apices et puncta addi (vid. Apuleii Metamorphos. L. II. p. 386. in v. D.), vt oriantur sacerdotales, rectissime se habet atque ex alphabetis infra expositis clarum fiet (v. Zoeg. de Obel. p. 435. sqq.). Constat, Thoutem e veterum sententia inprimis bene meruisse de literatura Aegyptiorum, siue hieroglyphica, siue sacerdotali, siue, quod probabilius est, vulgari (vid. Diodor. Sic. L. V. c. 57., Plut. de Is. et Os. c. II. Tom. II. p. 738., Euseb. Praepar. Eu. L. I. c. 10. c. 9., Plato Phaed. Tom. III. p. 274., II. p. 18.); sed cum huic Deo, quippe Hermeti siue Mercurio, tanquam symbolo mentis humanae, omnes fere artes inuentae adscribantur; id tantum inde sequi videtur, literarum vsum apud Aegyptios perantiquum fuisse. Nobilissimus locus est apud Ciceronem (De nat. Deor. L. II. c. 22.): „Mercurius Argum dicitur interemisse ob eamque causam Aegyptum profugisse atque Aegyptiis leges et literas tradidisse.“ Denique hieroglyphica serius nec nisi paulatim orta esse, partim ex vetustissimis veterum testimoniis, partim ex inscriptionibus antiquissimis colligimus. Huc spectat Herodotus (L. II. c. 36.). *Αἰγύπτιοι, inquit, χρωσται γραμμασι διαφασιοισι και τα μεν αὐτων ἱερα,*

scriptura originem debet καλλιγραφία ⁴¹⁾. Qua de re figurae hieroglyphicae rectius et accuratius dicuntur partim literarum demoticarum,

τα δε δημοτικα καλειται, quae ita explicari possunt, vt dicas, tum temporis hieroglyphicam scripturam non defuisse, sed non adeo excultam fuisse, vt satis differret a sacerdotali, quemadmodum in papyris ex aetate Ptolemaeorum vel obeliscis recentioribus. Imprimis argumento sunt inscriptiones antiquissimae, quarum nominamus obeliscum Florentinum (v. KIRCH. Oed. T. III. p. 348.) atque lapidem CAILLAVDIANVM (Voyage à l'Oise de Theb. T. III. Tab. III.). Quamuis enim huius generis lineae pro hieroglyphicis in breue contractis vel negligenter exaratis haberi possint; potius sequuntur hieraticam scripturam, aut, si accuratius spectentur, magna ex parte vel ipsae sunt literae sacerdotales, in quibus occurrunt hieroglyphicae primae.

41) Concedimus, artem scribendi ex arte pingendi vel designandi natam esse (conf. Zoeg. De Obel. p. 526.); negamus autem, partim rerum imaginibus quaevis generis cogitata significari potuisse, partim hieroglyphica Aegyptiorum, quae ad nos peruenerint, proxime non ex literis, sed e designatione prodiisse. Quemadmodum omnes fere gentes literas ita exornare consueuerunt, vt genuinam simplicitatem exuerent atque imaginum elegantiam susciperent, ita Aegyptii literarum monogrammata ad rerum species excoluerunt. Sic Armenii, ad quorum vsum maxime omnium prouocandum est (vid. KIRCH. Oed. T. III. p. 41. SCHROEDER. Thesaur. ling. Armen. P. II. Gramm. p. 1.), scribunt v. c. Եօրփ ornatius ferreis suis literis (v. T. I. n. 50.), quae respondent hieraticis Aegyptiorum, ornatissime suis figuris hieroglyphicis (T. I. n. 51. col. n. 1. 2. 3.). Quaeritur autem, cum hieroglyphica signa literas significant, ad quodnam scribendi genus Aegyptiorum pertineant? Etenim secundum Clementem Alexandrinum, qui loc. l. dicit, *ιερογλυφικα κυριολεκουσι δια των πρωτων στοιχειων*, hieroglyphica aut e literis demoticis, aut hieraticis, aut aliis quibusdam, quae primum in vsu fuerint, orta esse putaueris. Soluitur quaestio, si hieroglyphica cum hieratica scriptura comparatur, quippe quae sola literas continet, e quibus, addita adumbratione, imagines oriri potuerunt. Atque Clemens Alex. *πρωτα στοιχεία* dicit hieroglyphica haud dubie more Graecorum, qui omnia simplicia rerumque elementa his verbis significant. Ceterum hieroglyphica e lineis hieraticis, neque vero hieraticas ex hieroglyphicis prodiisse tribus argumentis euincitur: I) *varia hieroglyphica ex una litera deriuata sunt*. Sic 𐀓 diuerse scribitur in scarabaeo ZOEG., NIEBVHR. et RIGON. (vid. Tab. I. n. 52. 53. 54.); sed omnes illae figurae 𐀓 in vno hieratico 𐀓 originem habent (v. n. 55.). Item valet de 𐀔 verbi 𐀔𐀔 ex pap. Cadet (vid. n. 56 — 63.), quae ad vnum omnia ex hieratico 𐀔 profecta sunt (v. n. 64.). II) *literae hieraticae, quarum partes aut disiunctae sunt, aut parum cohaerent, duobus pluribusue hieroglyphicis pinguntur*. Sic 𐀔 in 𐀔𐀔 (vid. T. I. n. 65. 66. 67.) figura inclinantis atque tribus punctis significatur, quia hieraticum 𐀔 in duas partes dissolui potest et dissoluitur (v. n. 68 — 70). Item 𐀔 hieraticum (v. n. 71.) redditur anseris imagine et linea (v. n. 72.). III) *binae literae hieraticae disiunctae vna imagine comprehenduntur*. Sic 𐀔𐀔 (vid. Tab. II. n. 1.) in labyrinthi figuram mutatur hieroglyphice (vid. n. 2.), 𐀔𐀔 duobus tantum signis redditur (v. n. 3. 4.). Eadem ratione demonstratur, hieraticas etiam literas e demoticis ortas esse. Quodsi vero hieroglyphica signa prius exstiterint quam hieratica: singula hieroglyphica varias formas hieraticas progignere debuissent, neque vero contra; hieroglyphica non bina vel terna, sed singula singulas hieraticas literas prouocassent; denique ex vno hieroglyphico non duae hieraticae literae, sed vna tantum, nasci potuissent.

partim hieraticarum, partim denique rursus suorum characterum signa siue symbola ⁴²⁾).

§. 9.

De numero hieroglyphicorum.

Quamquam nonnulli figuras hieroglyphicas enumerarunt, respexerunt tamen magis similitudines imaginum, quam discrimina, atque neglexerunt lineas diacriticas, qua de re certe duo millia hieroglyphicorum distinguere possunt ⁴³⁾. Si quis vero maluerit hieroglyphica pro literis accipere, is habebit circiter sex millia ⁴⁴⁾.

42) Vere principium esse hieroglyphices exornare elementa verborum, tribus argumentis probatur; 1) quod eadem literae variis imaginibus exprimuntur atque imagines variis ornamentis augentur; 2) quod singulae hieroglyphicorum partes variantur; 3) quod variae sacerdotales literae easdem aut simillimas formas hieroglyphicas subeunt (vid. §. 16.). Sic in obelisco Lateranensi, Barberino, Pamphil., Sallust., statua Memnon., cistis mumiar. Berol. verba נה et נח variis auium et serpentium figuris scribuntur (Tab. II. n. 5 — 15.); sic litera נ nunc vasis, nunc capitis, nunc trianguli figuram assumit constante altera parte literae (v. 16 — 21. coll. Tab. I. n. 1. 2. 3.). Atque has ob causas hieroglyphica partim suorum etiam symbola dicenda sunt, quod illustrabitur infra toto cap. III. Hieroglyphica autem multa literas etiam demoticas repraesentare, inde factum est, quod literae demoticae passim fere integrae vel parum ornatae et mutatae in scripturam hieraticam receptae erant. Sic demoticis א, מ, נ, ר, ש, ח (vid. Inscr. Ros. VII. 16. I. 12. XXVII. 21. XXXII. 29. XXX. 35. XVIII. 7. XXVI. 28. XV. 16. XXXII. 10. 11. 12. Tab. II. n. 21 — 26.) eadem fere figura est atque hieroglyphicis (vid. infra Glossar. v. l. et Tab. II. n. 27 — 32.).

43) Numerum hieroglyphicorum primum computarunt BRUCIUS (Voyage aux sources de Nil. T. I. p. 135.), ZOEGA (De Obel. c. II. sect. IV. p. 497.), CHAMPOLLION. (Précis du syst. hier. p. 264.), quorum ille DXIV, hi DCCCCLVIII vel DCCCC inuenerunt. Quamvis hac ratione hieroglyphica non distinguenda sint, quae nunc clarius nunc negligentius absque ornamentis variis scripta cernuntur; videntur tamen figurae similes vno numero comprehensae. Quum enim in paribus fere imaginibus adsint signa quaedam minutissima (vid. §. 15.), quibus illae distinguantur nunc binae nunc ternae; longe plures figurae numerari debent.

44) Possunt utique ac debent hieroglyphica tamquam literae accipi; quod qui faciat, hanc viam ingrediatur. Omnis scriptura, quae vtitur literis inter se non nexis et cohaerentibus, cum a tachygraphis in papyris schedisque angustis colitur, ut accidit apud Aegyptios, singulis literis pro verborum varietate et literarum aut sequentium aut antecedentium habitu peruarias subinde figuras tribuit. Hae literarum species, cum singulae ornentur, totidem formas secundi alphabeti

§. 10.

De fatis hieroglyphicorum.

Non dubium est, quin scriptura hieroglyphica, initio simplicior, rudior et facilior, varias mutationes experta sit ⁴⁵). Subinde aucta videtur verborum compendiis et tropicis atque vim exercuit in reliqua scribendi genera ⁴⁶).

inde orti efficiunt, quae rursus ad easdem leges variantur vsu vitaeque communi necesse est. Hinc tertium alphabetum oritur, quum literae secundi ordinis alia ratione et ornatae et variatae adhibentur. Vidimus, e demotica scriptura, quamvis quinquaginta quinque tantum literis genuinis constet, DCCCC literarum species inter se diuersas discerni posse (SPONNII Memor. p. 27.), ita vt quaeuis litera genuina fere tricies variata sit. Fac itaque singulas literas hieraticas aequae atque hieroglyphicas, vt in demoticis accidit, tricies variari; habebis numerum hieroglyphicorum $x = 25 \times 30 \times 30 \times 30 = 25 \times 30^3 = \frac{100}{4} \cdot 27000 = \frac{2700000}{4}$ siue $\log. 25 + (3. \log. 30)$; hoc est $x = 675000$. Numerus autem hicce valde minuitur 1) eo, quod multae literae demoticae fere integrae in scripturam hieraticam, hinc in hieroglyphicam receptae sunt, 2) quod non omnes variationes demoticae in hieratica, neque hieraticae omnes in hieroglyphica scriptura locum habent; 3) quod literae demoticae similes hieratice pari modo ornantur, quodque hieraticae rursus similes hieroglyphicis confunduntur (vid. §. 15.); ita vt ad sex tantum millia hieroglyphorum singularium restent. Apparebit autem inde, hieroglyphorum sex esse genera, quorum *primum* contineat literas demoticas; *secundum* variationes demoticas; *tertium* literas hieraticas; *quartum* variationes hieraticas; *quintum* hieroglyphicos characteres; *sextum* denique horum variationes. Sic 𐀀 (in sc. Ros. L. V. 1. vid. Tab. II. 27. ^a) variatio est demotica vulgaris 𐀁 (ib. n. 28.); sic 𐀂 (pap. Vien. ed. HAMMER. vid. T. II. n. 28. ^b coll. 29. ^b) variatio est hieratica vulgaris hieratici 𐀃 ; sic Tab. II. n. 16 — 21. 5 — 15. sunt variationes hieroglyphicae duorum 𐀄 genuinorum.

45) Nulla est ars, quae saeculorum decursu non mutetur, excolatur et varia incrementa capiat. Hoc cadere etiam in hieroglyphicam, non solum e veterum scriptis, sed e monumentis etiam huius antiquitatis colligitur. Ex loco Plutarchi (de daemon. Soc. T. II. p. 577.) apparet, literas Aegyptiacas variis temporibus, quod ipsa etiam scripta Aegyptiaca docent, varias fuisse; qua de re, cum literae variae varie ornari vel in rerum figuras traduci solitae sint, admodum probabile est, initio hieroglyphica pauciora eaque rudiora atque a sequentium aetatum ratione passim diuersa in vsu fuisse.

46) Scripturam hieroglyphicam omni tempore difficultatis aliquid habuisse, non tantum res ipsa loquitur, sed veteres etiam testantur (vid. APVLEI. Metamorph. L. II. l. c.). Sacerdotes enim soli eam factitasse aut penitus nouisse videntur (vid. CLEM. ALEX. Strom. L. VI. c. 4.), qua de re vulgus ex parte tantum eam didicit. Πληθος των Αιγυπτίων, dicit CLEM. ALEX. (Strom. L. I. c. 85.), ἐκ παιδων γραμματα διδασκονται ἐπ' ὀλιγον, οὐκ ἅπαντες, ἀλλ' οἱ τας τεχνας μεταχειριζόμενοι μάλιστα. Creuit difficultas, quum verborum compendia et hieroglyphica impropria, quae, quum absint a demotica et hieratica scriptura, serius inualuisse videntur, licet rara immiscerentur (v. §. 20. et Cap. IV.). Ceterum negari nequit, imagines hieroglyphicas

§. 11.

De proprietate hieroglyphicorum.

Vtut variae imagines in monumentis hieroglyphicis exstant, discerni possunt in singulis tres partes, quibus constant. Primariae lineae sunt, quae respondent literae, e qua prodiit hieroglyphicum, hieraticae; secundariae, quae efficiunt imaginem; tertiae ornant ⁴⁷⁾. Tria haec linearum nunc

rursus in reliquis etiam scripturas irrepsisse. Literis ad rerum imagines expolitis, eadem imagines rursus sed alia ratione in breue contrahi potuerunt, quo facto earum vsus erat inter demoticas et sacerdotales literas. Neque mirum id accidisse, cum *ιερογραμματαις* ingentem literarum numerum partim demoticarum, partim sacerdotium, partim hieroglyphicarum haberent ediscendum et adhibendum nihilque facilius esset errore. Sic $\aleph$ in inscr. Rosett. L. XXV. 18. XXX. 30. atque γ ib. L. XXVII. 9. 21. (vid. Tab. II. n. 30. 31. coll. 32.^a 33.) nec non $\beth$ hierat. (ib. n. 34. coll. 35. et Tab. I. n. 20.) mera fere sunt hieroglyphica. Haec est quaestio illa, quam nuper Academia proposuit, quam vim exercuerint hieroglyphica in scripturam vulgarem, ad quam respondendum est, hieroglyphica, quippe e literis vulgaribus orta, in scripturam, si vniuerse disputetur, nihil, raro in singulis aliquid effecisse.

47) Haec obseruare licet in iis potissimum hieroglyphicis, quae negligentius exarata sunt, veluti in papyro saxisque antiquissimis. In Tab. II. n. 36. 37. 38. habes literas ζ , in quibus, si cum ζ hieratico et demotico (n. 39. et 40.) comparantur, singulae partes ita distinguuntur, vt primaria linea sit in n. 36. ea, quae proxime ad hamum spectat, in n. 37. tergum, crus atque alter pes cum hamo, in n. 38. tergum, cauda et caput leonis; secundariae accedunt in n. 36. ea, quae clauae imaginem perficit i. e. dextra, in n. 37. alter pes, brachia, caput, in n. 38. lineae inferiores; tertiae pertinent in n. 36. ad hamum, in n. 37. ad caput, vt oriatur capillus, in n. 38. ad caudae partem. Figurae $\aleph$ n. 41 — 50. omnes pertinent ad $\aleph$ hieraticum (n. 51. et 52.), quum primariae sint in n. 41. scapus atque folium alterum, in n. 42. tergum cum genu, eadem partes in n. 43 — 46., in n. 47. collum cum brachio, in n. 48. et 49. et 50. pennae, cultelli et securis partes exteriores et inferiores; secundariae in n. 41. 42. 43. 45. 46. sedem praebent, in n. 48. 49. 50. 44. et 47. figuras accuratius circumscribunt; tertiae ornamentorum loco addunt in 41. alterum folium, in 42. caput, in 43. barbam, in 45. insignia Osiridis, in 46. brachia, in 47. pedes, in 48. 49. 50. manubrium. Sic ex hieratico $\beth$ (n. 51.^b) oriuntur hieroglyphica n. 52 — 60., si accedit vt secundaria in 52. linea superna, in 53 — 58. lineae sinistrae, in 60. et 59. rectae, atque vt ornamenta in 53. 54. 56. pupillae, in 52. angulus, in 55. linea recta in 57. 58. parallelae, in 59. pes, in 60. alterum cornu. Hieraticum $\beth$ (n. 61.) procreat auium variarum imagines n. 62 — 70., simul atque ad sinistram partem accesserit linea, quae tergum significat, infra pedes et alia ornamenta addita sunt (vid. verba $\aleph$ Tab. II. n. 5 — 9.). Simili ratione oriuntur γ ex hieraticis lineis n. 72. 73. 74. coll. 71. Haec res tanti momenti est, vt plerumque e solis lineis, quibus singula hieroglyphica constant, earum potestas diiudicanda sit.

curuarum nunc rectarum genera, quamuis non vbique vna adhibeantur ⁴⁸⁾, praecipue distinguunt scripturam hieraticam ab hieroglyphica ⁴⁹⁾.

§. 12.

De ordine hieroglyphicorum.

Versus incipiunt aut a dextra parte aut a sinistra, quod e situ litterarum hieraticarum diiudicandum est ⁵⁰⁾. Vtriusque generis versus, qui pas-

48) Non raro accidit, vt vnum tantum genus linearum aut duo, neglecto tertio, adhibeantur, quod praecipue observatur, quum vna aut duae lineae sufficiunt partim ad distinguendas hieraticas litteras ab hieroglyphicis, partim ad imagines sistendas. Sic differt hieraticum ψ ab hieroglyphico vna recta imposita (Tab. II. n. 75. 76.) atque ψ diagonali (n. 77. 78.). Saepenumero accidit, vt eandem ob causam hieraticae lineae tantummodo alias dilatentur (vt in ψ n. 79. coll. 80.), alias flectantur (vt in γ n. 81. coll. 82.), alias coniungantur (vt in γ et γ n. 83. coll. 84., n. 85. coll. 86.), alias diuellantur (vt in χ n. 87. coll. 88.), alias curuentur (vt in ζ n. 89. coll. 90.), alias frangantur (vt in κ n. 91. coll. 92.), alias similes easque minutas mutationes subeant. Atque haec est primaria causa, quod multi rationem hieroglyphicorum non satis perspexerint. Scripta enim demotica et hieratica, a quibus via est ad hieroglyphica, aetate priori non cognita vel non curata sunt.

49) Sunt peruarii gradus a breuissima ratione hieroglyphice scribendi ad accuratissimam et diligentissimam, quorum saltem tres primarii distingui possunt. Ad primum pertinent hieroglyphica papyrorum et lapidum nonnullorum, quae litterarum formas melius retinuerunt; ad secundum imagines statuarum et obeliscorum elegantiorum, quae, quippe artificiose excisae, propius ad veritatem adspirant; tertium veluti corporea constituunt. Huius generis hieroglyphica vidi in Museo Berolin., quae, cum nunc deorum dearumque, nunc mensarum, clauarum, auium, pedum formas prae se ferant, omni ex parte conueniunt cum scriptis atque excisis hieroglyphicis. Haec plasticae ac veluti manuales litterae vel corpuscula videntur, cum omnes perforatae sint, in funiculis haesisse, siue vt pro amuletis gestarentur, siue a collis mumiarum, quod in Berolinensi accidisse videtur, pro nominum indiciis penderent, siue numerorum et stipium partes agerent (vid. CAV. GVIL. DI S. QVINTINO Sull' uso, cui erano destinati i monum. detti scarab.). Quamuis autem trium horum generum hieroglyphica rerum imagines perfectas offerant aut affectent atque ficticia etiam repraesentent, id nacta non essent sine lineis iis, quas modo descripsimus. Plura exempla vid. infra in alphabetis.

50) Vid. tab. Bembina (CAYLVS Rec. d'antiq. T. VII. Tab. XII. antiq. Aeg.), vbi initium est in mediis versibus, atque obelisci plerique. Tertium genus, quod Graeci $\beta\omicron\upsilon\varsigma\rho\omicron\phi\eta\delta\omicron\nu$ appellauerunt, nondum inueni, neque differt ab his diagonalis quaedam scriptura in nonnullis monumentis conspicua (vid. KIRCH. Oed. T. III. p. 508. p. 118.). Quod vero neglexerimus hoc scribendi genus,

sim, cum columnarum angustia continentur, breuissimi sunt, id proprium habent, vt praecedentia sequentibus incumbant ⁵¹).

§. 13.

De compositione hieroglyphicorum.

Perquam varia est ratio, qua singulae imagines ad vnum verbum spectantes disponuntur. Vbi alius est ordo hieroglyphicorum atque elementorum vocabuli, quod significatur, elucet nunc critica quaedam opera ⁵²),

quo hieroglyphica sese excipiant deorsum ac veluti descendant singulatim, dicamus sententiam. Latet nempe prior ratio, alioquin non solum singula hieroglyphica alterum sub altero constanter locum haberent, quod nusquam accidit, sed etiam imagines literarum non starent, imo iacere deberent. Hinc intelligitur locus Herodoti (L. II. c. 36.), quo Aegyptios dicit tum sacras, tum demoticas literas a dextra versus sinistram scribere. Αἱγύπτιοι, inquit, γραφουσιν ἀπο τῶν δεξιῶν ἐπὶ τὰ ἀριστερά (τὰ μὲν ἱερά γράμματα, τὰ δὲ δημοτικά). (Conf. ZOEG. de Ob. p. 429.). Quamquam versus inter se coniuncti ab ea parte incipiant, qua incipit primus; occurrunt tamen scripta, in quibus contra est. Sic in obelisco Pamphili in medio latere meridionali hieroglyphica protinus pergunt a sinistra ad dextram, quum antea a dextra ad sinistram se excepissent. Idem habes in obelisco Beneuentano (ZOEG. De Obel. p. 644.). Haec si quis βουζροφηδον scripta dicere maluerit, non multum aduersabor.

51) Versus hieroglyphicos passim breuissimos esse neque raro vnam tantummodo duasue imagines continere, nihil mirandum, cum spatii angustia atque imaginum extensio id ferat. Alia autem hieroglyphica aliis insidere, quod in versibus transmissis praecipue obseruare licet, inde factum esse videtur, quod idem in scriptura demotica et hieratica non raro obtinet, atque hieroglyphica pleraque magis in latitudinem quam altitudinem extenduntur. Hinc cum adhiberentur signa longiora, cauere debebat, ne quadrati, quod oriebatur, inferior pars aut superior vacua maneret.

52) Negari nequit ordinem, quo passim vnus verbi hieroglyphica veniant, multum difficultatis habere, quam non superaueris, nisi satis exercitatus sis in legendo. Plerisque in locis valent leges dictae. Scilicet scriptura demotica et hieratica verborum initia innuit curuitate quadam literae primae, quod fieri nequit in hieroglyphicis. Hinc verba a verbis sequentibus et praecedentibus ita distinguuntur, vt figurae adhibitae quadratum, si fieri potest, expleant atque desinant litera erecta pro iacente, quamuis illa adhiberi potuisset. Sic נאשמה reliqua (inscr. Ros. L. VII. XIII. al. v. Tab. II. n. 93. 94.) plerumque in tria puncta desinit, aut singula signa eius vna quasi sede collocantur. Sic legitur שירה erigere, pro וְשירה (Tab. II. n. 95. coll. 96. 97.).

nunc elegantiae studium ⁵³⁾ nunc spatii captatio ⁵⁴⁾. Solemnis est eleuatio secundae literae e verbis et syllabis trium literarum, quae variis transpositionibus occasionem praebet ⁵⁵⁾.

§. 14.

De varietate scripturae hieroglyphicae.

Alterum fere principium constituit varietas scribendi, partim phonetica partim graphica ⁵⁶⁾. Phonetica constat omissione, additione et permutatione

53) Quid elegans sit, sentiri magis quam demonstrari potest. Hanc vero legem Aegyptios secutos esse, ex eo apparet, quod hieroglyphicis collocandis aedificiorum contignationes aliarumque rerum monogrammata imitati videntur (vid. §. 30.). Sic scribitur סטוּס *Sesotis* pro סטוּט (Tab. II. n. 98. 99. coll. 100.).

54) Huc spectant hieroglyphica, quibus alia inscripta sunt, vt in כמא Aegyptus (T. I. n. 21.); כא (Tab. III. n. 1. 2.); huc scriptio פטול (n. 3.) pro פטול (n. 4.) aliaque multa.

55) Exempla sunt כמא *Aegyptus* (Tab. III. n. 5. 6. 7. coll. Tab. I. n. 18 — 22.) כמאמא *Aegyptius* (n. 8. 9.), טרו *omnia* (n. 10. 11.). Quomodo eiusmodi verba legenda sint, ex aliis locis cognoscitur. Sic accuratius scribitur verbum כמא pro ordine elementorum (Tab. III. n. 12. 13. coll. Tab. I. n. 17. 20. 21.) aequae atque טרו (n. 14.). Hinc passim mira oritur eorundem elementorum dispositio, ita vt pro כמא legi possit מכא, מכ, כא (n. 14 — 20.). Accedit, quod inter eleuatum signum et submissa rursus ea collocari possunt, quae post priora elementa audiuntur. Hinc v. c. Tab. III. n. 23. legi posset מאכא pro כמא.

56) Huius legis tanta vis est, vt eadem verba non solum aliis, sed etiam iisdem in scriptis fere nunquam plane eodem modo exarata appareant, quod glossarium illustrabit. Quoties vocabulum recurrit, toties aut accessit aliquid aut abiectum est, praesertim in lapidibus. Licuit cuius calamo, cuius cestro variare hieroglyphica. Ceterum videntur Aegyptii, cum subinde ingens hieroglyphicorum numerus hoc modo ortus sit, curasse, ne alicuius periret vsus vtque variatio delectaret. Caue itaque, iisdem verbis, vbi paullo aliter scribuntur, diuersos sonos tribuere. Hinc accedit, vt scripta hieroglyphica facilius initio, difficilius sub finem legantur. Litera enim quaeuis et verbum, simulac in praecedentibus venerunt, variantur in sequentibus. Variationes phoneticas non eas dicimus, quae efficiant, vt vocabula aliis sonis enuncianda sint, sed videantur. Vtut enim varia sit verbi cuiusdam significatio, sonum habuit haud dubie eundem apud Aegyptios et scriptorem. Aliter res se habet, si quis signa enunciat, quibus scriptum sit, quod phoneticum dicimus hoc loco. Graphics autem variationes appellamus, quae cadunt in singula verborum elementa. Ceterum eadem leges locum etiam habent in scriptura demotica et hieratica praesertim. Haec est

hieroglyphicorum potestate diuersa ⁵⁷⁾; graphica electione, positione, coniunctione, exornatione, disiunctione, variatione imaginum, aliisque similibus ⁵⁸⁾).

§. 15.

De ambiguitate hieroglyphicorum.

Nullum est signum hieroglyphicum, quod habeat vnam tantummodo potestatem, neque pauca exstant, quibus sex pluresue literae significantur ⁵⁹⁾. Haec ambiguitas, quae sola vetat hieroglyphica pro literis su-

caussa primaria, ob quam ingens literarum tum omnium, tum hieroglyphicarum praecipue numerus apud Aegyptios in vsu fuerit atque lectio scriptorum huius nationis pluribus numeris impedita sit (vid. supra §. 9. SPOHN. Mem. p. 27.).

57) Aegyptii non solum vocales, quod commune habent cum aliis gentibus (vid. GESENI Lehrgeb. d. hebr. Spr. p. 49.), nunc omittunt, nunc addunt, nunc cum aliis permutant, sed consonas etiam. De singulis disserent infra §§. 22. 23. Exempla habuimus supra Tab. I. n. 18^b — 22. coll. Tab. III. n. 8. coll. 9. n. 15. 18. coll. 16. 17. 19. 20. 21. in verbo נמנ.

58) Vidimus (§. 10.), permagnam fuisse literarum sacerdotalium copiam, quum singulae vulgares varie ornari et distineri debuerint. Sic e solis literis hieraticis ingens hieroglyphorum numerus prodire debuit, e quibus permulta ad vnam eandemque literam eiusque variationes spectarent, necesse erat. Sumamus, mille saltem exstitisse hieroglyphica satis inter se diuersa; quiuus sonus quadraginta modis, quoduis verbum e tribus literis constans, centum viginti significari poterat. Quamuis autem in singulis plerumque ea hieroglyphica adhibeantur, quae proxime orta sunt e litera hieratica eodem in verbo vsitatissima; vel ex his clarum est, quantopere variari potuerit scriptura hieroglyphica. Sic raro נמנ vno eodemque modo scribitur (vid. Tab. I. 18 — 21. Tab. III. 5 — 9. 12. 13. 15 — 21.). Accedit, quod easdem imagines nouis ornamentis, quorum in singulis non exigua vis est, augere licebat (vid. Tab. III. n. 22. coll. 15. Tab. I. 20. 18. Tab. II. 10. coll. 9. 8. 7. 6. 5.). In his quidem omnibus non haerendum erat iis, quamuis impedire videbantur lectionem, qui ad hieroglyphorum interpretationem sese aptarent. Quantum autem fecerit ad varietatem huius scripturae positio elementorum, coniunctio, disiunctio atque apprime variatio, infra videbimus (Cap. II. §§. 16. 21. 23. Cap. III.).

59) De hac lege, quae sane est praeter omnium opinionem, nescio an gratulandum sit iis, qui alicui hieroglyphico aliquem sonum indiderunt. Inde enim fit, vt, qui imagini cuicunque qualemcunque fere potestatem adscribat, is aliquid recti tradat. Si quid video, hic est ille primarius scopulus, in quo non pauci haecenus vtut cauti naufragium passi sunt. Ratio enim scripturae hieroglyphicae quemuis, qui accesserit, facile et primo quasi obtutu in eam sententiam adducit,

mere ⁶⁰), oritur praecipue comprehensione variarum literarum hieraticarum vna figura hieroglyphica ⁶¹), diuersa positione imaginum ⁶²), atque hiero-

qua pro alphabetica habeatur; sed nemo cogitasse videtur de eo, vnum hieroglyphicum varios sonos significare posse, nec reputasse, vnde id fiat et quasnam ad leges, vel quasnam siue vocales siue consonas vno signo comprehendere liceat. Hinc venit, vt hieroglyphica pro verborum notis partim mimeticis partim symbolicis haberentur, vt disputaretur de classibus et speciebus animalium, quae reperiuntur in inscriptionibus, vt, cum literae non quadrarent, confugeretur ad dialectum Baschmuricam. Sed haec omnia facile excusantur. Scilicet recentiori demum aetati contigit, nancisci inscriptiones demoticas, e quibus cognosceretur non solum linguae sed etiam literarum genuinarum ratio apud veteres Aegyptios. Qui vero non totum se veluti insinuauit in scripturam vulgarem, perspicere nequit hieraticam, quippe quae clavis est hieroglyphicae.

60) Hinc apparebit, vt ad priora exempla redeamus, hieroglyphica Tab. I. n. 31. גמאסרש, n. 32. ארטרכרט significare. Item sonat n. 29. אלגשנחרש, quum cultellus sit ח vel ט, vt in טרר omnia (vid. Tab. III. n. 14.).

61) Videamus nonnulla exempla. In locis parallelis verbum אלסס inter alia scribitur, vt 24 — 29. Tab. III. Apparet inde, signa illa omnia eiusdem potestatis esse. Quodsi vero oculus atque patera מ significarent in כמא (Tab. I. 18. III. 5. 6.), sequeretur, reliqua signa eundem sonum significare. Porro si patera verbi 30. Tab. I. valeret ג, esset idem in verbo 28. Tab. III. atque in reliquis. Deinde cum hamus sit נ in verbo 4. Tab. II., eandem consonam haberes in verbo 27. Tab. III. et reliquis. Idem cadit in verbum 26. Tab. III., coll. 29. Tab. I., vbi audiretur ש, aequae atque in reliquis. Haec vero omnia ita, vti dictum est, explicantur. Simile est ג hieraticum (Tab. III. 30.) ס hieratico (n. 31); hinc vno symbolo nunc ס (Tab. I. n. 1 — 3. 31.), nunc ג (Tab. III. n. 27.) innuitur. Non multum differunt א (Tab. III. n. 33.), ר (n. 34.) et נ (n. 35.); ex quo fit, vt auicula siue anterior pars auis alias א (Tab. I. n. 29. 33. 56. 57. 61 — 63.), alias ר (Tab. III. n. 11. coll. 10.), alias נ significet (Tab. I. n. 36 — 38.). Sic ex ל et ר prodit leo (Tab. III. n. 36. 37. 38.), ex י et ש scapus (n. 39 — 42.), ex ג et ר et ך patera (n. 43 — 46.). Ceterum facile perspicitur huius rei caussa. Scilicet, cum fuerit *ἱερογραμματων*, literas hieraticas veluti induere in rerum figuras; accidit, vt propter copiam literarum hieraticarum et similitudinem nonnullae satis inter se distinguere non possent. Subinde cum magis imaginum integritas et elegantia spectaretur, neglecta est genuina literarum pingendarum ratio. Addere liceat eandem legem easdem ob causas passim valere etiam in scriptura sacerdotali.

62) Positio hieroglyphicorum, quae varias leges sequitur (vid. §. 16.), non raro eorum ambiguitatem procreat. Sic נ pro verborum et spatii ratione nunc erigitur (in נט *iva* (vid. T. III. n. 47. coll. 48. inscr. Ros.), nunc imponitur (in נר *deus* vid. n. 49. coll. 50. scar. Zoeg.), nunc inuertitur (in נמ *omnia* vid. n. 51. coll. 52. inscr. Ros.), ita vt congruat cum ר (in קר *libatio* vid. n. 53. inscr. Ros.), cum ט (in מט vid. 54. scar. Zoeg.), cum ס (in סמפא *annus* n. 55. inscr. Ros.) cum י (in יסירר, OSIRIDIS, n. 56. dei Aegyptiorum supremi nomine, quod CHAMPOLLION. pro symbolica appendice nominum mortuorum vsitatissima habet. Précis du Syst. hier. Tab. gen. n. 450.).

glyphica variandi nec non alia aliis assimilandi quodam studio ⁶³). Quamuis non exigua sit, quae inde oritur, difficultas lectionis et interpretationis; docet tamen contextus, quomodo literae aut verba ambigua intelligenda sint. Praeterea distinguuntur imagines potestate ambiguae notis, quae hunc in finem inuentae sunt, diacriticis ⁶⁴).

CAP. II.

DE HIEROGLYPHICIS EMPHONICIS.

§. 16.

De positione.

Hieroglyphica emphonica, quo nomine appellare liceat ea, quae suo ambitu integram literam hieraticam pluresue describunt ⁶⁵), sistuntur pro

63) Vid. infra §. 21. Inter alia פ in פת *Phtha* (Tab. I. n. 7 — 18.) ita variatur, ut linea inferior duplicetur (n. 7.), frangatur (n. 8.), erecta mutetur in א (n. 9.), in נ (n. 13. 14.), in ט (n. 11.), in ש (n. 16.). Assimilationem observabis in א et י (Tab. I. n. 58. coll. 33.), in מ et א (Tab. I. n. 30. coll. Tab. III. n. 6. 8.) in כ et ל et י (Tab. III. n. 17. coll. Tab. I. n. 32. 28.).

64) Non dubito, quin hieroglyphica ambigua si non omnibus, certe plerisque in locis distincta fuerint ab Aegyptiis. Quum vero eruditi in describendis inscriptionibus imaginum magis elegantiam et integritatem, quam ruditatem et additamenta minuta spectauerint, inde accidit fortasse, ut grauissima negligerentur. Diacritica inter alia haec inueni. Differt נ a ט squama in tergo posita, ab utroque ך corolla (Tab. III. n. 57. 58. 59.). Signo ט additur punctum, ut differat abs מ (Tab. III. n. 60. 61.). Vbicunque vero imago quaedam aliquid imperfecti aut alieni offert, id pro diacritico habendum est. Sic כ in כמא (Tab. III. n. 63.) dignoscitur ruditate sua, quemadmodum ט in טר (Tab. I. n. 14.) calami defectu abs א vulgari siue penna.

65) Ex hac sententia e. c. oris figura (Tab. III. 48.) ἐμφωνικόν est, quia integrum נ sonum hieraticum continet, siue duae curvae hoc loco sufficiunt ad elementum integrum vocabuli significandum. Item in figuris 1. et 2. (Tab. III.) inest φωνη licet composita, qua de causa huius quoque generis hieroglyphica ad idem genus referenda sunt.

situ literarum in iis latentium et ratione rerum, quas significant⁶⁶). Quo saepius illa lex in pingendis rebus fabrilibus et imaginariis migratur⁶⁷), eo rarius imagines a viuentibus petitae alieno modo exhibentur⁶⁸).

§. 17.

De metathesi.

Elementa verborum inter se transponuntur non pronunciationis, sed spatii et elegantiae caussa⁶⁹). Hieroglyphica metathesis obseruatur

66) Hac scribendi lege potissimum euincitur, hieroglyphica notionum neque signa mimetica, neque symbolica esse. Quodsi enim veluti penna pennam, aut per symbolicen quamuis aliam rem denotasset; licuisset eam nunc erectam, nunc iacentem, nunc inuersam, nunc aliis modis pingere. Hoc apprime valet de animalium figuris. Quoties, vt hoc vtamur exemplo, auis quaedam, leo eiusque generis alia occurrunt, toties eodem habitu veniunt. Multum elegantiae et amoenitatis accessisset inscriptionibus, si pro leonibus et auibz iacentibus et stantibus cernerentur illi nunc erecti, nunc currentes, nunc incuruati, hae volantes, inclinatae, retrouersae.

67) Quamuis hieroglyphica ita constanter fingi debuissent, vt literarum, quas significant, formae responderent; id haud raro negligitur tum ob elegantiam quandam, tum breuitatis studio in rebus ex vita communi petitis. Sic 3 variis modis vertitur (vid. Tab. III. n. 49. 51. Tab. I. 47. 48.), pariter atque N (Tab. III. n. 63. coll. Tab. II. n. 93. 94.) et alia innumera. Huius rei caussa esse videtur, quod eiusmodi figurae eadem manent et agnoscuntur facile, quamuis variis rationibus vertantur.

68) Offensionis aliquid habuisset pingere veluti homines, animalia eorumque partes contra naturam. Hinc eius generis figurae pedibus praeditae plerumque stare, aut sedere, aut ambulare videntur (Tab. I. n. 28 — 45. Tab. II. n. 5 — 15. Tab. III. n. 15. 22. 24 — 29. al.); hinc oculi, oris, pedis imagines pro naturali situ exarantur. Obseruantur tamen ab his diuersa, vt in Obelisco Pamphil. Lat. oriental., vbi scilicet angustiae caussa homines et aues iacent. Neque frequentior est inuersio figurarum contra reliquarum situm, vt Inscr. Ros. L. VIII. (vid. Tab. III. n. 64. coll. n. 10. 11.), quod accidit praesertim, quum praecedentibus aut subsequentibus hieroglyphicis actionis quaedam species oriatur, vt loco cit. coll. Tab. II. n. 12. 13. 15.

69) Differt itaque metathesis grammaticorum ab hieroglyphica eo, quod hac nihil mutatur vocabulorum enunciatio. Ceterum haec lex cohaeret cum ea, secundum quam hieroglyphica inter se componuntur (vid. §. 13. sqq.). Latent enim eadem caussae. Cauendum erat scribis, ne singulae imagines inter se confunderentur, aut loci relinquerentur vacui. Praecipue animad-vertes, bina aut terna signa erecta totidem excipere iacentia vel transuersa.

nunc in verbis singulis ⁷⁰⁾, nunc in binis sibi proximis ⁷¹⁾, nunc in diuersis ⁷²⁾.

§. 18.

De variationibus.

Numerus hieroglyphorum augetur non solum eo, quod literae hieraticae, tum genuinae, tum variatae, singulae variis lineis circumscribuntur, sed eo potissimum, quod imagines e singulis ortae novas mutationes subeunt ⁷³⁾. Hoc emphonicorum genus, quod variatum dicimus, oritur partim ex omissione linearum ⁷⁴⁾, partim ex ad-

70) Exempla vidimus supra §. 13. not. 2. Tab. III. n. 5—11. 3. 4. 15—23. Tab. II. n. 95. 100. Huc spectant ניו pro וני (Tab. III. n. 65. coll. 66. Obelisc. Barb.), נמא pro נמ (Tab. III. n. 67. coll. 68. Inscr. Ros.). Vid. Tab. III. n. 84. 85.

71) Sic scribitur in Pap. Berolin. 28. ניו ניצ pro נניצ יצ (vid. Tab. III. n. 69. coll. 70. 71.), נה pro נש נה (n. 72. coll. 73. Monum. Borgian.).

72) Hoc transpositionis genus reperi hactenus nonnisi in nominibus propriis. Demotica enim scriptura omnibus fere nominibus, quae in papp. aliisque scriptis legi, addit syllabam נמ, quae haud dubie Aegyptiacam nominum pronunciationem refert, vti in מפטלומחאסמא, מארסינחמא (Tab. III. n. 74. 75.). Hanc terminationem hieroglyphica etiam scriptura habet ita quidem, vt verba, quae proxime ad nomen regis pertineant, interponantur. Hinc legendum est n. 73.^a Tab. III. non נמחאסמא נב, sed haud dubie מפטלומחאסמא etc.

73) Quemadmodum literae demoticae et hieraticae certas quasdam ad leges variantur; ita etiam hieroglyphicae. Cautio vero quaedam est in constituendis hieroglyphicis variationibus. Quum enim literae hieraticae variis imaginibus reddi possint; facillimum est, eiusmodi hieroglyphica, quae proprium genus et genuinum constituunt, pro variatis habere, quo facto impeditur lectio. Hae autem variationes apprime notandae sunt propterea, quod non rara figurarum assimilatio occurrit atque partes, quae ornatui inseruiunt, pro ipsis literarum signis sumi possunt. Quum enim additamenta denuo aliorum hieroglyphicorum speciem habeant, atque hieroglyphica diuersa inter se iungantur (vid. §. 24.); huius legis ignarus totidem sonos pronunciare possit, quot ornamenta accesserunt. Ceterum tota res nititur varietate et elegantia scribendi, de quibus supra diximus (§. 14.).

74) Nihil frequentius neglectione particularum imaginum. Sic desunt leonibus cauda, quae alteram partem ל significant (Tab. I. n. 28. coll. Tab. II. 38. 39.), auibus pedes (Tab. II. 64. 65. coll. 66. sqq.), tribus parallelis lineae secantes (Tab. I. 62. coll. 56.), lyris chordae (Tab. III. 95.

iectione ornamentorum ⁷⁵), partim ex mutatione finium, quibus figurae continentur ⁷⁶).

§. 19.

De apocope.

Quum hieroglyphica scriptura propter elementorum ambitum longe maius spatium requirat, quam reliquae; verba non raro in compendia referuntur. Omittuntur literae nonnunquam tam multae, ut integra verba duobus vnoque signo scribantur ⁷⁷). Amant extrema

coll. 96.), sedentibus brachia (Tab. III. n. 76. coll. 77.), pedis clavi (Tab. III. n. 79. 81. coll. 80.), quo facto non solum novae imagines, sed etiam aliis similes oriuntur. Ceterum huc non spectant hieroglyphica parum a literis hieraticis suis cultu progressa, aut prioribus additamentis destituta.

75) Innumera fere sunt, quae accedant ad imagines singulas tamquam ornamenta, praecipue in scriptis accuratioribus. Ex hac lege habes Tab. III. n. 22. 15. perfectam fere Osiridis figuram cum insignibus suis pro simplice א, Tab. II. n. 5 — 9. aues vario modo coronatas, ib. n. 5. 9. anguinem cum clauae, n. 15. falconem cum triturario, Tab. I. n. 48. scalam pro iugo, Tab. II. 55. 56. coll. Tab. I. n. 27. clauam et oculum pro ore, eiusque generis innumera. Itaque in vniuersum est tenendum, cum multis imaginibus multa coniungi, quae verborum pronuntiationem, quamvis emphonicorum aliorum speciem prae se ferant, nihil mutant.

76) Huius legis multae sunt partes, quarum sex primariae: fractio, directio, curuatio, dilatatio, contractio, dispositio. Sic omnes lineae rectae frangi possunt, ut vndarum similitudinem accipiant (Tab. III. n. 82. coll. 83., n. 1. coll. 2.), curuae mutantur in rectas ac vice versa (Tab. III. n. 5. 6. Tab. IV. n. 1 — 4.), oblonga abeunt in quadrata merasque lineas (ut ψ Tab. IV. n. 5 — 8.), breuia extenduntur (ut כ initiale Tab. III. 84. 85.), lineae cum secundariae tum primariae aliter coniunguntur (ut in כ Tab. III. 5. coll. 6. 23. 22.). Hinc accedit, ut hieroglyphica initio valde inter se diuersa formas aut pares aut simillimas subirent (vid. Tab. III. n. 15. 16. 17. 21.). Denique non praetereundum est, triplicem hanc legem haud raro simul adhiberi, ita ut aliis hieroglyphicorum partibus accedant, aliis demantur lineae, in aliis varientur. Vid. Tab. I. n. 34. 60 — 64. 19 — 21. coll. Tab. III. n. 16 — 21. Tab. IV. 9 — 16., quae quidem omnia non designant Osiridem, sed כמא sonant.

77) Quod valet non solum de vocalibus, sed etiam de consonis, praesertim in nominibus per se satis cognitis atque, quod notandum, in verbis frequenter recurrentibus. Sic pro ושייראצ *Osiris* (Tab. IV. n. 17.) alias scribitur ושיירא (n. 18.), alias ושייר (n. 23.), alias ושיי (n. 19.), alias ושי (n. 20.); pro ניצתי passim legitur ניצ (Ibid. n. 21. coll. 22.). Huc referri etiam possunt verba, in quibus consonae omissae sunt, quum negligentiae id propter frequentiam exemplorum vix ac ne vix quidem debeat adscribi. Sic idem verbum ניצתי, *sublimis*, passim scribitur ניצי (Tab. IV. n. 24.).

negligi, quum hieroglyphicum neglectum initiali verbi sequentis exprimi potest ⁷⁸⁾).

§. 20.

De descriptione defectiva.

Quemadmodum gentes, quarum literae initio non sonos singulos, sed syllabas significarunt, ita Aegyptii quoque inter consonas vocales modo scripserunt, modo suppresserunt ⁷⁹⁾. Hic vsus non solum in mediis vocabulis, sed initio etiam, quod insolentius est, observatur ⁸⁰⁾.

§. 21.

De descriptione superflua.

Priusquam singularia signa inuenta sunt ad discernendam syllabarum quantitatem, nihil aptius est ad vocales longas a correptis distinguendas,

78) Hoc ex genere est לִּפְתָּחִי , *lapis sit* (Tab. IV. n. 25. inscr. Ros.) pro לִּפְתָּחִי . Quodsi enim aliquis legere maluerit לִּפְתָּחִי ; vertendum habebit *lapis est*, cum לִּפְתָּחִי illo loco sit nota coniunctiui, vt לִּפְתָּחִי Coptorum. Sic negligitur לִּפְתָּחִי finale in *Sesotis* (n. 26. coll. 27.), quoniam sequens verbum incipit a signo, quod alias sonum neglectum indicat.

79) Literae Semiticae initio syllabas significarunt, vt recte viderunt alii (vid. O. G. TYCHSEN. Tentam. de var. codd. gen., PAVLVS N. Repert. T. II. 2. p. 269. nostr. libr. De sonis litt. Graec. p. 178. sqq. coll. KOPP. Bilder u. Schriften d. Vorz. Tom. II. p. 110.), exceptis tribus א , י , נ (KOPP. l. c. p. 115. sqq.; lib. nostr. Veber die urspr. Laute d. Heb. B. p. 15.; coll. BECK, [qui nos impugnavit] Veb. die urspr. Laute d. Heb. Buchst. p. 23. sqq.), quae inuentae sunt partim verborum a vocalibus incipientium et diphthongorum gratia. Hinc vocales ad syllabarum potestatem accuratius distinguendam a Semitis passim additae negliguntur; quod accidit etiam apud Aegyptios. Huius generis innumera sunt exempla (vid. Tab. III. 16—21. 23.), quamquam negari nequit, vocales rarius apud Aegyptios, quam apud Semitas desiderari. Ceterum vel ex hoc vsu apparet, quanta sit vtriusque scripturae affinitas.

80) Literae vocales vocabulorum initiales semper maioris momenti ac pro radicalibus habendae sunt. Qua de re offensionis aliquid habet, quod vocales, quibus incipiunt vocabula, haud raro negliguntur. Sic Osiris scribitur alias שִׁירִי (Tab. IV. n. 28. coll. n. 19. 20. 23.), שִׁירִי alias שִׁירִי (n. 29. coll. 30.), שִׁירִי pro שִׁירִי (Tab. IV. 31. coll. Tab. II. n. 96—98.). Itaque cauendum, ne prima verborum signa prima etiam habeantur in pronuntiatione.

quam earum repetitio. Hinc Aegyptii Graecorum et Romanorum ad instar syllabas producendas non solum binis, sed ternis etiam vocalibus nunc iisdem nunc affinibus insigniuerunt ⁸¹⁾).

§. 22.

De permutationibus vocalium.

Genuina literarum vocalium ambiguitas effecisse videtur, vt hieroglyphica scriptura ad vnum sonum significandum diuersa signa diuersae potestatis adhibuerit ⁸²⁾. Accedit, quod vocales etiam

81) Satis constat, Graecos et Romanos binas vocales non male scripsisse pro singulis longis. Obseruauimus quidem (De son. litt. Graec. p. 464.), Homeri aetatem et sequentes Homerum imitatas vsu litterae *ι* vocales longas distinxisse, priusquam *η* et *ω* et *ου* inuentae essent, ita vt *ει, αι, οι, υι*, valerent *ē, ā, ō, ū*; sed negari nequit, ambiguitatem inde oriri. Illam scripturam saepenumero secuti, hanc aemulati sunt Aegyptii. Sic duos cultellos (vid. Tab. III. n. 73.) pro *NN* siue *ā* longo habeo, sic scribitur *NNNN* pro *NN* (Tab. IV. n. 32. coll. 33.), sic *ⲛⲛ* pro *ⲛ* (n. 34. 35.), Copt. *ⲛⲟⲩⲧ*. Iam ad producendas vocales aliae etiam et plures adscribuntur. Sic ternae reperiuntur in OSIRIS (n. 36. coll. 19 — 23.).

82) Litterae Semitarum vocales initio non solum *a, i* et *u*, sed etiam sonos affines significarunt, vti vidimus (De pronunciat. vocal. Gr. veter. Sc. S. interpretib. vsitata. p. 31. sqq.), ita vt *ⲁ* vocales *a, ā, ä, e, ι* vocales *i, ü, e, ä, γ* vocales *u, o, ü, ö, ā* pro verborum pronunciatione valerent. Simile quid acciderit necesse est vocalibus veterum Aegyptiorum. His enim teste Plutarcho (De Is. p. 374.) litterae XXV in vsu fuerunt, ex quibus non nisi quinque potuerunt vocalium *a, e, i, o* et *u* partes agere. Ne hae quidem suffecerunt ad omnes sonos vocales distinguendos. At persuasissimum mihi est, Aegyptios vsque ad Ptolemaeorum imperia aut eo saltem tempore, quo hieroglyphica scriptura oriretur, XXII tantum litteras cum tribus vocalibus *ⲁ, ι, γ* ambiguis habuisse diuersas sonis. Diserte enim tradit CLEMENS ALEX. (Strom. L. V. c. 4. p. 657.), hieroglyphicorum potiore partem loqui per prima elementa. *Πρωτα* vero *γοιχαια*, quae vocat, non solum numerum, sed potestatem quoque literarum significare possunt. Vtrumque ferri potest tum per leges linguae Graecae et Clementis scribendi rationem, tum per hieroglyphicam Aegyptiacam. Caue autem, ne primas generis humani litteras eas, quas Plutarchus memorat (Symp. IX, 3.), habeas, vt LETRONIVS fecit (vid. Champoll. Préc. du Syst. hier. p. 404.), quam sententiam dudum refutauimus (De Pronunc. litt. Gr., de litt. Graec. sub. vsit. p. 577. sqq.). Admodum probabile est, Phoenices initio XV tantum litteras vel orationis elementa, vt IRENAEVS

cum consonis, quae subinde vocalium vim susceperunt, permutantur⁸³⁾.

confirmat (vid. libr. nost. I. p. 245. coll. 640.), scilicet $\aleph$ — δ distinxisse. Graecos autem a Cadmo et reliquis literarum Phoeniciarum in Graecia propagatoribus accepisse XXII, $\aleph$ — ψ , dubitari nequit. Totidem literae etiam hieroglyphicae potestate eadem atque Hebraicae praeditae discernuntur, quare, cum demoticae literae numero sint XXV, ut recte vidit Plutarchus, serius tria literarum signa inuenta sint, necesse est. Iam haec egregie confirmat EUSEBIUS (Praep. Euangel. Lib. I. c. 10. p. 25. ed. Lutet.). *Θεός Ταυτος, inquit, διευτύσεν τοις ἱεροῖς των σοιχειων χαρακτηρας. — Ταυτα παντα ὁ Φαβιωνος παις, πρωτος των ἀπ' αἰωνος γεγονοτων Φοινικων ιεροφαντης ἀλληγορησας, τοις δε φυσικοις και κοσμικοις παθεισιν ἀναμιξας, παρεδωκε τοις ὀργιωσι και τελετων καταρχουσι προφηταις. οἱ δε τον Τυφον αὖξεν ἐκ παντος ἐπινοουντες τοις αὐτων διαδοχοις παρεδωσαν και τοις ἐπισακτοις· ὧν εἰς τὴν Ἰσιρις, των τριων γραμματων εὐρετης, ἀδελφος Να, του πρωτου μετονομασθεντος Φοινικος.* Ergo Aegyptii tres literas reliquas et longe serius quidem acceperunt. Coniectura assequi possemus, quae signa serioris fuerint aetatis, si nullum eorum esset in scriptis Aegyptiacis vestigium. Nimirum Hebraicum alphabetum, cum p et f vno δ , quinque vocales tribus signis comprehenderet, e quindecim orationis humanae elementis (vid. libr. nost. De sonn. litt. Gr. p. 224.) tria confundebat, ex quo lectionis quaedam ambiguitas non potuit non oriri. Hinc accuratioris et subtilioris ingenii erat, inuenire signa, quibus f abs p , a abs e , o abs u seiungerentur. Quemadmodum vero Graeci, Syri, grammatici Hebraici alique subinde hos sonos primo distinxerunt, ita Aegyptii vere Isiride, ut Clemens refert, auctore pro $\aleph$, ubi significaret a , scripserunt $\aleph$; pro ι , ubi significaret o , vocalem ι ; pro δ tamquam f signum δ . Itaque hae literae, quippe recentiori aetate inuentae, secundum Clementem desiderarentur in scriptis hieroglyphicis, quod aliter sese habere videtur. Discerni etiam utique possunt illae literae non solum in scriptura demotica et hieratica, sed etiam in hieroglyphica. Hanc ob rem putamus Clementem magis literarum formas et potestatem, quam numerum spectasse aut symbolorum quandam confusionem, quod magis fauet nostrae sententiae, innuere voluisse. Utut sit, inde vocalium aequae et consonarum nonnullarum commutatio explicari potest. Certe negari nequit, posteros maiorum consuetudinem in scribendis hieroglyphicis imitatos esse. Praeterea reperitur simillimus vsus apud Aegyptios seriores siue Coptos. Idem scriptores, ut constat, eadem verba iisdem in libris diuersis vocalibus et consonis quoque passim conscribunt.

83) Soni η , π et ψ ita comparati sunt, ut facillime, perdita consonarum potestate, merae vocales euadant. Hinc istas literas Hieronymus vocalibus adnumerat (vid. libr. nostr. Veber die urspr. Laute d. Heb. Buchst. p. 25. sqq.), atque demotica et hieratica scriptura pro vocalibus vsurpant, aequae atque Arabica, Hebraica, Syriaca, Aethiopica (vid. GESENI Handwörterbuch d. Hebr. Spr. p. 213. 269. 811. LVDOLF. Gramm. Aeth. p. 5.). Itaque non mirum, pro vocalibus hieroglyphicis passim istas etiam literas, quamuis initio consonae vel syllabae fuerint, adhiberi. Sic verbi causa scribitur et $\eta\psi\pi$ et $\psi\pi\eta$ (Tab. IV. n. 37. 38. coll. Tab. III. n. 24 — 29.).

§. 23.

De permutationibus consonarum.

Non alternant consonae nisi eae, quae aut ad eosdem sonos aut maxime affines pertinent ⁸⁴). Haec observatio, per se non improbabilis, nihil difficultatis habet, quatenus genuina consonarum affinium symbola vicissim vsurpantur ⁸⁵).

§. 24.

De coniunctione.

Emphonicorum duplex est coniunctio. Alia enim, vix duabus lineis copulata, genuinas formas fere integras seruant ⁸⁶); alia varie disposita ita

84) Eadem lex non solum apud Hebraeos, Syros, Arabes, Aethiopes, aliosque, sed etiam apud Aegyptios tum veteres tum recentiores observatur. Quemadmodum apud Semitas et Coptos א et כ, ח et כּ et ט; ס, שׁ, י, ז atque ע, װ, ן, ך; ב, פ atque בּ, פּ, ף, ץ: ita eadem litterae apud Aegyptios veteres in triplici illa scriptura inter se commutantur (vid. Tab. IV. n. 28. coll. 36. Tab. I. 7 — 18. 28 — 33.). Ceterum huc non referenda est inter alia confusio מ et נ. Quod enim hae consonae raro inter se discerni possunt in scriptura hieroglyphica, id inde fit, quod in vulgari scriptura parum distinctae simillime scribuntur hieratice, hinc easdem imagines subeunt hieroglyphicas.

85) Difficilius nonnunquam est demonstratu, quae litterae certis quibusdam in verbis aliarum partes agant. Etenim adhibentur non solum, quae proxime e literis hieraticis originem ducant, sed etiam variationes, quae ad eas spectent, hieroglyphicae. Sic Tab. I. n. 12. manus figura non solum pro כ, sed etiam pro פ atque ף (coll. 15.) sumi potest. Atque vniuerse memorandum, pro duabus hieraticis literis non modo vnam hieroglyphicam imaginem, quippe quae vtramque repraesentet, vsurpari posse, verum quoque hieroglyphica reliqua, quae aut variata sunt ex illo signo aut ex variationibus hieraticis eiusdem litterae prodierunt. Sic linea recta (Tab. IV. n. 37. 38.), alias duobus punctis distincta (n. 36. 19. 17. 16.), י valet pariter atque שׁ (n. 28. Tab. I. n. 29. 30.), primo, quoniam hieratica שׁ et י, quorum similis est figura, vna imagine comprehendi possunt (vid. Tab. III. n. 30 — 32.), deinde quoniam linea nunc punctis distincta, nunc simplex (Tab. IV. 35. 36.) potestate sua conuenit cum שׁ et פ illo (Tab. III. n. 32.), siue variatio est eiusdem litterae.

86) Ex hoc genere est coniunctio litterarum כּט (Tab. IV. n. 39. coll. 40.) כּט (Tab. I. n. 47. 48.), כּט (Tab. IV. 41.). De his tenendum, prius enuncianda esse ea, quae aut superiori loco aut anteriori continentur.

inuicem coalescunt, vt in vno veluti corpore diuersae imagines difficilius recognoscantur ⁸⁷⁾).

CAP. III. DE HIEROGLYPHICIS SYMPHONICIS.

§. 25.

De origine hieratica symphonicorum.

Hieroglyphica signa symphonica appellantur, quae nonnisi cum aliis siue singulis siue pluribus elementa verborum vel literas exprimunt ⁸⁸⁾. Hoc genus oritur primo e literis hieraticis iis, quarum partes non satis inter se cohaerent, aut per variationem hieraticam diuulsae veniunt ⁸⁹⁾.

87) Huc spectat (Tab. IV.) n. 42. coll. 43., 44. coll. 45., 46. coll. Tab. II. n. 4. 5. 6. 95—97. In his cauendum, ne imagines sic ortae pro emphonicis habeantur, quod haud raro accidit, quum eadem figurae integras literas hieraticas significant. Ceterum haec etiam lex prodiit ex elegantiae, concinnitatis atque varietatis quodam studio. Nolumus enim repetere, quod aliis placeat, Aegyptios de consilio scripturam hieroglyphicam partim impediuisse, partim obscurasse.

88) Agit hoc caput de nouo hieroglyphicorum genere, cuius vestigia admodum latuerunt. Incidisse videmur in nouum scopulum, qui non paucis aliquid damni, imo interitum attulit. Initio quaesiuerunt in vnaquaque imagine notionem quandam, hinc literam; nunc inuenietur haud raro in hieroglyphicis binis, ternis pluribusue vnum tantummodo elementum significatum. Huius generis hieroglyphicum dicere liceat emphonicum, quoniam solum non sonat, sed cum aliis *συμφωνείται*, veluti aliorum auxilio literae potestatem assequitur.

89) Multae sunt literae hieraticae, quae duabus aut pluribus ex partibus diuersis et seiunctis constant, neque paucae, quarum lineae facilius duabus imaginibus reddi, quam vna comprehendi possint. Itaque *ἱερογραμματεὺς* literas bipartitas, vel tripartitas totidem imaginibus expresserunt ita quidem, vt partium ratio pro ratione integrae literae sumeretur. Sic *𐤀* (Tab. IV. n. 48. 47.) redditur, ac si partes *𐤀* essent literae singulares (n. 49. 50.); sic *𐤁* (n. 51.) atque *𐤂* (n. 52.) eodem modo scribuntur (vid. Tab. I. n. 19—21. in *𐤁𐤂𐤃*, n. 65. coll. 70. in *𐤁𐤂𐤃*). Altera ex lege e. g. hieraticum *𐤀* (n. 53.), *𐤁* (n. 55.), *𐤂* (n. 57.) quoduis duobus significatur (n. 54. 56. 58.). Idem valet de *𐤃* (vid. Tab. I. n. 65. coll. 68.), atque de *𐤄* (vid. Tab. I. n. 1. coll. 2. 3.). Ceterum eandem scribendi rationem Armenii etiam secuti sunt (vid. Tab. IV. n. 61. coll. 62.). Atque hinc potissimum apparet, ingentem fere esse hieroglyphicorum numerum, si pro literis habeantur. Quum enim quaeuis litera simplex pariter ac pars quaeuis literae variis imaginibus innui

§. 26.

De origine hieroglyphica symphonicorum.

Frequentius symphonica non ex hieraticis literis, sed ipsis hieroglyphicis prodeunt. Partes enim imaginum praesertim earum, quae, quamvis diuisae, integritatem quandam retinent, dissoluuntur atque vario modo ad instar emphonicorum tractantur ⁹⁰⁾.

§. 27.

De variationibus.

Sicuti emphonica, ita symphonica genuinam formam perpetuo mutant. Nunc enim aliquid accedit, nunc demitur iis, nunc ambitus eorum variatur ⁹¹⁾.

possit; oriuntur eo plura literarum symbola, quo pluribus partibus singula constant et quo magis partes singulae variantur. Qui altius in rem inquirere cupiant, habebunt formulam analyticam hanc: $\frac{n \cdot (n+1) (n+2) \dots (n+m-1)}{1 \cdot 2 \cdot 3 \dots m}$ aut $\frac{(m+1) (m+2) (m+3) \dots (m+n-1)}{1 \cdot 2 \cdot 3 \dots n-1}$.

Hic n est numerus partium vnius hieroglyphici atque m numerus signorum, quibus singulae partes reddi possunt.

90) Vid. Tab. I. n. 61. 62. 65. coll. 66. Tab. II. 97. Tab. III. n. 47. 48. Tab. IV. n. 63. 64. 65. 66. Haec res tum demum aliquid difficultatis habet, quum partes hieroglyphicorum resectae aliorum hieroglyphicorum proprietatem subeunt, vt (Tab. IV. n. 67. 68.) in γ , vbi linea inferior, quamvis ad superiorem pertineat, pro κ aliisque literis haberi potest, atque (n. 69.) in ζ , vbi superior pars (vid. Tab. I. n. 20.) aequat π .

91) Quae supra diximus de emphonicorum variationibus, eadem valent hic; qua de re breuius disputare possumus. Exempla sunt Tab. I. n. 2. et 3., vbi canes habes pro lacertis; n. 7. 8. 16. 18., vbi cernuntur lineae fractae, punctae, extensae pro simplicibus; n. 67. 66., vbi semicirculus est pro triangulo; Tab. II. n. 10. 11. 12., vbi alternant cultellus, mitra atque idolum; Tab. IV. n. 70. 71., vbi pro η siue anguine reperiuntur curriculum cum anguicula prona; n. 59. 60., vbi ψ diuulsum parit idola duo cum insignibus suis. Accedit quod hieroglyphica symphonica vtroque modo passim oriuntur, ita vt literarum partes non solum distinguantur, sed hieroglyphicum quoque inde ortum denuo diuellatur et exornetur. Sic (Tab. II.) n. 13. oritur ex hieratico γ

§. 28.

De permutatione.

Vtriusque generis symphonica, siue simplicia, siue ornata sint, cum aliis hieroglyphicis commutantur nunc iis, quae similem prae se ferunt speciem, nunc iis, quae eandem, etsi emphonica sunt, potestatem habent ⁹²).

§. 29.

De positione.

Symphonica plerumque ita exarantur, vt figurae conueniant cum situ partium, ex quibus prodierunt ⁹³). Alio modo ponuntur, si spatii angustia obstat, aut concinnitas spectatur ⁹⁴).

(Tab. IV. n. 77.). Superior figura originem dedit auiculae, inferior subsellio, lineola erecta ad dextram progenit pennam cum idolo. Iam vero hae partes non cohaerent, sed seiunctae totidem imagines ediderunt (conf. n. 10. 12. 15.).

92) Hic etiam assimilationis aequae ac variationis studium, de quo supra egimus, apparet. Quam enim commutationem symphonicorum dicimus, ea maiore aut eodem saltem iure assimilatio vocatur. Huc pertinet dextra pars literae 𐀀 (vid. Tab. II. n. 16 — 21. coll. Tab. III. n. 8. 9. 𐀀𐀀𐀀𐀀), vtrique pars eiusdem literae (Tab. IV. n. 78 — 80. coll. Tab. I. n. 19. 20. 33. Tab. III. n. 65. 66.). In primis notanda est commutatio segmentorum hieroglyphicorum cum imaginibus eosdem sonos significantibus. Sic 𐀀 (Tab. IV. n. 74. vid. Inscr. Ros. Lin. VIII.) inter alia ita variatur, vt linea inferior detrahatur (n. 73.). Iam oriuntur, si sectio fiat vtriusque partis, symbolum 𐀀 atque symbolum 𐀀 siue stadii figura, quae quidem mutatur in oris figuram (n. 72.), hinc in oculum (vid. Inscr. Ros. L. XIII.), cum harum imaginum eadem sit passim potestas. Sic Inscr. Ros. L. XIV. offert mitram imperfectam (vid. Tab. IV. n. 82. coll. 81.). Resecta autem est illa pars, quae cum habeat per se spectata figuram 𐀀, atque 𐀀 alibi anguiculo reddatur, anguiculi adiectione compensatur. Male CHAMPOLLIONVS (Précis du Syst. hierogl. Tab. gen. n. 315.) non solum illius verbi primam literam ad praecedens traxit atque finem omisit, sed etiam integram mitram pinxit, ita vt anguiculus non neglectus superuacaneus sit.

93) Vid. 𐀀 Tab. II. n. 32. ^b coll. 30. ^b, 𐀀 Tab. I. 62. coll. 64., 𐀀 Tab. IV. 68. coll. 67.

94) Huc referri debet altera pars 𐀀 (Tab. I. n. 9. 11. 13. 14. coll. n. 7. 8. 16.), superior pars 𐀀 (Tab. IV. 75. et 76.), posterior literae 𐀀 (Tab. I. n. 67. coll. 65. et 69.). Alia exempla videbimus §. 31.

§. 30.

D e o r d i n e.

Quamquam symphonica sese excipiunt plerumque pro ordine et situ partium literarum, quas significant ⁹⁵); multa tamen sunt caussae, ob quas diuersis disponuntur locis ⁹⁶).

§. 31.

D e c o n i u n c t i o n e.

Triplex est symphonicorum coniunctio. Coalescunt inter se nunc symphonica cognata siue ea, quae ad vnam literam pertinent ⁹⁷), nunc diuersa, siue a diuersis literis orta ⁹⁸), nunc denique symphonica cum ipsis hieroglyphicis emphonicis ⁹⁹).

95) Ordo symphonicorum genuinus est duplex. Diuelluntur enim aut anteriores aut inferiores partes literarum atque emphonicorum. Hinc superior est semicirculus in 𐀀 (Tab. I. n. 7. 8.), in 𐀁 (n. 19. 21.), hamus in 𐀂 (Tab. III. n. 70.), os atque ouum in 𐀃 (Tab. IV. n. 72. 76.); sic secundum locum tenet lineola in 𐀄 (Tab. II. 16 — 21.), quippe ex linea fracta orto (Tab. II. 92.), hamus in 𐀅 (Tab. II. 37. coll. 39.).

96) Primarium dispositionis consilium est concinnitas et breuitas. Hinc 𐀆 (Tab. I. n. 20.) subiicitur alieno quidem ordine, aut imponitur (Tab. III. 21.), 𐀇 distrahitur (Tab. I. 67.), triangulus et circellus in 𐀈 imponitur (Tab. IV. n. 83. 84. coll. 85. 86.), puncta ex 𐀉 et 𐀊 mutant suos locos (n. 87. coll. Tab. II. 32., Tab. IV. n. 88. coll. 89.). Sed singularis dispositio est, qua inter symphonica alia symphonica aut emphonica collocantur. Sic Tab. I. n. 45. ^a in verbo, quod non COXTCUN, vt CHAMPOLLIONVS putauit, sed 𐀋𐀌𐀍 rex pronunciat, vterque semicircellus symphonicum est vocalis 𐀎. Posterius 𐀎, cuius altera pars est cauda muscae, facile dignoscitur; difficilius praecedens. Scilicet altera, dissoluta ala efficit vnacum semicircello anteriori vocalem 𐀎. Scapus cum capite et antennis valet 𐀏 atque corpus muscae cum ala altera literam 𐀐.

97) Ad hoc genus spectant (Tab. II.) n. 15. 11. Etenim litera, ex qua imagines hae prodierunt (vid. Tab. IV. n. 77.), bipartita est, qua de re eadem seiunctio alibi retinetur (Tab. II. n. 10. 12. al.). Similiter coeunt anguis et globus (Tab. II. n. 5. 6. 9. coll. Tab. IV. n. 90.), partes diuersae literae 𐀑 (Tab. IV. 91. coll. 77.), duo puncta ex 𐀒 (n. 92. 93. coll. 94.).

98) Sic, vt ad superius exemplum redeamus (vid. Tab. IV. n. 95. 96.), iunguntur symphonica 𐀓 et 𐀔 tanquam membra vnus corporis.

99) Prouocamus ad eandem figuram (loc. cit.). Hoc enim loco non cogitandum esse de certa quadam muscarum specie vel symbolo quodam verbi *regis*, in oculos incurrit. Diuersissimis

§. 32.

De omissione.

Haud raro accidit, vt variis de caussis emphonica negligantur, quo facto symbolo aut symbolis partis aut particularum alicuius literae integer sonus significatur ¹⁰⁰). Huius generis omissio obseruatur praecipue, vbi insequens hieroglyphicum symphonica neglecta in semet ipso continere videtur ¹⁰¹).

§. 33.

De segmentis.

Quum symphonica ita comparata sunt, vt singulae eorum partes satis discerni possint, haud raro noua incidit eorum seiunctio ¹⁰²). De his sym-

enim animalibus significatur hoc vocabulum (vid. glossar. sub h. v.), sed ita quidem, vt constanter eadem literarum signa reperiantur. Atque hoc apprime tenendum, in imaginibus his quamuis accuratis et distinctis, singulos articulos cum corpore non cohaerere, quod, ni fallor, in nullo animalium genere obseruatum argumento est, magis literarum figuras quam imaginum integritatem et indolem spectatas fuisse. Videatur statua Memnonis, in qua hieroglyphicorum proprietas egregie culta est. KIRCHERVS hanc muscae speciem interpretatur: *Polymorphus naturae genius*, quod saltem non cadit in n. 95. atque 97. Tab. IV.

100) Exempla sunt Tab. I. n. 10. coll. 7., vbi altera pars ב excidit; Tab. II. n. 98. coll. 99., vbi symphonice י deest; Tab. III. 25. coll. 26., vbi hamus desideratur; Tab. IV. 100. coll. 90., vbi solus anguiculus significat ה aequae atque brachium (n. 102. coll. 83. 84.); Tab. IV. n. 103. 104. coll. 91. et Tab. II. n. 11. atque Tab. IV. n. 106. coll. 105., vbi et telum pariter atque linea cum mitra et solus circellus literam נ valent. Sic Tab. IV. n. 96. 97. neglecta sunt symphonice ב et י siue circelli, quod etiam factum est in scarabaeo n. 100., in verbis מְבֹרֵךְ נֵר, nisi legendum sit מְבֹרֵךְ *regina*, quod concretio caudae suadet. Vid. *Supplément aux fragmens de l' étude des hierogl.* Scar. n. 19., quod opus nuperrime prodiit *Constantinopoli*.

101) Sic Tab. IV. n. 99. legitur נֵר sine semicircellis, qui pertineant ad י, quia sequens שׁמֵר incipit duabus rectis, quae, quamuis significant ש, symphonice omissa supplere possunt. Ceterum denuo apparet, quantopere hac ratione hieroglyphicorum et numerus et ambiguitas augeatur, siquidem pro literis accipiantur. Apparet etiam, subinde Aegyptiorum hieroglyphices partem eo peruenisse, vt non multum abesset a symbolica quadam tum verborum, tum syllabarum significatione. Quod enim passim omittuntur literarum partes nec retinentur nisi eae, quae imaginem quandam constituunt, id simillimum est symbolicae scripturae.

102) Vid. Tab. IV. n. 107. sqq. n. 113. sqq. Hic hieraticum ש (n. 107.) depressum primo duabus lineolis secatur (n. 108.), hinc duae eius partes diuelluntur (n. 109.), deinde lineae

phonicorum segmentis eadem leges valent, de quibus vidimus ad emphonica atque symphonica reliqua. Hae enim particulae vario modo ponuntur, variantur, ordinantur, permutantur et coniunguntur inter se, aut omituntur ¹⁰³).

CAP. IV.

DE HIEROGLYPHICIS APHONICIS.

§. 34.

De indole aphonorum.

Recte veteres duplex hieroglyphicorum genus distinxerunt, cyriologicum alterum, alterum symbolicum ¹⁰⁴). Symbolica hieroglyphica, per se

secantes diuiduntur a manubriis, ita vt quatuor imaginibus siue segmentis vna litera significetur. Hieroglyphicum 3 (n. 111.) primo duas figuras alteram vasis, alteram trianguli edit (112.), hinc ex amphora oritur circellus et linea, e triangulo semicirculus (n. 113.), porro semicircellus resecatur in arcum, qui imponitur, et chordam (n. 114.), denique soluitur circulus in duos arcus atque chorda siue linea infima frangitur (n. 115.).

¹⁰³) Exemplo sit litera 3 (Tab. IV. 115. coll. 114.), de qua modo diximus. Ceterum haec hieroglyphicorum sectio minutissima rarius occurrit in scriptis plerisque; frequentior est in verbis accuratius et subtilius exornatis, vti obseruatur in obeliscis plerisque maxime recentioris aetatis.

¹⁰⁴) Quum praeter omnem expectationem sit et veterum quoque testimoniis repugnare videatur, hieroglyphicam scripturam literarum signis constare; possit aliquis coniecere, alias saltem scripturas hieroglyphicas ex opinione vulgari integras symbolicas fuisse. Sed nolumus repetere, eiusmodi scripta certa et clara ratione perspicere non potuisse, quod summum est omnis scripturae proprie sic dictae. Deinde diserte veteres hieroglyphica cyriologica cum symbolicis commemorant. Hic audiendus iam est CLEMENS AL. (Strom. L. V. c. 4.), qui, si fuisset longe alia ratio cyriologicorum et symbolicorum, vtrumque genus non confudisset, sed accuratius distinxisset. Accedit ABENEPIVS (vid. KIRCH. Obel. Pamphil. p. 124. sqq.): *tertium*, inquit, *scribendi genus apud Aegyptios mixtum erat ex literis et imaginibus* (الثمائل). Porro si latior fuisset symbolorum vsus, deorum dearumque atque aliarum rerum ex vita petitarum imagines symbolica ratione prae ceteris et constanter adhiberi debuissent. Haec enim nomina, quae symbolica ars facillime significare potuisset, literis describuntur secundum pronunciationem. Ceterum non video, quid eiusmodi scriptis acciderit. Equidem perlegi obeliscorum, scarabaeorum,

haud obscura et numerosa, diuersa sunt a literis magisque ad picturam quam scribendi artem referri debent ¹⁰⁵).

§. 35.

De mimeticis.

Perquam raro pro elementorum signis obseruantur in scriptis hieroglyphicis ipsae rerum imagines ¹⁰⁶). Mimetica haec solas notiones attinent, significatus suos, simplicissima cum sint, sua sponte produnt atque, quod summum est, rursus pro elementis sumi possunt ¹⁰⁷).

mumiarum aliarumque rerum inscriptiones, quas descripserunt KIRCHERVS (Oedip. T. I — III, Obelisc. Pamphil., Obel. ex Is. Rom. rel. sc.), KAYLVVS (Recueil d'antiq.), ZOEGA (de Obel.), descriptores Aegypti, peregrinatores, Museorum praefecti aliique permulti; perlegi inscriptiones hieroglyphicas et papyros vberrimos Musei et Bibliothecarum Berolinensium: nusquam vero textum aut versiculum vidi, qui alienus sit a legibus, de quibus hactenus actum est.

105) Quae quidem CLEMENS AL. (loc. l.) de hieroglyphicis symbolicis tradit, ea mirum in modum cum vsu cyriologicorum nonnullorum conueniunt. *Τροπικως δε, inquit, κατ' οἰκειότητα μεταγοντες και μετατιθεντες, τα δ' εξαλλαττοντες, τα δε πολλαχως μετασχηματιζοντες χαρακτηουσιν.* Qua de re admodum dubitavi, quin certe tropica, quae dicit, hieroglyphica deberent iis ipsis non adnumerari, quae supra imprimis cap. II. descripsimus. Possunt tamen tres species symbolicorum secundum CLEMENTEM distingui, dummodo teneatur, aphonica haec rarissima occurrere. Hinc pro certo etiam habeo, eorum vsum, si ab allegoricis genuinis discesseris, serius inualuisse. Differre autem haec hieroglyphica a reliquis, hoc argumento est, quod in his literarum indoles premitur, in illis rei, quae pingitur, ambitus et natura.

106) Sunt integrae inscriptiones et papyri hieroglyphici, in quibus nulla rerum imitatio inueniatur. Haec CLEMENS AL. etiam (loc. c.) non obscure tradit. Primo enim loco nominat hieroglyphica cyriologica, quae per prima elementa loquantur; hinc appendicis loco reliqua memorat. Tum vel ex eo apparet, quod dicit, iuventutem Aegyptiacam a literis demoticis et hieraticis peruenisse ad hieroglyphicas, huius generis scripta aut integra aut paucissimis particulis exceptis constare e literis vel literarum symbolis. Caue igitur, ne haec symbola vt notionum symbola interpreteris. Sic inscr. Ros. Lin. XIII. offert hominis effigiem (Tab. IV. n. 116.), quae, cum respondeat demotico *μηην* (vid. SPOHN. De ling. et litt. vett. Aeg. p. 17. v. 23.), symbolum huius vocabuli vel mimeticum *imagine* haberi possit. Cum praecedat *ⲛ*, quod alioquin superuacaneum esset, legendum est *ⲛⲟⲩ*, Copt. *IMI imago*. Ceterum illam hominis effigiem *ⲛ* significare, e scarabaeo ZOEGAE et NIEBVHRII cognoscitur, in quo figurae *ⲛ* alternant (vid. Tab. IV. 117. coll. 118.).

107) Mimetica, quorum adhuc paucissima vel nulla vidi, ita comparata sunt, vt facillime intelligantur. Non enim nisi ad res satis notas atque vocabula substantiua pertinent. Quum

§. 36.

De tropicis.

Rarius adeo hieroglyphica tropica, quae imagine aliena rerum notiones exprimunt, exstant in cyriologicis. Quum horum natura conueniat cum indole mimeticorum, eadem leges valent de tropicis, quae vsum quidem illorum circumscribunt ¹⁰⁸).

§. 37.

De allegoricis.

Allegoricis Aegyptiorum hieroglyphicis adnumerandae videntur variae delineationes, quae in papyris plerisque, templorum parietibus aliisque in rebus conspiciuntur ¹⁰⁹). Allegoriae enim est, alia, quam quae proxime

vero verborum compendia adhibeantur, ne potest quidem accurate discerni, sintne eius generis imagines rerum, an literarum symbola. Sic phallus, qui infra (Spec. IX. coll. Tab. XI.) occurrit, scribitur pro ϩ , qua de re, cum phallus alias literam ϩ et ϩ significet (v. Tab. III. n. 71. 70.), hoc loco rectius verbum ϩ *generator* in compendium reperiatur redactum.

¹⁰⁸) Differunt tropica hieroglyphica a supra dictis, vt symbolica a mimeticis. Hac in re cauendum, ne figurae in scriptis hieroglyphicis coniunctae pro tropicis habeantur. Sic cernuntur sedentium figurae, qui offerant pateram, aut rete, aut alia. Huius generis imagines tot literas continent, quot partes earum distinguuntur. Tropica simplicia sunt. Profiteor, me hactenus nullum satis certum tropicorum in scriptis ipsis hieroglyphicis exemplum inuenisse. Possunt tamen huc referri insignia deorum pro ipsis diis, quibus tribuuntur, passim cum aliis adhibita. Sic in numis Graecis excusa est fulguris species pro Iouis indicio. Sed quemadmodum mimetica, ita haec etiam tropica, quae potius in titulis, quam textibus exstant, proxime literas significant, quas alibi denotant. Quamobrem quo rarius occurrunt, eo minus impediunt lectionem. Ceterum tropica, quae CLEMENS AL. memorat (Strom. l. c.), diuersa fuisse a scriptura, idem auctor est. *Τους γουν, inquit, των βασιλεων επαινους θεολογουμενοις μυθοις παραδιδοντες, αναγραφουσι δια των αναγλυφων.*

¹⁰⁹) Quominus ita statuatur, obiecerit aliquis, CLEMENTEM atque alios allegorica etiam *γραμμασι* adnumerare. Sed *γραμματος* vocabulum non solum apud Graecos aureae aetatis, sed ipsum etiam CLEMENTEM de lineis variisque designationibus adhibetur (vid. Strom. Lib. III. c. 3. sqq.). Diserte autem veteres hieroglyphica allegorica a reliquis, praesertim cyriologicis

significantur, innuere. Eiusmodi hieroglyphicorum complexus ad ideas et actiones indicandas adhibiti, quamvis apud alias etiam gentes reperiantur, maxima ex parte id proprium habent ¹¹⁰), quod haud dubie in literarum monogrammata resolui possunt, qua de caussa duplicem interpretationem, grammaticam alteram, alteram symbolicam admittunt.

distinxerunt neque obscure tradiderunt, hoc scribendi vel ideas significandi genus non spectare ad literaturam proprie sic dictam. Narrat CLEMENS (Strom. L. V. c. 4.), Aegyptios assimilasse solem scarabaeo, atque Aethiopica *γραμματα* (των παρ' Αἰγυπτίοις καλουμένων ἱερογλυφικῶν) paullo post emendationis caussa (vid. Strom. L. III. c. 8.) *τυπους* appellat. ANTONIVS DIOGENES apud Porphy. (de vit. Pyth. c. 11. 12.) memorat *διαφορας ἀλληγορουμένων κατὰ τινὰς αἰνίγματα*. Accedit ABENEPIVS, qui quarta scribendi ratione non verborum elementa, sed religionis sacra ait indicata. *أربعى كان لكهن الحروف الطيور الدين يعنون بهم الأسرار الاهوت* inquit. Quae quum ita sint, puto huc referendas esse picturas, quibus variae antiquitatis Aegyptiacae monumenta ornata cernuntur. In his tradita vidimus facta historica, vt vltionem Osiridis per filium Horum; adorationes et sacrificia deorum; agriculturae processum et negotia; iudicia suprema animarum; deliberationes bene maleue factorum, eiusque generis alia (vid. lib. nost. Bemerkungen über die Aegypt. Papyr. auf der K. Bibl. zu Berlin p. 3. sqq.). Non minus autem loquuntur (*κυριολογουσι*) hae delineationes, quam reliqua hieroglyphica; vtrumque enim genus adspicientibus offert ideas siue per elementa (*στοιχεῖα*) verborum, siue per imaginum complexiones, veluti *ἰδεοφορους*.

110) Nescio an nulla sit gens nullaque aetas, quin simillimis imaginibus atque imaginum coniunctionibus cogitationes expresserit. Hoc enim est pretium picturae, vt non modo omnis generis corpora, quae obuissent obtutui humano, designet et adumbret et colorum suauitate induta ad naturae veritatem temperet; sed etiam figuris nunc singulis nunc sociatis vitam quasi et mentem et vocem indere possit, quae alliciant non sensum, sed animum contemplantem, quae cogitationem afficiant, detineant, flectant. Iam hoc quidem symbolica Aegyptiorum cum symbolicis omnium nationum commune habent. At peculiare iis esse videtur, quod in eiusmodi designationibus ipsis etiam literae et verba latescunt. Vt vnum exemplum afferamus, femina seminans cum scapo duplici e segete progressa (vid. Tab. IV. n. 119. ex Pap. Berol. n. 25.) pro verbo *ἰδὲ* *deus* haberi debet. Haec sententia quatuor argumentis fulcitur. Scriptura hieroglyphica adeo artificiosa et subtilis est, vt a probabilitate non alienum sit, literarum symbola ita composita et exornata fuisse, vt non solum orationem breuem describerent, sed etiam suo habitu et consociatione sententias ideales innuerent. Vidimus, Aegyptios literas suas mirum fere in modum coluisse, transformasse atque veluti obscurasse; quid impedit, quominus hac in via vltra etiam progressi scripturam cum pictura arctiori quasi vinculo copulauerint? Porro, eadem figurae, quae allegoriis inseruiunt, exstant in hieroglyphicis scriptis praesertim accuratioribus. Aegyptiacum autem ingenium facillime pro figuris paene vbiuis languidis et passim imaginariis veras et varias adumbrare valisset. Deinde effigies allegoricae non tantum miram quandam ruditatem, verum etiam cum literis siue hieroglyphicis emphonicis affinitatem produnt. Nullo autem pacto concedi

potest, allegoriarum pictores, quum in singulis partibus, quippe quae non spectarent ad lectionem, adumbrandis singularem artem et dexteritatem et elegantem sensum prodiderint, adeo sinistre ac pueriliter grauiora tractare debuisse. Vidi adeo, quo omnis leuitatis suspicio tollitur, lineas graphiteas praeductas, quas nunc duces secutus est, nunc emendauit calamus accuratior manusque secunda. Sic in verbo allato (Tab. IV. n. 119.) seges progerminans adeo lata et crassa apparet, vt vix ex arboris nucleo tanta luxuria prodiisset. Quis quaeso vnquam tenerrima tritici germina reddidisset literae ἢ hieroglyphici figura fidissima? Denique dudum obseruatum est, in delineationibus Aegyptiacis vestigia artis, quae dicitur, perspectivae, frustra quaeri. An credis, Aegyptios, etiam Graeco ingenio emollitos, adeo rudes mansisse et ineptos, ut elementa picturae ignorarent aut negligerent, si non aliae rationes obstitissent, quae essent proseguendae? Etiam haec res facile explicatur, cum sumas in allegoricis scriptis latere literarum monogrammata.

Itaque apparuit, puto, scripturam Aegyptiorum hieroglyphicam ex hieroglyphicis, quae in prouerbio sunt, cum accuratius versemur, neutiquam constare. Quod quomodo cum veterum saltem placitis aut testimoniis constare possit, non pauci quaerent. Agedum videamus. Primum atque in genere monendum, veterum loca, dummodo recte intelligantur, nostram sententiam non labefactare, imo confirmare. Sunt quidem, quae repugnent aut repugnare videantur; sed in his accurate discernantur necesse est, quae auctores ab hominibus fide dignis et sacerdotibus acceperunt, quaeue sua mente coniecerunt, vt ipsi magna ex parte profitentur. Nihil hoc facilius. Communis enim sententia hieroglyphicam arcanam et retrusam artem dictitabat. Hinc CLEMENS AL. refert (Strom. L. III. c. 3.), *γραμματα ιερα καλουμενα παρα Αιγυπτιοις μονους γινωσκειν τους ιερεις, παρα των πατερων εν απορρητοις μανθανοντας*. Tamen nescio, an aliquid rectius et clarius sit, quam quod idem CLEMENS tradidit. *Συμβεβηκε, inquit, τους μεν τυπους (γραμματα Αιγυπτίων) υπαρχειν ομοιους ζωις παντοδαποις και ακρωτηριοις ανθρωπων, ετι δ' οργανοις*. Deinde qui accuratius de hieroglyphicis inter veteres disseruerunt, ea vixerunt aetate, qua hieroglyphicorum vsus exolesceret. Hieroglyphicorum cognitio periit cum literarum cognitione vulgarium. Inde a tempore, quo Graecae literae in Aegyptum illatae pro genuinis, quod primo post Chr. n. saeculo accidit, in vsum et vitam venerunt, succumbere coepit hieroglyphicorum interpretatio. Hinc exteris non vnquam concessum fuit, suo Marte huius generis scripta intelligere. Subinde ne indigenae quidem hieroglyphices interiora perspicere potuerunt. Hinc accidit haud dubie, vt Graeci, quamuis veracissimi, multis in partibus falsa edocti, falsa, si sint, nostris manibus tradiderint. Accedit, quod prius iamiam ars hieroglyphica eo peruenerat, vt non exigua verba mirum in modum transformata magis pro symbolicis quam cyriologicis, vti vidimus, haberi possent ab ipsis sacerdotibus non satis exercitatis in scribendo. Denique faciamus hieroglyphica fuisse, vt veteres asseruerunt, alia cyriologica siue elementaria, alia tropica siue symbolica, alia allegorica siue aenigmatica; at vero quis iam e toto veterum scriptorum numero claris disertisque verbis et serio contendit argumentisque idoneis demonstraui, e triplici illo genere scripta hieroglyphica composita, quasi concinnata vel consarcinata fuisse? Nemo, inquam, mortalis fide certa, quod equidem scio, docuit, Aegyptios cogitata sua vno eodemque in papyro, saxo aut tabula partim literarum symbolis, partim mimeticis figuris, partim aenigmatibus, quod fieri nequit, conscripsisse. Graecis fuerunt et Latinis *γραμματα ιερογλυφικα* omnis generis delineationes, quibus sacra quaedam indicarentur, quibus *ιερα καλυπτεται*.

Quemadmodum vero Persis columba fuit celeritatis signum, Graecis cornu pro fortitudine, quemadmodum nostrates napeium pro memoria, hederam pro aeternitate sumserunt; ita Aegyptii

solem scarabaeo, vt CLEMENS refert, animam falcone, vt HORVS APOLLO auctor est, atque alia aliis significauerunt. Eiusmodi imaginibus non libros conscripserunt, sed aliis quibuscunque modis Aegyptios vsos esse puto. Sic omnia bene cohaerent atque inter se conspirant.

Haec quum scripta essent, accepi a WEISKIO, Professore Lips., mihi amicissimo, literas, quibus, quod ab eo petieram, declarauit mihi, quid censeat de loco grauissimo Clementis Alexandr. (Strom. L. V. c. 4.). Iuuabit propius cognoscere, quae ille non docte minus et acute quam eleganter ad me rescripsit.

G. SEYFFARTH O. G. WEISKE S. P. D.

In explicando eo Clementis Alexandrini loco, de quo, Vir Amicissime, quid censeam quaeris, ita nos recte versaturos spero, si ipsum eum locum interpretem sequimur, nihil de nostro inferentes. Leguntur autem haec apud CLEM. ALEX. Stromatum l. V. 4. p. 657. Potter: οἱ παρ' Αἰγυπτίοις παιδευόμενοι πρῶτον μὲν πάντων τὴν Αἰγυπτίων γραμμάτων μέθοδον ἐκμανθάνουσι τὴν ἐπιστολογραφικὴν καλουμένην· δευτέραν δὲ τὴν ἱερατικὴν, ἣ χρῶνται οἱ ἱερογραμματεῖς· ὑστάτην δὲ καὶ τελευταίαν τὴν ἱερογλυφικὴν· ἥς ἡ μὲν ἐστὶ διὰ τῶν πρώτων στοιχείων κυριολογικὴ, ἡ δὲ συμβολικὴ. τῆς δὲ συμβολικῆς ἡ μὲν κυριολογεῖται κατὰ μίμησιν, ἡ δὲ ὡς περ τροπικῶς γράφεται, ἡ δὲ ἀντικρὺς ἀλληγορεῖται κατὰ τινὰς αἰνιγμοὺς. ἥλιον γοῦν γράψαι βουλόμενοι κύκλον ποιοῦσι, σελήνην δὲ σχῆμα μηνοειδὲς, κατὰ τὸ κυριολογούμενον εἶδος· τροπικῶς δὲ, κατ' οἰκειότητα (F. add. τὰ μὲν) μετὰγοντες καὶ μετατιθέντες, τὰ δὲ ἐξαλλάττοντες, τὰ δὲ πολλαχῶς μετασχηματίζοντες χαράττουσι. τοὺς γοῦν τῶν βασιλέων ἐπαίνους θεολογουμένοις μύθοις παραδίδοντες, (F. add. οὕτως) ἀναγράφουσι διὰ τῶν ἀναγλύφων. τοῦ δὲ κατὰ τοὺς αἰνιγμοὺς, τρίτου εἶδους, δείγμα ἐστὶ τόδε· τὰ μὲν γὰρ τῶν ἄλλων ἄστρον διὰ τὴν πορείαν τὴν λοξὴν ὅφρων σώμασιν ἀπείκαζον, τὸν δὲ ἥλιον τῷ τοῦ κανθάρου, ἐπειδὴ κυκλωτερές .. ὄνθου σχῆμα .. κυλίνδει... Distinguit igitur tria literarum Aegyptiarum genera: epistolographicum, hieraticum, hieroglyphicum; hieroglyphici autem generis species duas, alteram per prima elementa, vt ait, res proprie exprimentem, alteram symbolicam, quam vel imitatione rem exprimere, vel tropica quadam translatione aut etiam aenigmatica significare dicit. Sed haec quidem symbolica, quae vocat γράμματα, ipsa descriptione et exemplis, quae subiicit, patet iam non *literas* esse, quas proprie dicimus, i. e. elementorum vocis humanae signa, sed picturas quasdam aut sculpturas rem ipsam *imagine* vel ad veram speciem adumbrata vel allegorica referentes. Ab his ipse distinguit scripturam hieroglyphicam eam, quam dicit ἱερογλυφικὴν διὰ τῶν πρώτων στοιχείων κυριολογικὴν. Hoc quid sibi velit, maxime interest nostra scire, quum et ipsis his verbis hieroglyphicorum genus exprimi videatur non satis animaduersum adhuc neque intellectum, et ad reliqua duo, quae praecedunt, literarum genera non possit non inde aliquid lucis redundare, in hac praesertim totius loci continua per varios gradus disciplinae Aegyptiacae progressionem. — Et CHAMPOLLIO quidem (vid. eius *Précis du Système Hiéroglyphique*) in his Clem. Alex. verbis deprehendere phonetica sua hieroglyphica sibi visus est, quod genus in eo dicit inesse, vt nomen quodque, quorum verborum initialibus sonis constat, eorundem signis symbolicis componatur. At si noster τὰ πρῶτα

στοιχεῖα initiales voluisset esse verbi cuiusque literas, haud dubie τοῦ ὀνόματος vel ὀνόμ. ἐκάστου addidisset. Quodsi etiam tale quid, quale CHAMPOLLIO, intelligi voluisset, dicturus fuisset longe ab iis, quae scripsit, diuersa. Quare LETRONNIVS (in nota CHAMPOLLIONIS libro subiecta), quamquam in re ipsa cum CHAMPOLLIONE consentiens, tamen τὰ πρῶτα στοιχεῖα explicat de antiquissimis illis *sedecim*, quae *Phoeniciae* dicuntur, literis, vsus loco PLVTARCHI Conuiu. Quaest. IX. 3. τὰ δὲ πρῶτα, καὶ Φοινικεῖα διὰ Κάδμον ὀνομασθέντα, τετράκις ἢ τέτρας γενομένη παρέσχε. (i.e. $4 \times 4 = 16$). At huius loci longe alia ratio est, quam nostri. Primum illic Φοινικεῖα additum est, quod nostro loco non est; deinde πρῶτα illic ipso contextu τὰ παλαιότατα, τὰ ἐξ ἀρχῆς significat, quum ibi disputetur de πρώτῃ ἀναλογίᾳ, quam paulo ante dicit, scil. de ratione primitiua et naturali, quae numeris cum literis inde ab initio intercesserit; quare paulo post similiter ludit in alio literarum numero (ὑπὸ τοῦ πρώτου κύβου ὁ πρώτος τελείος πολλαπλασιασθείς i.e. $8 \times 3 = 24$) et verbum πρῶτος illic exiguo interuallo varia significatione sexies vel septies occurrit non sine argutia sophistica. Nostro autem loco nihil tale additum, quo diserte, quae sint et quam multa haec πρῶτα στοιχεῖα, declaretur.

Quodsi verborum singulorum vsum vrgeas, ipsa putes vocis humanae elementa, scil. *simplicissimos sonos*, qui literis exprimuntur, significari. ARISTOTELES Art. Poet. c. 20. στοιχεῖον μὲν οὖν ἐστὶ φωνὴ ἀδιαίρετος . . . συνετὴ. Ita fere et THEODOSIVS Gramm. ed. Göttling. p. 2, SEXT. EMPIR. adu. Gramm. I. 5, alii. Eodem modo πρῶτον dicitur de sonis loquelaе humanae primariis h. e. simplicissimis. DIONYS. HALIC. περὶ συνθέσεως ὀνομάτων c. 14. οἱ δὲ τριχῇ νεύμαντες τὰς πρώτας καὶ στοιχειώδεις φωνῆς δυνάμεις, φωνήεντα μὲν ἐκάλεσαν κ. τ. λ. Grammaticus in Anecdotis Gr. Bekkeri T. II. p. 770. στοιχεῖον δὲ ἐστὶν ἡ πρώτη καὶ ἀμερὴς τοῦ ἀνθρώπου φωνή. Iisdemque verbis alii ibid. p. 814. 816. Sed tamen illud: τὰ πρῶτα στοιχεῖα, iunctim a grammaticis nec vsurpari solet, nec potuit ab his vsurpari nisi vel tautologia vel tautologiae specie admissa. Patet igitur, vbi πρῶτον verbo στοιχεῖον iungatur, ibi vel alterum eorum vel vtrumque alia, quam de ipsis vocis humanae elementis, significatione dici.

Et στοιχεῖον quidem saepe et de literarum sonis omnino, quamquam non simplicissimis, et de ipsis literis s. *literarum signis* dici constat. Quamquam enim alii distinguant, vt Schol. DIONYS. THRAC. in Anecdotis Gr. Bekkeri T. II. p. 772. ὅτε μὲν γράφονται, λέγονται γράμματα, ὅτε δὲ ἀναγινώσκονται, λέγονται στοιχεῖα, tamen alio sensu THEODOSIVS Gramm. ed. Göttl. p. 2. γράμματα μὲν, ὅτι γράφονται, στοιχεῖα δὲ, ὅτι ἀναγινώσκονται, et ipse DIONYSIUS THRAX Gramm. c. 7. (Anecd. Gr. Bekk. p. 630.) γράμματά ἐστιν εἴκοσι τέτταρα . . . τὰ δὲ αὐτὰ καὶ στοιχεῖα καλεῖται et scholiasta eiusdem l. l. p. 814. λέγομεν δὲ, ὅτι καὶ τὰ στοιχεῖα διπλᾶ, v. c. τὸ ζ. — Latior hic verbi στοιχεῖον vsus nostri loci contextu probatur. Hieroglyphicorum enim hoc genus, τὸ διὰ τῶν πρώτων στοιχείων κυριολογικόν, a symbolico hieroglyphicorum genere distinguitur eo quod illud διὰ τῶν στοιχείων, hoc est (ut ipsa oppositione apparet), literis, *sonorum* singulorum *signis*, voces humanas referebat, hoc autem *imagine* seu simili seu allegorica *rei vim ac sententiam* exprimebat. Quare quum hieroglyphicorum nomen huic primo generi, quod literis constat, cum tribus symbolicis commune sit, quumque praeterea in eo, quod rem proprie, non allegorice, refert (ἐν τῷ κυριολογεῖσθαι) literae hieroglyphicae cum symbolicorum specie prima, rerum imitatrice, congruant, tanto magis opus fuit additamento διὰ τῶν στοιχείων, quo vno discrimine literae illae hieroglyphicae a genere hoc *μιμητικῷ* secernerentur. Nam genus scripturae e literarum et symbolorum natura mixtum, si tamen unquam apud Aegyptios vsurpatum est, a rei pictura illud ad soni syllabarum vel verborum significationem per paronomasiam translatum, quod

ex vno apud Horapollinem I, 7. p. 9. ed. Höschel. exemplo petitem ZOEGA de Obeliscis p. 454. phoneticum appellauit, a CHAMPOLLIONE diuersum, CLEMENS ALEX. aut ignorat, aut tropico vel aenigmatico genere tacite, vt rarius leuiusque, complectitur.

Cur et quomodo *διὰ τῶν στοιχείων* dixerit, vidimus. Quaeritur, *τῶν πρώτων* qua causa et quo sensu addiderit. In quo vnum pro certo habeo, quemadmodum verba *διὰ τῶν στοιχείων* continent sequentium ab his literis hieroglyphicis distinctionem, ita per additamentum *πρώτων* opponi iisdem ea, quae ante commemorantur, *τὰ ἐπιστολογραφικά* et *τὰ ἱερατικά γράμματα*. Cur enim adderet *τῶν πρώτων*, in descriptione praesertim breuitatis studiosa, si *τὰ διὰ τῶν στοιχείων ἱερογλυφικά* non nisi a sequentibus dignosci vellet? Atque hoc ipsum *διὰ τῶν πρώτων στοιχείων* (quocunque sensu dicatur), si eodem modo de tribus dici scripturae generibus poterat, epistolographico, hieratico, hieroglyphico literis constante, cur tertio demum id generi tribuit, non addens, quo lectorum errori caueret, eiusmodi aliquid: *δι' ὧν περ καὶ τὰ προειρημένα γράφεται*?

Hinc, ipso auctore duce, coniecimus fuisse alias literas (*δεύτερα στοιχεία* dicere propter tacitam eorum apud nostrum oppositionem licebit), quae propriae essent epistolographicae et hieraticae scripturae, alias autem hasce, quas primas vocauit, literas. Et hae quidem primae, num hieroglyphici generis propriae fuerint, an trium generum communes, dubitari potest. Aut enim hieroglyphica scriptura primis his literis solis utebatur, alteris illis item solis reliqua duo genera, ita vt hae scripturae in literis omnino non congruerent; aut duo illa priora scripturae genera praeter literas quasdam ipsorum proprias, quas *τὰ δεύτερα στοιχεία* vocauimus, continebant etiam hasce primas (*τὰ πρῶτα στοιχεία*), quibus auctor hieroglyphicam tradit scripturam constare. Nos vt in hanc potius opinionem quam in illam inclinemus, atque *alphabeti epistolographici et hieratici parte hieroglyphicam quoque niti scripturam* censeamus, non manifestis quidem, sed tamen probabilibus ipsorum loci nostri verborum ipsiusque contextus indiciis mouemur. Plura enim insunt, quae accuratius consideranti persuadeant, et ipsos *sonos linguae Aegyptiae primarios*, et sonorum eorum signa (*τὰ πρῶτα στοιχεία*), licet solis iis hieroglyphicae literae niterentur, iisque propria quadam ratione vterentur, tamen communia quodammodo trium illorum scripturae generum fuisse. Etenim auctor non modo formam literarum, sed etiam sonum respexisse videtur, quum nullo discrimine facto simpliciter scribat *διὰ τῶν πρώτων στοιχείων*. Nam verbum *στοιχεῖα* et proprio vsu, quem vidimus, et eo, quem hoc loco obtinere ex symbolici generis oppositione intelleximus, non ipsa per se signa sive formas literarum, sed *sonorum* loquelae humanae singulorum signa exprimit. Accedit quod *τὰ πρῶτα στοιχεία* hoc quoque loco notionem simplicitatis eorum sonorum continere videntur. Nam *τὰ πρῶτα* per se non indicat antiquissima (*τὰ παλαιότατα* enim dixisset), sed vel simplicissima significat (vt de ipsis humanae vocis elementis dici antea comprobauimus), vel vtrumque potius hoc loco coniungit, potuitque coniungere, quum reapse antiquitati simplicitas, sicut in formis, ita in sonis literarum coniuncta esse soleat, nec nisi temporis progressu sonis accuratius distinctis signa etiam sonorum augeantur. At formarum quidem simplicitas non ipsa per se sola spectari potest verbis *ἱερογλυφικῇ ἢ διὰ τῶν πρώτων στοιχείων*. Neque enim *signis simplicissimis* sonorum ipsis hieroglyphica scriptura vti potuit, quod vetat disciplinae Aegyptiacae a scriptura faciliore ad difficiliore gradatio nostro in loco conspicua; sed *sonorum simplicissimorum* signis (*τοῖς πρώτοις στοιχείοις*) hieroglyphica scriptura et vti potuit et tota iis contineri, quaecunque formarum vel ars esset vel multitudo. Communes autem fuisse in tribus scripturae generibus sonos certis literarum signis expressos,

antiquiores maxime illos eosdemque simpliciore, neque diuersos omnino epistolographici generis, hieratici, hieroglyphici sonos fuisse, ipso auctoris de tali discrimine silentio probatur, quo vnam eandemque (si a dialecti discrepantia discesseris) fuisse Aegyptiorum linguam, cui tria illa scripturae genera inseruient, confirmatur. Quae cum ita sint, non immerito mihi videor e nostro loco conicere, *in epistolographico et hieratico alphabeto fuisse non modo illos literarum sonos, qui hieroglyphicis quoque literis exprimebantur, sed etiam alios quosdam, quibus illi opponuntur, sonos, ipsos quoque certis literarum signis expressos*, qui praeter illos duobus istis scripturae generibus accesserint. Nec mirum, si apud Aegyptios sacra literarum genera, hieroglyphicum maxime, formis licet variis excultum, sonorum tamen antiquiorum simpliciorumque et pauciorum literarum finibus se continuit, quum vulgari dialecto (quam a sacra distinguit Manetho ap. SYNCELL. p. 40. ed. Goar. Idem ap. IOSEPH. c. Apion. l. I. c. 14. p. 1158. ed. Oberthür.) noui soni certis signis expressi adderentur, nouaeque igitur literae accederent scripturae epistolographicae, et fortasse hieraticae quoque, quam a vulgari scriptura propius abfuisse ipso institutionis ordine auctor significat. Quare ad sonos literarum quod attinet, verbis *διὰ τῶν πρώτων στοιχείων* hoc indicatur, hieroglyphicam scripturam *solis primorum sonorum signis* contineri, eoque a reliquis duabus distingui. Illud autem si quaeritur, an non modo sonos auctor, sed *formas* quoque literarum verbis *διὰ τῶν πρώτων στοιχείων* spectaverit, non video, quid obstat, quo minus *utrumque* eum voluisse statuamus. Nam et verbi *στοιχείων* vsus latius patens, vt antea vidimus, hoc patitur, neque auctor quidquam horum secernit, sed simpliciter dicit *στοιχεῖα*. Immo totus locus in eo potissimum versatur vt *formas* scripturae Aegyptiacae varias enumeret. Quid igitur? Potuitne auctor hoc velle, accurate expressas esse hieroglyphicis literis illas ipsas primarum literarum formas, quae in epistolographico et hieratico genere essent? Hoc quidem fieri non potest. Quid enim tum hieroglyphicae literae differrent ab iis horum duorum generum literis, qui ipsis responderent? Sed tamen *lineamenta primarum* illarum cum epistolographici tum hieratici generis *literarum*, si non expressa, at *adumbrata hieroglyphicis literis* esse, variisque formis ornata et aucta, consentaneum videtur ei, quae nostro loco declaratur, scripturae Aegyptiacae a simplicioribus ad composita, a facilioribus ad difficiliora continuae progressioni.

Quam multa autem et quae fuerint *τὰ πρώτα στοιχεῖα*, quibus hieroglyphicae literae continerentur, accuratius constitui, in tanta praesertim literarum simplicissimarum et antiquissimarum ambiguitate, tantaque populorum in hoc genere discrepantia, ex ipsius quidem CLEMENTIS ALEX. verbis nequit, quum articuli vsu hoc vnum significet, *certas* esse et *notas* Aegyptiorum primas, quas dicit, literas. Quare nos satis habemus pro virili parte ostendisse, quid auctoris verba probare videantur, quid ambiguum relinquant. At quae tandem illae literae sint, et quomodo hieroglyphicis insint, haec iam ex ipsis Aegyptiorum a Te doceri monumentis, quo nihil in hoc literarum studio maius, nihil exspectatius est, insigniter laetabimur.

EXPLICATIONES SCRIPTORVM HIEROGLYPHICORVM.

Specimen I.¹⁾. Tab. V.

כמא ⁵⁾	ושערא ⁴⁾	נא ³⁾	נא ²⁾
. (in) Aegyptum	(o!) Osiris	veni	age!

1) Ex papyro Cadetiano (*Copie figurée d'un rouleau de papyrus, trouvé à Thebes dans un tombeau des rois*; publ. par Cadet. Par. 1805. Col. 367. a fine, vbi Osiridis imago conspicitur) cuius exemplum accuratius offert *Description de l'Egypt*. Liv. CXXXVI. T. 74. Col. 120 seq.). Constat, Aegyptios habuisse libros sacros, quos hieroglyphica ratione scriptos Thoutho, siue Mercurio adscriberent. Ex his duo hymnos in Deos atque reges continuisse dicuntur (CLEMENT. AL. Strom. L. VI. p. 757. col. FABRICII Bibl. Gr. T. 1. lib. I. c. 7. §. 5. p. 58. seq., ZOEGA de Ob. p. 507.). Cuius generis carmina seruata videntur multis in papyris Aegyptiacis, (vid. lib. nost. Bemerkungen üb. d. Aegypt. Pap. auf d. Königl. Bibl. z. Berlin), quare operae est pretium, haec scripta, omnium fortasse vetustissima, interpretari. Periculum faciamus in sex (Sp. I—VI.).

2) Pro נא (Spec. IX. seq.) hic legitur נא, cum inclinantis figura non ad נ, sed י referenda videatur. Deriuamus נא et נא a Copt. ⲁⲩ et ⲉⲩ tollere, suspendere atque vertimus: age, agedum, euge. Etenim נא particulam exclamandi significare (col. ⲉⲩ exclamare), colligimus aliis ex locis, quibus, quamuis ab hoc vocabulo pleraque carmina incipiant, נא omissum est. Vid. Descript. de l'Eg. L. LXXVIII. T. 60. Pap. Vienens. ed. HAMMER. Col. I. Papp. Berolin. 25.^a 22.^a al.

3) Copt. ⲛⲁ et ⲛⲥⲟⲩ venire. Auis cum ramo significat נ, lineolae cum semicirculo נ, alias י. Sin Ibis pro singulari litera accipiatur, quod contra huius נ originem est, vertendum: veniat (נא cum נ nota coniunctiui).

4) Plene scribitur h. l. Osiris, sed cum נ pro Graeco σ. Alias docuimus, Σ ante inuentum Ξ, constanter valuisse נ et postea quoque, nunquam vero σχ et sch Latinorum sic sonuisse. (De sonis litt. Gr. p. 298. 637.). Obserua symphonica נ, scilicet brachium et hamum impositum.

5) Memph. ⲭⲙⲙⲓ, Sah. ⲕⲙⲙⲉ, Sem. מר, מ, genuinum Aegypti nomen (HIERON. Quaestion. in Gen. c. IX. 18.), quod Plutarchus reddidit χημια. Obserua eleuationem literae מ, siue oculi, qui sonus est inter ch et e medius, quamuis praecedat ordine נ et נ.

¹⁰) שינא <i>magnificans</i>	⁹) נא օν . (in) <i>Aegyptum</i>	כמא	⁸) ושר (o!) <i>Osiris</i>	⁷) לחי . <i>iuuenis</i>	⁶) נמה <i>dilecte</i>
¹⁴) וצער <i>Osiris</i>	¹³) כאמא . <i>Aegypti</i>	מי	¹²) שוא (ad) <i>festi</i>	¹¹) ושר (o!) <i>Osiris</i>	כמא . <i>Aegyptum</i>

6) Pro נמה posset legi ננה et verti: օν; sed lineolae in circulo diacritica sunt h. l. literae מ atque infra et alias exstat מה. Subest Memph. 𐎎𐎏𐎗, Sah. 𐎎𐎏., quae Chamice מה scribuntur. Vid. SPOHN Aegyptiaca pag. 18. 28. al.

7) Memph. 𐎎𐎏𐎗, 𐎎𐎏𐎗, 𐎎𐎏𐎗, 𐎎𐎏𐎗 puer, puella (ZÖEG. Catal. MSS. Copt. p. 396. 511.), Heb. עילל, Chamice לחי pueri (Ins. Ros. I. 7.). Tria puncta h. l. significant h, anguiculus i aut γ. Insolentior est anguis, quae plerumque f et e valet, h. l. pro δ; quod tamen aliis locis confirmatur. Vid. Glossar. s. h. v. (Tab. XX.). Quod Osiris appellatur iuuenis, id consentit cum delineationibus huius dei in papyris plerisque et templorum parietibus.

8) Sine vocalibus scriptum, omissis literis vltimis. Vid. supra §. 19.

9) Participium verbi 𐎎, quod conuenire videtur cum Sah. 𐎎, 𐎏, (ZÖEG. Cat. p. 369.) Memph. 𐎏𐎗 esse, et 𐎎𐎏. Sic 𐎎𐎏𐎗𐎏𐎗, 𐎎𐎏𐎗𐎏𐎗 coelestia, terrestria. Rarius 𐎎𐎏, quamquam pro sunt adhibetur, apud Coptos, quam Aegyptios veteres, singularem denotat. H. l. 𐎎 pro nota aoristi accipio, quare aliis in locis desideratur, aut 𐎎𐎏 scribitur.

10) Litera 𐎎 inest pyramidi, quae alteram partem hieratici 𐎎 describit, atque semicirculo. Hinc 𐎎 a Memphitico 𐎎𐎏𐎗 producere, crescere deducendum, vt veritas: qui produxit, auxit, splendidam fecit. Additum enim 𐎎, quod in locis parallelis nonnunquam deest, mallem pro nota substantiui, quam pro praeformatiuo verbi sequentis sumere.

11) Significatur 𐎎 h. l. figura cultelli et sedentis. Sedentis enim brachia respondent iis 𐎎 hieratici partibus, quae originem dant hamo in superiori Osiridis scriptione.

12) Legendum videtur 𐎎𐎏𐎗, quod constanter fere coniunctum cum in aliis, tum in locis nostro parallelis reperitur pro simplici 𐎎𐎏𐎗 (SPOHN. Aegypt. p. 16. Insc. Ros. XXXI. 21. XXIX. 7. 8. al.) Copt. 𐎎𐎏𐎗 victima, sacrificare et 𐎎𐎏, Sah. 𐎎𐎏 festum. Quamquam lineae rectae superior pro 𐎎, inferior pro 𐎎 sumi possunt, exstant tamen pro linea superiori tria puncta, quae 𐎎 significare parum est probabile. Quare lego 𐎎𐎏, 𐎎. Inauris enim 𐎎 significat, quo facto habes Copt. 𐎎𐎏 capere, vel cape, δεξαι.

13) Legerem 𐎎𐎏𐎗 oblata plur. a 𐎎𐎏𐎗, 𐎎𐎏𐎗 et 𐎎𐎏𐎗 dare, si pro 𐎎 alias (vt Spec. III. Tab. VII. 1.) non clarius esset 𐎎. Aegypti nomen hoc loco plene scribi, ita quidem, vt 𐎎 (oculus) eleuatum, immisso 𐎎, a reliquis literis diuellatur, parum offensionis habet.

14) Habes 𐎎 pro 𐎎 et 𐎎, quae supra vidimus hoc in verbo, atque nouam variationem 𐎎.

נמה לחו¹⁵) שם¹⁶) ושעיראז¹⁷) כמא נמה לחו¹⁷) ננו¹⁷)
deus . iuuenis dilecte : (in) Aegyptum Osiris veni : iuuenis dilecte

נזתי¹⁸) שני מהנא שני כמא ננו¹⁹) ניוזתי²⁰) שני²⁰) שני²⁰)
*Schni inuise *sublimis deus . Aegyptum inuise . quotidie inuise : sublimis*

15) Etsi נא, *veni*, aut *ov*, legi potest, suadet tamen hieratica scriptio (v. Gloss. Tab. XXXII. 12. 13.) receptam lectionem.

16) Obserua י (pateram) post ע, cuius scripturae superfluae exempla non rara exstant ad producendas vocales.

17) Semper fere coniunguntur ננו נזתי, *deus sublimis* (SPOHN Aeg. p. 11. 51.). Anis, siue נ ante ננו aut nota est casus, aut rectius participium נא *ov* significat. Est ננו Memph. *NOCT*, Sah. *NOCTE*. Syllaba enim *T* et *TE*, non radicalis, saepenumero negligitur a Coptis. Ceterum duo י exstant pro י producendo, vt in scarabaeo KIRCHERI (vid. Tab. IV. n. 34. 35.), quae, cum solemnitas sit mutatio o in u (De sonis litt. Gr. p. 31.), serius *OT* Coptorum euaserunt. Vidi in amuleto Aegyptiaco Graece scripto, quem amicus mecum communicauit, hoc verbum *NΩ* excusum. Hinc נא (Syr. *נ*) Ierem. XLVI. 25. Ezech. XXX. 15. Nah. III. 8. mallet *deus*, quam *σχοινος* interpretari. Conf. IABLONSKY Opusc. T. I. p. 163—68. נזתי Memph. *NOCT*, Sah. *NOCT*, *NOCTE*, *NOCTE* magnus (ZOG. Cat. p. 297.), quod hoc loco. Deest י, quum semicirculus, quamquam passim, vt segmentum siue symphonicum י, hunc sonum significat, symphonicum נ sit (vid. Tab. XIV. X. 1.). י siue *σ* duabus figuris, quae segmentis hieratici י respondent, h. l. scribitur, tribus punctis et adsessore.

18) Copt. *ϣINI* quaerere, visitare (*ϣINI* *ἀπεκλᾶος* Prec. Copt. visita populum tuum). Constat י inauri et tribus punctis. Additur מהנא Copt. *ϣINI* quotidie. נ constat circello et lineola, נ (pro י archaice, vt Ins. Ros. XXIX. 3. 9. SPOHN Aeg. p. 14. *méne* dies) describitur adsidentis imagine.

19) Animaduerte metathesin י inter symphonica י vltimi, brachium et semicirculum. Quare caueas legere נזתי.

20) Haud dubie epitheton Osiridis ornans. Etenim hymni, quos deinceps explicabimus, valde inter se consentiunt indole et oeconomia, habentque hoc in loco alia Osiridis cognomina

שאיך	ונאנ	חנ	נפ ²²⁾	שאיך	חאנינ ²¹⁾	כמ
<i>veniens</i>	: <i>similis</i>	<i>germini</i>	. <i>pulcher</i>	. <i>veniens</i>	<i>similiter</i>	<i>Aegyptum</i>
ונאנ ²⁵⁾	לח	נמ	ויא	עאע	מאי ²⁴⁾	עיא
<i>similis</i>	. <i>iuuenis</i>	(o!) <i>dilecte</i>	: <i>agricolis splendorem praebens</i>	. <i>splendens</i>	<i>aedificatio</i>	

Verba CHINI *medicus*, וואן *remouere* sensum non satis aptum praebent. Si legis שמס, quod per ambiguitatem circelli neque vero vasis, quod nondum מ significare vidi, licet; quadrat וואוויז primogenitus. Non male prouocatur ad וואוויז alere, nutrire, lactare. כמ Aegyptus per apocopen. Oris enim figuram pro מ supra habuimus in כמא (Col. III.).

21) Incipit altera pars hymni. וואן ab וואן *similis* (Cham. *nén* Ins. Ros. XXX. 35. Spohn Aeg. p. 16. et éne VIII. 7.) cum נ aduerbiali et ח articulo indeterminatiuo. Propter alia loca mallem hanc ח figuram נ interpretari. Vid. Glossar. s. נ. שאיך particip. a שא Copt. וואו ire, venire. H. l. anguis נ significat, linea ו, quod ex aliis locis patet. Vid. Glossar. s. h. v. (Tab. XXIII. 10.).

22) Copt. נואבא et נואוויז bonus, וואוויז germinare, וואו *similis*. Verbum נפ, quamquam hieratice scriptum נ nobis aut bone legi possit (vid. Tab. XXV. 2.) propter omissionem punctorum a נואבא deriuandum videtur. Occurrit נפ in נפארוצין *eupator* in papyris demoticis huius aetatis (vid. lib. nost. Bemerkungen üb. d. Aeg. Pap. z. B. p. 11.). חנ pro substantiuo sumi potest aequae atque pro participio, quo facto cum נפ coniunctum significat Osiridem, cuius filius Horus similis sit pulchro surculo, aut qui Horum habeat tamquam surculum praestantem. Rectius tamen נפ a sequenti disiungitur. Vid. Spec. V. Col. 5. ונאנ *similis* ונ, *similitudo* referri potest ad Horum, similem patri, si cum praecedentibus non coniungitur.

23) A Copt. חז domus, aedificare cum וואו sine וואו praeform. substantt. agentium. Crucis enim figura alias ס, h. l. ו significat. Haec quoque verba ad Horum pertinent, quare שני, quae supra habuimus, ad Horum referre licet. עיא Copt. וואו et וואו magnificari, praestare. Substantiuus his in carminibus adiectiua potestas tribui debet.

24) Copt. וואו et וואו dare, aut וואו amare, quod hoc l. paullo aliter scriptum esset. Hinc oris figura aequae atque oculus, qui articulum significaret, pro מ haberi deberet, cui obstat scriptio hieratica. ויא a וואו agricolae. וואו (Sah. וואו) magnitudo (ZöEG. Cat. p. 341.) literis non satis conuenit. Videtur poeta celebrare deum, quod gentem agricolam artium humanitate erudiuerit, aut segetes prosperet.

25) Copt. וואו Sah. וואו messis, וואו viridis, virescens, cum נ praeformat. Coniungi debet ונאנ aut cum praecedentibus, aut cum sequenti וסכ. Catenam hoc l. pro ס habeo, vt alias. Vid. Gloss. s. ו.

37) זרח	מ	36) צ	35) כח
* <i>Horum</i>	<i>dilectum</i>	<i>generationem</i>	<i>habens</i>

Specimen II.¹⁾. Tab. VI. 1.

3) שי	כמא	ושער	לחוי	נמה	כמא	2) ושיר	נא	אז
<i>salus .Aegyptum</i>	<i>. Osiris</i>	<i>. iuuenis</i>	<i>dilecte</i>	<i>. Aegyptum</i>	<i>Osiris</i>	<i>veni</i>	<i>age!</i>	

35) Copt. Ⲭⲁ ponere, habere. Crucis enim figuram refero ad sequens צ, vt in verbo antecedenti, propter figuram hieraticam צ. Alioquin vertendum est: (כחי particip. verbi Ⲭⲁ esse) הו genitor cet.

36) Copt. Ⲭⲁⲓⲟⲩ generatio, posteri. Sic saepe reperiuntur Ⲭⲁⲓⲟⲩ Ins. R. I, 14. Ⲭⲁⲓⲟⲩ Ib. IX, 32. XVI, 29. Ⲭⲁⲓⲟⲩ Ib. XX, 7. נפירצוֹן, e. g. alia. Coniungi posset צ cum מ sequenti, cum צמ quoque (Ⲭⲁⲓⲟⲩ Sah. vid. ZÖG. Cat. p. 517.) generationem significet; quo facto vertendum: הו generator Hori; sed rarius צ pro Ⲭⲁⲓⲟⲩ genitor reperi atque post מ alias exstat vocalis ה omitta. Vid. Tab. XXXI, 1. IX. X. col. 2. IX. X.

37) Constanter זרח scribitur pro חור, quod Insc. Ros. habet L. XV, 28. col. VI. 20., nisi huc trahere velis Tab. XXXI. Col. V. 1. Suspicio metathesis vsitata illam hoc etiam in verbo locum habere. Sic חור quoque fortasse חור pronunciandum est. Hieratica enim scriptura plerumque ח habet ante ל (vid. Gloss. sub h. v.) atque Hebraicum עולל, vnde nostrum prodiit, indicat, ח Chamicum respondere ע Hebraico, quod mitius enunciatur in ח abire debuit. Vid. lib. nostr. Ueb. die ursp. Laute der Heb. Buch. p. 15.

1) Hymnorum collectio, quae in Papyro Cadetiano est, eadem alio papyro ad nos peruenit maxima ex parte. Papyrus Berolinensis No. 16. continet carmina, quae, quamquam nonnullis verbis aut additis aut omissis discedunt a Cadetianis, plerumque verbotenus cum his consentiunt. Dubito, quin papyri dicti alter ab altero descripti sint, quum mihi videatur vterque ex papyro hieratico quodam transcriptus; iuuabit tamen, duo haec exempla inter se comparare. Quare specimina nonnulla papyri Berolinensis No. 16. adscripsimus ex aduersariis nostris. Specimen hocce, quod in med. pap. Ber. No. 16. b. Col. 3. b. reperitur, respondet Cadetiano inde a Col. 113. anteced. secund. Descript. de l'Egypt. Vol. II. Tab. 74.

2) Brachium hic aut pro symphonico ע, si alterum segmentum neglectum sumis, aut pro simplici י haberi potest.

3) Animaduerte variationem literae ש eiusque affinitatem cum כ. Idem ש habes supra in ושיר. Triangulus inferior cum א specie efficit י, vti vidimus Spec. I. not. 10.

נא נמה לה שא ושער כמא נמה לחו ננוי
deus . iuuenis dilecte . Aegyptum Osiris vem : iuuenis dilecte . òv

ניזתי ⁴⁾ שג סגטים נינ שאי ⁵⁾ נהפנ ⁶⁾ נפנספ
*εὐλαλος . nostrum tegumen . veniendo similiter Satis inuise * sublimis*

⁷⁾ נלה ⁸⁾ ואשי ⁹⁾ ננאז ¹⁰⁾ נשמאז ¹¹⁾ א ¹²⁾ סגטים
. Satis age (!) . fac. (!) . valde dilecta . sublimis . laudata . iuuenca

4) Progreditur poeta ad euocationem Isidis. סגטים enim, vt e sequentibus elucet, cognomen est Isidis, cuius genuinam significationem IABLONSKIUS quaesivit in ⲩⲱⲓⲧ, ⲭⲱⲭⲟⲩⲱ, ⲧⲫⲟⲩⲩⲧⲉ. (Panth. II. 46 seq.)

5) Copt. Ⲫⲏⲓⲃⲓ esse videtur, Sah. Ⲫⲟⲓⲃⲉⲥ, Ⲫⲁⲓⲃⲉⲥ vmbra, tegumen, protectio. Patera enim articulus est atque triangulus cum circello in fine, paterae aequalis, aut ⲛ suff. pl., aut ⲛ notam substantiui denotat. Patera in medio cum oris figura ⲛ siue ⲛ significat (vid. Tab. XIII. 11. 12. I. II.).

6) Radices sunt ⲛⲟⲩⲃⲉ bonus, Cham. ⲛⲛ et ⲪⲈⲛⲓ lingua, dialectus. Figuram ⲛ siue ⲛ habuimus in Phtha (Tab. XV. 7. V.); auis cum circello suspenso singularis ⲛ speciem exhibet.

7) Circellus cum aui et triangulo ⲛ articulum constituunt. Sin circellum pro ⲛ sumere malueris, nouam habes ⲛ figuram, *dilecta* vertendam. Ⲫⲗⲟⲩ enim vtriusque generis est.

8) Memph. ⲟⲩⲱⲱⲭⲉ, Sah. ⲟⲩⲱ laudare (ZÖEG. Cat. 552. 541.), aut ⲟⲩⲱⲱ, Ⲫⲩⲩⲱ voluntas, desiderium. Tridens cum triangulo ⲱ significat.

9) Memph. ⲛⲱⲱⲧ, Sah. ⲛⲟⲩ, ⲛⲟⲩ magnus. ZÖEG. Cat. 297.

10) A Memph. ⲱⲟⲩ valde et particip. ⲱⲩ diligere vel ⲱⲩⲩⲩ desiderare cum articulo. Scarabaeus enim hieraticum ⲛ significat.

11) Pro ⲛ papyrus Cadet. habet ⲛ. Nisi negligentia excidit ⲛ, deriuandum est ⲛ ab Ⲫⲓ et Ⲫ facere, agere (ZÖEG. Cat. p. 294.), quod hoc loco aequae atque sequens verbum particulam exclamandi significat. Sin ⲛ radicale est, subest ⲛⲪ veni. ⲛ scriptum est pro ⲛ, quod hieraticus papyrus exhibet.

שא	עסאא ¹³)	שא	כמא	שא	כמא ¹²)
* veni	(o!) Isis	. veni	Aegyptum	. veni	(in) Aegyptum

Specimen III.). Tab. VII. 1.*

כמא	ושכראז	להז	נמה	כמא	ושכראז	נא	אז
. Aegyptum	Osiris	. iuuenis	dilecte	. Aegyptum	Osiris	veni	age (!)
נמה	וסער	כהמא	מז	שער ¹)	כמא	שה	
dilecte	. Osiris	. Aegypti	acceptum	dona . Osiris	. Aegyptum	producing	
נזתי	ננוז ²)	להז	נמה	כמא	ושכראז	שא	להז
: sublimis	deus ov	. iuuenis	dilecte	. Aegyptum	Osiris	veni	. iuuenis
שאז	האני	כמ			ססי ³)	שני	
veniens	similiter	Aegyptum			Soosi	inuisse	

12) Obserua variatam Aegypti scripturam. Posset in his discrimen significatus quaeri, ita vt superior Aegyptus ab inferiori symbolica quadam ratione discreta esset; sed non constat sibi haec scripturae proprietates. Praeterea occurrunt loca, quibus ter quaterque variatum est Aegypti nomen.

13) Sah. HCE, Memph. HGI Vid. ZOEG. Cat. p. 599.

*) Vid. Descript. de l'Egypt. Vol. II. Pl. 74. Col. 108.

1) Semicircellus 7 significat, lineola 8. Pro hoc v. constanter habuimus שׂא, quod vero h. l. vix legi potest. Insolentius esset, oculum pro w accipere.

2) Hieroglyphica deleta facile e superioribus restituuntur.

3) Vix ac ne vix quidem cogitari potest h. l. de Sesostride. Enunciatur quidem Sesostri apud veteres aeque atque in nostro Papyro nunc Sesostri nunc Sostris, Sesosis, Soosis rel.; at constat, haec regum nomina non propria esse, sed epitheta, vt Epiphanes, Soter al. SICKLERVS (Die heil. Priestersp. d. a. A. P. I. p. XIV.) deriuat Sesosis a ساس regnavit. Puto hoc cognomen pertinere ad Osiridem aliumue deum. Omissa est litera ט, quae, cum in sequentibus addita sit, reficitur altera parte י, semicircello.

(⁴ וְשַׁע סִסְמִי שֵׁן)(⁵ אֲנֹוּ נִזְ[חִי] שְׁנִי סִסְמִי כִמָּא
. Aegyptum Sesoti inuise : sublimis deus הָו . inuise Sesoti . statutor
 כִּמָּא כִּמָּא)(⁶ אֲצִי)(⁷ שְׁנַטֵּעַ נֶאֱוִי כִמָּא)(⁸ אֲנִי וְשַׁע סִסְמִי
. stella statutus הָו . Aegypti הָו pugnator age(!) : Aegyptum . Aegyptum
 שֵׁן[י])(⁹ כִּי חֲנִיָּא שִׁאֲוִי כִמָּא)(¹⁰ הָוִנְנִפִי אֲנִי וְרַח
. Horum ducens . Onnuphis . Aegyptum veniens . הָוִתָּא postremum inuise

4) Radix haud dubie est Ⲫⲁⲱⲩ , ⲧⲏⲩ constituere. Ⲫ et ⲧ enim vt alias (coll. ⲧⲤⲉ pro Ⲥⲉ potare) non sunt radicales. Demotice scripta occurrunt ⲉⲩⲩ , ⲉⲩⲩ I. R. 32, 15. 30; 6; 17; 32. Quamquam ⲉⲩⲩ quoque legitur Ib. X. 25.; mallet ⲏ vel ⲏ h. l. pro articulo indeterminatiuo accipi.

5) ⲁ h. l. respondet ⲛ infra in ⲛⲏⲏⲏ ; quare nihil impedit, ⲛ pro ⲁ legere. Sensus idem manet. Syllaba ⲏⲏ perdita in ⲛⲏⲏⲏ facile restituitur.

6) Habes ⲭ pro ⲏ . Lineola post auem per metathesin ante ⲭ sonat ⲁ . Si lineolam malueris ad ⲭ referre, manet idem verbum apocopatum.

7) Radix ⲱⲁⲛⲧ , ⲱⲛⲧⲧ pugnare. Sin semicircellum pro symphonico ⲛ accipias, offerunt sese verba ⲱⲛⲏ , ⲱⲛⲉ viridarium, hortus (ZÖG. Cat. 581.). ⲛ verbi sequentis significatur semicircello et anguine, ⲏ altero anguine. ⲛⲁⲏ pro part. ⲛⲁ habendum. Deriuatio ab ⲛⲁⲁ *magnus*, durior est.

8) Si oris figura non rarius ⲏ significaret et articulus Ⲑ inter ⲉⲣ et verbum interponi posset, vertere liceret: faciens constitutionem. ⲁⲩ non a ⲱⲓ *mensura*, *statera*, nec a Ⲥⲉ *bibere potare*, nec a Ⲥⲓ *satietas*, *plenitudo*, Ⲥⲁⲓ plenitudo deducendum videtur, sed a ⲤⲐⲐ *stella*, quod hieratica scriptura postulat. Tab. XIX. 15. VII.

9) Copt. ⲧⲁ postremus, ⲛⲉ Ⲑⲏ , plur. ⲏⲏⲏ (vid. Ins. R. 4; 20; 24. 20, 2. al.) quare ⲏⲏ vix potest respondere Copt. ⲭⲏⲩⲩⲩ , aut ⲭⲁ *habere*, *ponere*.

10) Hoc etiam verbum non deum Onuphin, alioquin ⲛ abesse deberet, sed epitheton Osi-ridis significare videtur. ⲁ Copt. ⲉⲛ ducere.

ננחאון ¹²⁾	מה	כמא	סנא ¹¹⁾
* <i>nostra commoda</i>	<i>amans</i>	<i>Aegyptum</i>	<i>obito</i>

Specimen IV.¹⁾. Tab. VII. 2.

נא	כמא	ושעראז	לחז	נמה	כמא	ושעראז	נא	אז
ὁν	<i>Aegypti</i>	<i>Osiris</i>	<i>puer dilecte</i>	<i>Aegyptum</i>	<i>Osiris</i>	<i>veni</i>	<i>age</i>	(?)
נמה	וסער	כמא	מז	שוא	ושער	כמא	שע ²⁾	
<i>dilecte</i>	<i>Osiris</i>	<i>Aegypti</i>	<i>accipienda</i>	(ad) <i>festā</i>	<i>Osiris</i>	<i>Aegyptum</i>	<i>statuens</i>	
שני	נצתי	ננוז	לחז	נמה	כמא	ושעראז	שא	לחז
<i>inuse</i>	<i>: sublimis</i>	<i>deus ὁν</i>	<i>puer dilecte</i>	<i>Aegyptum</i>	<i>Osiris</i>	<i>veni</i>	<i>puer</i>	
ואשי	מנ ⁴⁾	שאז	זאני	כמ	לח	נני ³⁾	סי	
<i>. benedictus</i>	<i>vnā</i>	<i>venit</i>	<i>quemadmodum</i>	<i>Aegyptum</i>	<i>iuuenis</i>	<i>οὐσα</i>	<i>Isis</i>	

11) A Copt. CINI transire Sah. CN et CEINE. Si mitra lineam primariam hieraticae literae continet, prouocari potest ad ΝΑΚΖΙ *parturit, dolet*, Sah. ΝΑΑΚΕ. Tres enim calami alias נ significant.

12) R. ΖΗΟϣ ὠφελεια, utilitas. ΕΡΖΗΟϣ prodesse ΧΕΛΛΖΗΟϣ lucrum facere. Accedit h. l. נ affix. pl. p. 1. et ננ praefix. not. pl. Copt. NI et N̄N, NEN.

1) Vid. Descript. de l'Egypt. Vol. II. Tab. 74. Col. 103. antec.

2) Alias scribitur שעע, partic. שע. Licet inter alia prouocare ad Copt. ϣI mensura, metiri, statera. Quemadmodum enim statera a statuendo nomen accepit, ita ϣI etiam a ϣI stare, hinc sistere ortum. Huc spectat locutio ϣI ϣEN OϣϣI ponere statera, deliberare. Praeterea dicuntur Aegyptiis καταστησαντες Ἀιγυπτον (piê Chme, Ins. Ros. 1, 17.), qui bene de ea meruerunt.

3) Obserua נ loco מ. Parallelismus enim postulat verbum נמה, *dilecta*. Retinuimus נ, cum partic. NE articulo auctum videatur. Certe hoc signum passim מ significat. Vid. Tab. XVII. 8. II. III.

4) Vulgo NEU; Ne et EN ZOEG. Cat. 471.

(⁵ נפא צא ורה אנוף ניותי שני סי)(⁶ נמ ל
. iuuenis dilecta . Isis inuise : sublimem deum . Horum filium ponens

נא כמא נ⁷⁾ נשא נ⁸⁾ אֵשׁ שוּא נ⁹⁾ אֵן ואשי

. *benedictum* *ducens* . *festorum* *ad adipem* . *protectio* οὐσα . *Aegyptum* *veni*

נפא ס (י¹⁰ ורח) (י¹¹ ננא) (י¹² נעי) נפא (י¹³ שא זא) צי (י¹⁴ נא)
ad genitor ergo veni : bonorum misericordia οὐσα . Horum filium ponentem

5) Vel: *qui posuit* (Copt. ΠΑ ponere cum articulo) generationem. Si x h. l. per commutationem consonorum affinium pro o scriptum est (vid. Rudiment. §. 23.), veritas: qui posuit filium. Mallet enim haec ad Osiridem, quam Isidem referre.

6) Omissae sunt vocales atque π radicale in verbo seq. Nihil enim vtroque frequentius.

7) Pro ה' articulo. נשנ deriuamus a נשנ et Sah. נשנ protectio, quare נ non est ע praepositio.

8) Copt. ⲙⲧⲧ adeps, hinc praestantia quaeque, deliciae, cum È, praep. ad. ⲡⲓⲧ ⲛ̀ⲧⲉ
ⲟⲩⲥⲟⲩⲟ̀ adeps frumenti. Cultellus cum quadrato ὃ significat.

9) Verti potest נ and מ cum, vt supra Col. VIII. Penna enim passim pro ו usurpatur. Oris figuram cum penna pro ו articulo sumere, reliqui loci vetare videntur. Vid. Col. IV. VIII.

10) Negligentia duo puncta in ς dantur pro duobus lineolis secantibus, quare verti posset: generationem, filium ($\psi\rho\iota$ pro $\psi\eta\rho\iota$).

11) Linea recta, vt alias, 3 significat. Vid. Tab. XXX. 7. V.

12) Copt. N&I misericordia, quod adiectini potestatem habet.

13) Copt. $\Psi\Xi$ cum particula expletiva OI et OE , Graecorum $\gamma\epsilon$. Vid. ZÖG. Cat. p. 289.

14) נָ, quod saepe significationem praep. *ad* habet, sumi potest pro nota pluralis vsitata. Item נִי continet vasis figuram, quae passim נ valet. Hinc verti potest: venite genitores (ad) festa data, o! iuuenes. Offenderet absentia notae pluralis in נָ.

* ¹⁶⁾ לח (o!) <i>iuuenis</i>	טי <i>data</i>	¹⁵⁾ שוּטַא <i>sacrificia</i>
--	-------------------	--

Specimen V.¹⁾. Tab. VIII. 1.

כמא <i>Aegyptum</i>	ושער <i>Osiris</i>	לח <i>iuenis</i>	נמה <i>dilecte</i>	כמא <i>Aegyptum</i>	ושער <i>Osiris</i>	נא <i>veni</i>	אז <i>age (!)</i>
³⁾ לח <i>iuenis</i>	נמה <i>dilecte</i>	כמא <i>Aegyptum</i>	²⁾ ושערי <i>Osiris</i>	שא <i>veni</i>	לח <i>iuenis</i>	נמה <i>dilecte</i>	שי <i>liberator</i>
⁴⁾ ז <i>quidem</i>	נפ <i>pulchra</i>	שא <i>veniens</i>	נינא <i>similiter</i>	וננפי <i>Onnuphi</i>	שנ <i>inuisse</i>	ניזתי <i>: sublimis</i>	ננו <i>deus</i> ז

¹⁵⁾ Caue legere אַשׁוּטַא. Tria enim puncta cum angulo subiecto (אַ specie) syllabam טַא significant, ita vt habeas plur. a אַשׁוּטַא siue אַשׁוּטַא (ZoEG. Cat. 531.) Vid. Tab. XXVI. 5. I. II. col. 6. I—IV. Hoc est verbum, ex quo colligo in superioribus quoque pro אַשׁוּטַא legendum esse אַשׁוּטַא, ita vt illis in locis tria puncta, vti emphonicum ט, omisso altero segmento, integrum ט, quod solenne est, significant. Retinui tamen אַשׁוּטַא, cum אַשׁוּטַא vsu quasi coniunctum idem fere significet.

¹⁶⁾ Memph. אַ, אַח, Sah. אַד dare, offerre. Mallem אַח pro vocatiuo sumere, quam pro datiuo, cum desit nota casus.

¹⁾ Hymnum praecedentem excipit hicce, quem e papyro Berol. No. 16. b. Col. 5. a. descriptum apponimus.

²⁾ Offensioni esse videtur patera pro אַ adhibita. Sed habes vocalem א, vel י pro א scriptam atque nomen apocopatam.

³⁾ Animaduerte pateram, h. l. symbolum vocalis י vel י.

⁴⁾ י partic. expl. אַ et אַ. אַ alias אַ et אַ (Tab. XXV. 3. 4.) Copt. אַאח statura, aetas; passim part. exclamat. quantus, a; quare verti potest: o! quam bonus pulcher.

ז	וננפי	שנ	ניזתי	ננו	(⁵ נוננפיש)	טאנ	מי
age (!)	Onnuphi	inuisse	: sublimis	deus	ov . (o !)	Onnuphis	surculus statura
ננ	אנ	ניזתי	נו	שא	נא	וננפי	שי
: bona	ducens	. sublimis	deus	. veni	. accede	Onnuphi	inuisse . veni
שא	וננמא	וננפי	טנ	נ	ז	נפ	נינא
veni .	Onensis	Onnuphi	. surculus	statura	quidem	pulchra	veniens similiter
(⁹ נזי)	כמא				(⁸ ונ)		כמא
* mitis	Aegypti				similitudo		. Aegyptum

5) Accedit ז, quod in reliquis locis desideratur. Circellus enim cum triangulo, quamvis passim י significet atque h. l. pro scriptione superflua haberi possit, ז innuere videtur. Sic patera pro nostris symphonicis exstat Tab. XXX. 9. I. II. col. 11. I. Hinc apparet ONNUPHI esse appellativum.

6) Copt. ΝΑΝΕ cum articul. plur. Anguiculus cum circello pro ז accipio propter hieraticam scripturam. Vid. Tab. XXX. 10. X.

7) Clarae sunt literae י (claua) atque ז (circellus cum aue). Oris figura et tria puncta pro מ et נ vsitatissima sunt. Quam ob rem vix aliter verti potest quam ONENSIS. וננ enim Heb. ונן et ונן Heliopolis vocatur, Arab. عين شمس fons solis. Diserte vertit interpretes Genes. L. 11.: ων, ἡ ἐστὶν Ἡλιοπολις. IABLONSKIUS (Panth. P. I. p. 137.; coll. Opusc. T. II. 184.) ων ab ΟΥΕΙΝ et ΟΕΙΝ lux vereor vt recte deriuat. Cyrillus enim in Hos. p. 145. bene memorat: ων δε ἐστι κατ' Αιγυπτους ὁ ἥλιος. Frustra quaesiuersis וננ in lexicis Copticis, in quibus ρΗ solem designat. Exstat autem in Insc. Ros. (1, 29; 38. 2, 14; 12; 9. 15, 24.) neo, nêo, nho, noee, quod Graecus vbique ἥλιος et Ἡφαιστος interpretatur. Sic restitutum est vetus Solis nomen Aegyptiacum. Puto autem, metathesin phoneticam hoc in vocabulo obtinuisse, ita vt prius זנ, postea נז pronunciatum sit. Ceterum legi potest ננז, quo facto prius י omissum, secundum additum dicere licet. Syllaba נמ ad זי adiectiuum format, vt כמאמא Aegyptius a כמא. Ceterum offendit secundum hanc interpretationem Onnuphin Heliopoli cultum fuisse, vbi Mneuis sacra culta dicuntur. Distinguit enim siue distinguere videtur AELIANVS (de N. An. L. XII. c. XI.) Onuphim et Mneum; licet vtriusque parem cultum et habitum et significatum statuatur. Hoc saltem constat, Onuphim symbolum terrae et Osiridis fuisse. Sic PLVT. de Is. p. 653.: Βοὺν, inquit, Ὀσιριδὶς εἰκόνα καὶ γῆς νομίζουσιν.

8) Copt. ΟΝΙ similis, similitudo.

9) Copt. ΨΑΥ utilis, bonus, particip. ונאפ apocop. cum ז articulo. Patera enim vix pro

Specimen VI.¹⁾. Tab. VIII. 2.

אז	נא	ושער	כמא	נמה	להו	ושער	כמא
<i>age (!)</i>	<i>veni</i>	<i>Osiris</i>	<i>Aegyptum</i>	<i>dilecte</i>	<i>iuuenis</i>	<i>Osiris</i>	<i>Aegyptum</i>
שה	ני	נמה	להו	שא	ושערי	כמא	נמה
<i>sospitator</i>	<i>ov</i>	<i>dilecte</i>	<i>iuuenis</i>	<i>veni</i>	<i>Osiris</i>	<i>Aegyptum</i>	<i>dilecte</i>
²⁾ ננו	ניזתי	שנ	³⁾ מא	מעמתי	⁴⁾ נסכטי	נינא	שאי
<i>deus ov</i>	<i>sublimis</i>	<i>inuise</i>	<i>Mao</i>	<i>beneplacitum</i>	<i>Sesotis</i>	<i>similiter</i>	<i>veniens</i>
מא	מעמתי	נסכטי	נא	כמא	⁵⁾ אנשא	[הסה]	שאי[ו]
<i>Mao</i>	<i>beneplacitum</i>	<i>Sesotis</i>	<i>rem</i>	<i>Aegypti</i>	<i>tutela</i>	<i>Isis</i>	<i>veniendo</i>
שא	⁶⁾ מה	ו	מה	מילו	⁷⁾ מ	מה	ורח
<i>veni</i>	<i>praebens</i>	<i>habitationem</i>	<i>dilecta</i>	<i>iuuenis</i>	<i>dilecta</i>	<i>diligens</i>	<i>Horum</i>

ⲡ haberi potest, quamquam solenne est ⲡⲥⲁⲙⲁ, ⲡⲥⲁⲕⲁ, ⲡⲥⲁⲓ (Ins. Ros. 1, 20. 5, 1. 22. 22, 8. al.) i. e. Euergeta, in quibus ⲓ pro ⲥ legendum videtur.

1) Sequitur ordine hymnus ex pap. Berol. No. 16. b. Col. 5. 6.

2) Animaduerte metathesin literarum. Scriptum est ⲛⲛⲛⲛⲓⲟⲩⲧⲓ. Vid. Rud. §. 17.

3) Hoc nomen hieratice scriptum SPOHNIVS d. legit MNO, Mneuis (Aegypt. p. 52. L. V. 1.). Scriptum videtur ⲙⲁⲙ vel ⲛⲁⲙ. Sic Ins. Ros. XVIII. 14. circellus pro mero ⲙ haberi potest (ⲙⲓⲟ aut ⲙⲓⲁ). Certe post ⲙ Copti serius passim ⲛ pronunciarunt, vt Ⲙⲟⲙⲛⲧ pro Ⲙⲟⲙⲧ (ZoEG. Cat. p. 638.). Copt. ⲙⲉⲙⲙⲁⲧⲓ beneplacitum, prosperitas, placere, delectari.

4) Obserua metathesin ⲥ secundi ob elegantiam, vt infra. Duae enim literae erectae includunt reliquas depressas. Genuinam scriptionem vid. Tab. III. Col. 3.

5) Vid. Spec. IV. not. 7. Isis nomen deletum et ⲓ verbi sequentis e superioribus facile restituantur.

6) Copt. ⲙⲙⲓⲓ praebere, aut ⲙⲙⲓⲓ amor, et ⲟⲘⲓ grex aut ⲟⲘⲓ habitatio.

7) Omissum videtur ⲕ, aut ⲕⲓ iuuenis. Obserua hamum verbi praecedentis, qui hoc loco accuratius ⲟ, aut ⲟⲥ verbi ⲕⲉⲕⲟⲥ, ⲕⲕⲟⲥ describit.

נש ¹⁰)	ורה	מה	שעף	ננננ ⁹)	ורה	נאף	ש ⁸)
<i>multa</i>	<i>Horum</i>	<i>dilectum</i>	<i>posuit</i>	<i>qui relaxationem</i>	<i>Horum</i>	<i>solis</i>	<i>filium</i>
אנ	ש	שרי ¹²)	וני	נא	כמ	שא ¹¹)	סאנא
<i>ducens</i>	<i>ven</i>	<i>filii</i>	<i>similitudo</i>	<i>accede</i>	<i>venerabilis</i>	<i>veni</i>	<i>: nobilitate</i>
ססטי		ראשא		מהנא		ורה	
* <i>Sesotis</i>		<i>deliciae</i>		<i>dilectum</i>		<i>Horum</i>	

Specimen VII.¹). Tab. II. 2.

נט ³)	נף ²)
<i>etinam</i>	<i>(o!) deus</i>

8) Mallem verba $\psi\epsilon$ *filius* et נאף, quam $\psi\omicron\delta\mu\epsilon\omicron\delta$ *valde dilectus*, aut $\psi\epsilon\mu\epsilon\iota$ *desiderare* his in signis quaerere. Ceterum scarabaeus parum similitudinis cum נ habet, ita vt מנאף vertere non liceat.

9) Copt. NON relaxatio et particip. שע. Syllaba נא rectius ad sequens, quam praecedens verbum trahitur.

10) Duo surculi symphonica ψ hieratici significant. Vid. Tab. XXXI. 10. 11. I. II. Tres ligones נ valent. Hinc radices נא $\psi\epsilon$ *multus*, $\omicron\delta\mu\epsilon$ *nobilitas* cum נ plural.

11) Quadratum ψ , inauris cum tribus punctis נ valent. סמ descendit a $\omicron\mu\omicron\delta$, $\omicron\mu\mu$ praedicare.

12) Pedum figurae, quamquam passim י et נ designant, optime symbola י h. l. dicuntur.

1) Inscriptio scarabaei. Vid. CAYLVS Recueil d'antiq. Tom. VI. Tab. III. Latissimus fuisse videtur hymnorum vsus apud Aegyptios. Scarabaei, qui magno numero ad nostram aetatem servati sunt, plerique huius generis carmina nunc breviora, nunc prolixiora continent. Preces in his fiunt ad varios deos, in aliis accuratius significatos, in aliis non appellatos. Ex hoc genere noster est. Hieroglyphorum characteres satis politi et ornati apparent, quam ob rem inscriptio seniori aetate prodere videtur.

2) Incipit muscae figura, quae signo נ respondet in verbo secundo speciminis I. adscripti. Duo י satis perspicua. Quis sit ille deus, non indicatur.

3) Copt. נ $\tau\epsilon$ *iva*, nota optatiui. Anguinis imago post נ (auem) enunciatur ט, vt in בט, q. v. in Gloss.

כמ⁶⁾
Aegyptum

מ⁵⁾
aquâ

סכ⁴⁾
potes

Specimen VIII.¹⁾. Tab. II. 3.

ל⁴⁾
iuuenis

מה³⁾
dilecte

ני²⁾
venias

4) Literae satis clarae radicem סכ bibere, potare innuunt.

5) Piscis symbolo נ bene respondet, hamus י et י. Hinc סכ (ZÖG. Cat. p. 522. 482.) *in ipsa actione aut procinctu esse*, tempus instans denotat. Deriuatio a סכ *meus*, durior. Quum piscis-literam נ contineat, vertere licet: *aquâ*. Copt. סכ, Cham. נ (SPH. Aegypt. p. 8.). IOSEPH. *Ant.* L. II. c. 9. το ὕδωρ μω οἱ Αἰγυπτιοὶ καλοῦσι. Ergo rectior magisque genuina est scriptio *Μωση* = משה, quam *Μωυσης*.

6) Notae Aegyptum significantes literae. Itaque videntur haec vota ad Nilum pertinere.

1) Vid. KIRCHERI Obelisk. Pamphil. p. 507. Syntagma hocce in fundamentis ecclesiae Dominicanorum Romae, supra Mineruam nuncupatae, effossum in Museum KIRCHERI venit. L. c. KIRCHERVS hanc adiicit interpretationem:

(iuxta brachium) *beneficentia superna*

(iuxta lenticulam) *et coelesti*

(iuxta serpentem) *omnia ambientis et viuificantis numinis vi*

(iuxta sphingem) *Mophtha Niloticus*

(iuxta lineam fractam) *aequali proportionem incrementum humidum dispensat.*

Breuius nos fecimus. Monstrum Mophthae, a nemine commemoratum e cerebro KIRCHERI, cum aliis prodiisse videtur.

2) Eclipsi, symbolo נ, incipit precatio. Brachium, symphonicum י, conficit verbum ני, Copt. סכ, סכ *veni*.

3) Obserua elegantiam literarum מה, quae seriore aetate redolent.

4) Pro tribus punctis hic habes lineam fractam, nondum solutam, quae naturam ן hieratici accuratius retinuit. Hymnus aut hymni pars Osiridem iuuenem videtur, de quo supra disputauimus, spectare.

Specimen IX—XVI.¹⁾ Tab. XI. et X.

⁵ ננא	⁴ ש	³ ננאנא	² ננא	¹ ש	I. Tab. XI.
ננא	ש	ננאנא	נא	ש	II. — —
נא	ש	נא	נא	ש	III. — —
נא	ש	ננאנא	ננא	ש	IV. — —
נא	ש	ננאנא	נא	ש	V. — —
נ	ש	ננאנא	נ	ש	VI. — —
ננא	ש	ננאנא	ננא	ש	VII. — —
<i>venias</i>	<i>age (!)</i>	: <i>Isis</i>	<i>venias</i>	<i>age (!)</i>	1. INTERPR. NOSTRA.
⁵ <i>de l'Égypte</i>	⁴ <i>soutien</i>	³ <i>dieu fils d'un dieu</i>	² <i>de l'Égypte</i>	¹ <i>Soutien</i>	2. INTERPR. CHAM.

1) Septem versiculos hosce descripsimus e CHAMPOLLIONI Précis du Syst. Hierogl. p. 138. Tab. VIII. Sunt No. 1. 2. e Museo Paris. Reg., No. 3. 4. e Mus. Lyon., No. 5. 6. 7. e Mus. Borgian. Hymnorum cum initia contineant, haud dubie Hermetica origine sunt, vt specimina superiora. His versibus l. c. interpretatio ideologica, quae dicitur, addita est sub 2.

Columna 6., vbi phallus conspicitur, saltem non *engendré*, sed *generator* verti debuisset.

Col. 1.) Scribitur ש pro י, quod supra habuimus, in verbo אש *age*, cui אש *ποιον*, ποταπος al. exclam. particulae affinia sunt. Vide interpositionem י inter א et ש in No. VII. (Rudim. §. 17.)

Col. 2.) Rad. נא venire cum נ, nota coniunct. Vas enim cum semicircello non נט, sed נ sonat, vt No. VII. Caput siue amphora cum linea נ valet, quod h. l. e transpositione vtriusque symphonici (No. II.) et omissione (No. VI. VII.) lineae colligitur. Patera aut א aut י, vt alias pronunciatur. Hinc radix נחא venire esse potest.

Col. 3.) Copt. HCI et HCE (ZÖEG. Cat. p. 599.) Obserua repetitionem א productionis caussa, in No. III. neglectam.

⁹ נכמאמ	⁸ מס	⁷ נכמא	⁶ נר	I. Tab. X.
נכמאמאמ	מס	נכמא	נר	II. — —
נכמ	מס	נכמא	נר	III. — —
נכמאמא	מס	נכמא	נר	IV. — —
כמאמ.	..	...נ	נמ	V. — —
נכמאמ	מס	נכמא	נמס	VI. — —
נכמאמ	מס	נכמא	נר	VII. — —
<i>Aegyptiorum</i>	<i>generator</i>	<i>in Aegyptum</i>	<i>deus</i>	1. INTERPR. NOSTRA.
<i>Aegypti</i>	=	= =	<i>generator</i>	
⁹ <i>de Isis deesse</i>	⁸ <i>engendré</i>	⁷ <i>par ou de Osiris</i>	⁶ <i>Horus manifesté ou engendré</i>	2. INTERPR. CHAM.

Col. 6.) Auis cum oblongo et triturore (No. III.) aequae atque septum cum assessore (No. VII.) נ significant. Nam נ in נר aliisque in verbis punctum diacriticum habet subscriptum (Tab. XIII. X. 1. 2. 3.), quod h. l. ornatum speciem נ prodit. Quare non legendum נר, aut נר filius dei. Quomodo os cum pedibus נ significare possit, infra videbimus. Phallus (6. V.) litteram מ, hinc vocabulum apocopatam מס *generator* significat. Ceterum eandem figuram habuimus pro ש (Tab. XXX. 10. I. col. II.), qua de re, cum Col. 6. VI. etiam ש Copt. *ϣαι* *pudenda* legi possit, sensus idem est. Apparet, euocationem Isidis excipi a precibus ad Osiridem.

Col. 7.) Copt. *ΧΗΛΙ* cum articulo *ϩ*. Vocatur Osiris deus et parens Aegypti, pietatis gratia.

Col. 8.) Copt. *ϣΙϣΙ* *parere*. Quum מ alias ש significet (vid. Tab. XXV. 5.) radix *ϣαι* eundem sensum praebet, vti vidimus.

Col. 9.) Rad. כמא cum affix. מא, quod inseruit adiectiuus, et ϩ articulo. Hinc Osiris parens siue, quum causa pro effectu sit, pudenda Aegyptiorum nuncupatur. Obserua omissionem symphoni מ in I. II. V.

Specimen XVII.*). Tab. XI.

¹ אננ	³ הה	² נבט	¹ לומאסמא [מפט]
. dilecti	. semper viuentis	. του Phtha	. Ptolemaei
		² phe	² oueb
			¹ mptlomihesme
¹ πολεμαιω	² βασιλει	² φθα	² του
	² υπο	³ ηγαπημενω	και
		³ αιωνοβιω	¹ τω

*) Versus XII. Insc. Rosettanae hieroglyphicae. Lin. I. et II. continent lectionem et translationem nostram. In Lin. III. et IV. exstant b. SPOHNII lectio demoticae scripturae atque textus Gr. Insc. Ros. Respondet enim nostro specimini demotica inscriptio inde a L. XXIX. 25. — XXX. 23. atque Graeca inde a L. XLIX. 9. — LI. 16. Graeca inscriptio accuratius et fusius singula tractat, quam demotica; breuissime omnium textus hieroglyphicus spatii causa versatur. Numeri vocabulis impositi pares paria verba significant.

1) Verba cum praecedentibus ita cohaerent. Quo magis Ptolemaeus Epiphanes diuino honore colatur, decernunt sacerdotes, diem XXX. Mesoridis, quo ille coronatus sit, regio nomini dicare, atque per quinque dies priores Thouth quotannis festa habere, denique sacerdotes constituere, qui Epiphanis sacra curent atque nomen a munere acceptum in actis publicis ferant. Illa versus XI. tractat, haec versus noster. Itaque L. XII. praecedunt verba: Porro decernunt sacerdotes, festa instituere in honorem του cet. Literarum מפט symbola fractione lapidis interierunt. Hamus superstes י significat, quod per metathesin (vid. §. 15.) locum ante ה (leonem siue leonis dorsum, qui est ה hieraticum) habet. Duos cultellos pro duplici א siue ä producto habeo. Circellus, quo nomen Ptolemaei includitur, alias literas פ et ט significat atque desideratur syllaba פמ, quae nomina plerumque in Insc. Ros. dem. vbique terminat Aegyptiaca ratione (vid. IV. 5. XXIV. 22. al.). Haec syllaba פמ igitur latet in altera parte oblongi et linea subiuncta. Anterior pars oblongi articulum פ significat.

2) Pro demotico ouebphe legendum est נבט. Litera enim pro b habita ט est idque genuinum, vt in נמ et (Lin. demot. I. 12.). Clarius pro phe scriptum est בט L. XXX. 26. V. 24. Eadem verba hieroglyphica scriptura offert. Duo enim puncta, quae vulgari ט hieroglyphico (Tab. XV. 5. III.) respondent, significant ט, anguis ט, semicircellus cum quadrato ב. Vocabulum נבט h. l. haud dubie vt Copt. ⲛⲉⲫⲧ siue ⲛⲉⲫⲑⲁ intelligendum de quauis persona diuina. Sic Pap. Berolin. No. 48. initio habet: Regnante Ptolemaeo Sent (Soter) τω Phtha (נבט). Coniungi tamen potest נבט cum verbis sequentibus.

3) Haec verba demotice scribuntur מה הי (Ins. Ros. II. 16. V. 7.). ה inest quadrato; et puncto infra (vid. Tab. XXXII. 7.), י conuenit catenae, h. l. solutae. מ, quod alias exstat, h. l. excidit. Itaque huc spectant Memph. אזי, Sah. אזי, Heb. חי vivere. Pro demotico ה etiam ו legi potest, quod, si inesset hieroglyphicis, ad וי vel part. ויחוס conseruatus relatum, melius quadraret Graeco αιωνοβιω. מה pro Copt. ⲙⲉⲓ dilectus, (col. ⲙⲁⲓϢⲟⲛ Philadelphus) ηγαπη-

¹² NNNNN	¹¹ מרי	¹⁰ N	⁹ NN	⁸ N	⁷ NN	⁶ נסס	⁵ עש	⁴ נל
<i>quinque</i>	<i>diebus</i>	<i>1</i>	<i>όντι</i>	<i>I</i>	<i>όντος</i>	<i>anni</i>	<i>constituti</i>	<i>dei</i>
¹² u	¹¹ mre	¹⁰ a	⁹ nn	⁸ a	⁷ nne	⁶ rou	⁵ ernnano	⁴ mherper, êsch
								<i>nôô</i>
[κατω την και άνω τε την κατα]	ένι	[αυτον]	κατ'	εύχαριστω	έπιφανει	θεω		
¹² πεντε	¹¹ ήμερας	¹⁰ έφ'	⁹ θωνθ	⁸ του	⁷ νουμηνειας	⁶ της	⁵ άπο	⁴ χωραν

μενος, supra habuimus. Vox Sah. ΖΑΕ (ZÖG. Cat. p. 326.), quae ultimum, finem et Heb. עלם denotat, remotior est a nostra.

4) Alterum ὶ inest ori cum pedibus. Labyrinthi enim figura, simulac infra detrahitur (vid. Tab. XIII. 10. IX.), pedum speciem adepta dissoluitur in duas partes symphonicas.

5) Copt. ΑΨ et ΕΨ, ΙΨΙ tollere, ΘΗΨ constituere. Vid. sup. Sp. III. not. 4. Patera ψ, tria tela ψ significant.

6) Copt. ΑCΦΩΟΔΙ annus, quod perperam in lexicis pro έτος έν habetur. Duo puncta ς, semicircellus cum quadrato ς sonant. ΣΡΟΗΝΗ d. pou lege spou, quum praecedens litera non ς, sed ς sit simillimum. Sic reliquis in locis. Insc. Ros. XXVIII. 33. IX. 1. X. 11. XXXI. 25. al.

7) Part. ΝΕ cum Ν, nota casus. Brachium h. l. ς, vt in ΝΑΨΝΑ (Tab. XXIV. 9. VI.), aus Ν significat.

8) Variatio Ν, literae Aegyptiorum primae, I significantis.

9) Circellus cum puncto h. l. solus ς valet. Abest vocabulum mensis, quod demoticus quoque textus desiderat.

10) Noua species Ν. Sensus est: a primo die mensis primi anni primi (s. instantis) instituantur festa.

11) Copt. ΜΗΡΙ, ΜΕΡΙ et ΜΕΡΕ (ZÖG. Cat. p. 296.) dies. Insolentior est vsus oris pro γ. Hinc, praesertim cum demot. text. habeat ΜΡΑ, legi possit ΜΡΑ. Certe labyrinthi figura cum circello ὶ significat.

12) Obserua numerum V. hieroglyphicum. Quum enim demotica scriptura literarum serie vt Hebraei Graecique numeros exprimat, huius consuetudinis mutatio in hieroglyphica scriptura ambiguitati adscribenda est. Literae hieroglyphicae ambiguae ambiguos numeros edidissent.

20	19	18	17	16	15	14	13
נִפְה	יִי	טִבִּיחַ	קִאֲלִי	רִנ	נִיִּי	נִאֲשִׁמָּה	נִמ
<i>constituta</i>	<i>addere</i>	<i>libationes</i>	<i>sacrificia</i>	<i>agere</i>	<i>dūs</i>	<i>reliquis</i>	<i>cum</i>
20	22	19	18	17	16		
<i>nschu</i>	<i>nmnm</i>	<i>emn</i>	<i>mphiḥ</i>	<i>kelu</i>	<i>euen</i>	<i>euēsrepē</i>	
20	21	19	18	17	16		
καθηκοντα	τάλλα	και σπονδας	και θυσιας	συντελουντες	στεφανηφορησουσιν	και	αἰς ἐν

13) Copt. **ΝΛ**, **ΛΝ**, **ΕΛΛΝ** (ZÖEG. Cat. p. 471.) *et*, *cum*. H. l. calami non נ, vt supra vidimus, sed מ significant.

14) Verbum Chamicis vsitatissimum, quod mallet a **ΛΗΨ** *omnes*; quam **ΨΕΛΛΟ** *alienus*, deriuare. Metathesis enim, quae hoc l. incidit, aliis in verbis persaepe obseruatur. Linea fracta מ significat.

15) Vide coniunctionem duorum י. Contignatio enim haec non pro י sumi potest, alioquin haberes סרם (Copt. **ΣΡΗΠΙ** corona) coronati (dem. euēsrepē leg. eunsrpi), Graec. text. **στεφανηφορησουσι**. Ceterum clarius יִי in loco parallelo Lin. XI.

16) Particip. verb. **ΕΝ** *ducere* cum praef. pl. **ΕΔ**, **ΕΟΔ**. Prius signum potestate cum catena, secundum brachio conueniunt L. XI. in loco parallelo. Illa autem signa י significare, supra vidimus. Inauris et duae lineolae pro tribus punctis scriptae י sonant. Hinc figura ante inaurē, quamuis י speciem habeat, non pro **ΔΙ**, part. *quidem*, sumi potest.

17) Copt. **ΨΛΗΛ**, **ΨΛ** (ZÖEG. Cat. p. 545.) precatio; imo **ΨΛΙΛ**, **ΔΛΙΛ** holocaustum. ק scribitur puncto, א tribus quadratis, per metathesin post ל positus.

18) SPOHNII d. *mphiḥ*, vel *mbih* deriuandum videtur a **פִּי**, **פִּאִי**, Sah. **בִּאִי** (ZÖEG. Cat. p. 632.). Mallet legere **טִבִּיחַ** a **סִבִּיחַ**, **סִבִּיחַ**, **סִבִּיחַ** *σπενδεσθαι*, *σπονδη*, immolare (col. **טִבִּיחַ**, **זִבִּיחַ**, **זִבִּיחַ**, **זִבִּיחַ**). Litera ט abolita est, ב ore et brachio, quod respondet inferiori parti ב hieratici, י anguiculo, ח tribus punctis significantur. Videtur ח pro י nota pluralis scriptum.

19) Leg. יִי aut יִי Copt. **ΟΔΕΖ** (ZÖEG. Cat. p. 345.), **ΟΔΑΖ** *addere*, *adiicere*. Brachium passim י significat.

20) Copt. **ΠΑ** (ZÖEG. Cat. p. 649.) **ΦΕΖ**, **ΦΟΖ** *ponere*, *constituere*. י inest semicirculo et circello, ח paterae.

²⁶ נִכְוָכִיכ	²⁵ וּח	²⁴ וּח	²³ וּח	²² נִמָּא	²¹ טִרְי
<i>in templorum templis</i>	<i>sacerdotum</i>	<i>sacerdotum</i>	<i>sacerdotes</i>	<i>: simul</i>	<i>omnia</i>
³³ נִחְנָה	³² הֶשֶׁ	³¹ נִוְי	³⁰ נִאֲשַׁמָּא	²⁹ נִהָא	²⁸ כִּמְאֲמָא
<i>εὐεργετα</i>	<i>constituto</i>	<i>deo</i>	<i>(ad) reliquos</i>	<i>sint</i>	<i>Aegyptiacis</i>
³³ ernnanu	³² mhperper	³¹ êsch	³⁵ nôô	³⁵ huehe	²⁸ ereneh
<i>ernnanu</i>	<i>mhperper</i>	<i>êsch</i>	<i>nôô</i>	<i>huehe</i>	<i>ereneh</i>
<i>nte</i>	<i>sche</i>	<i>nêpiêe</i>	<i>chme</i>	<i>nehrpiêe</i>	<i>nuehe</i>
<i>εὐχαριστου ἐπιφανους θεου του και</i>	<i>[αἰωνοβιου τε του ιεροις τοις δε]</i>	<i>προσαγορε[υειν]</i>			
<i>καταχωρησαι και ιερατευουσι ὧν</i>	³¹ θεων	<i>των</i>	<i>ὀνομασι</i>	<i>ἄλλοις τοις</i>	²³ <i>προς ιερεις</i>

21) Copt. ⲧⲏⲣ omnia. ⲓ h. l. inauri, alias auicula significatur.

22) Legi potest נִמָּא a נִיבֵּן, נִיבֵּן omnia (ZÖEG. Cat. p. 296.) Haberes נִמָּא, si os ⲧ significaret. Hoc verbum explicuit CHAMPOLLION. (Précis. Tab. gen. p. 35. n. 309.): *Les honneurs dus aux dieux ou aux rois.*

23) Copt. Ⲡⲩⲏⲃ sine Ⲣ, vt semper Chamice scribitur, *sacerdos*. Serui figura plerumque Ⲣ significat, mallet h. l., cum brachia figuram ⲧ exhibeant, legere ⲧ.

26) Tres cultelli pro ⲱ et ⲧ, tria subsellia pro Ⲣ, ⲧ et ⲧ haberi possunt. At quivis cultellus ⲓ vel ⲓ, subsellium ⲧ (vid. Tab. XVII. 4. II.) significat. Habes igitur ⲓⲧ, Cham. ⲓⲧⲓ (Insc. Ros. V. 17. XX. 21. XXVI. 25. al.). Huic affine esse videtur ⲱⲏⲟⲩⲓ *altare*, Arab. نصب, aut Ⲡⲩⲏⲃ *cella*. Repetitio ⲧⲧ et ⲓⲧ aut pluralis Sinensium quidam (sic *pupupu* syluam, siue arbores multas significat), aut status constructus est, vt Ins. Ros. L. XXIII. XXV. XXII.

27) Plural. a Ⲣⲁⲓ, Ⲣⲏⲏ illi, illa aut Ⲣⲉ ⲟⲩ. Obserua symphonica ⲓ, circellum et labyrinthi figuram.

28) Vasis imago ⲧ, ellipsis ⲡ alterum significant. Ⲣ egregie ornatum apparet.

29) Sensus est: in singulis templis Aegyptiacis habeat Ptol. Epiphanes quoque sacerdotes, qui eius sacra colant. Ⲣⲏⲏ a Ⲣⲏⲏ illi, vel *sint*, vt Hebraeorum pronomina.

33) Si labyrinthum h. l. non ⲧ significat, legendum Ⲣⲓⲧⲓ. Etenim ⲧ apud veteres Aegyptios, vt SPOHNIVS d. docuit, omnium vocalium, quarum loco ponitur, potestatem habet, Radix ⲢⲁⲢⲉ pl. ⲢⲁⲢⲉⲩ. Inauris post os h. l. ⲓ significat.

³⁸ ... י	³⁷ ננ	³⁶ נשאנא	³⁵ נחא	³⁴ נחא
... .	<i>ducant</i>	<i>(ad) reliqua</i>	<i>sacerdotes</i>	<i>et</i>
<i>eneê</i>	³⁷ <i>nte</i>	<i>eûeh</i>	<i>sjeêe</i>	³⁶ <i>nhescheme</i>
χρηματισμους		τους	παντας	εις

Specimen XVIII.). Tab. XII.*

³ שע	² נחא	¹ נחא
<i>erigere</i>	<i>atque</i>	<i>ducere</i>

34) Copt. נחא et נחא, quod hoc loco plene scribitur.

35) Plural. Cham. נחא. Conf. XXVIII. 12. IV. 19. XXVI. 7.

37) Rad. נחא *ducere*. Videntur autem hieroglyphica perdita נחא significasse, quare verti potest נחא *ad venire*, Graec. καταχωρησαι.

Huius speciminis haec est paraphrasis: [Decernimus quoque, festa instituere in honorem] Ptolemaei, filii Phtha, [semper] viuentis, dilecti, dei sublimis, [quotannis] ab hoc inde tempore per quinque dies priores mensis primae [Thouth], quemadmodum contigit reliquis diis [regibus], in quibus perficiantur holocausta [sacrificia], libationes atque alia omnia, quae in numinum horum cultu obseruantur; [porro] sacerdotes in templis per [totam] Aegyptum [exhibentes] constituere, qui praeter alia officia [Epiphanis quoque] dei sublimis, benigni sacra curent, cognomen eius suscipiant eoque titulo, qui decet ea munera obeuntes, in actis publicis ornati enumerentur.

*) Versus XIV. Insc. Ros., cui respondet demoticus textus inde a v. XXXII. atque Graecus inde a v. XLIV. Numeri verbis Lineae III. et IV. impositi designant paria vocabula textus demotici secundum interpretationem ΣΠΟΗΝΗ d. et Graeci cum hieroglyphico.

1) Praemittenda sunt: Decernimus quoque, sacrificare quotannis Ptolemaeo Epiphani atque ad vnum omnia perficere, quae in honorem reliquorum deorum fiunt, quemadmodum constitutum est. Horum partem tractat vers. praecedens. נחא ab נחא proprie ducentes, hinc agentes. Vid. supr. Spec. XVII. not. 16.

2) Rad. נחא *ponere* esse videtur cum נחא Copt. נחא, nota accusatiui, נחא nota plural. et נחא affix. not. plur. Pro *puncto* cum curua imposita alias נחא scriptum videtur. Vid. Tab. XXVI. 13. V. VI. Hinc legi נחא, et. Parum recte נחא *omnia*.

3) Rad. נחא *sistere*. Vid. supra Sp. III. not. 4. et 8.

¹² שע	¹¹ נה	¹⁰ נה	⁹ מנחננא	⁸ מנחננהי	⁷ מנחננהי	⁶ נמ	⁵ נהי	⁴ ל
<i>erecta</i>	<i>illa</i>	<i>sint</i>	<i>graecitate</i>	<i>vulgaritate</i>	<i>diuinitate</i>	<i>cum</i>	<i>(qui) sit</i>	<i>lapidem</i>
<i>chem</i>	<i>nmari</i>	<i>neneschpi</i>	<i>nememine</i>	<i>neê</i>	<i>neón</i>	<i>nenée</i>	<i>mepê</i>	
¹² éscheê	¹⁰ enee	<i>nte</i>	⁹ methôinenôee	⁸ meth(nnê)	⁷ methnenue			
¹² ἐν	¹¹ στήσαι	¹⁰ καὶ	⁹ γραμμασιν	⁸ ἐλληνικοῖς	⁷ καὶ	⁶ ἐγχωριοῖς	⁵ καὶ	⁴ ἱεροῖς τε τοῖς λιθοῦ [σ]τερεοῦ

4) Copt. $\omega\mu\iota$ lapis ($\omega\mu\epsilon$, $\epsilon\mu\epsilon$ ZoEG. Cat. p. 618.). Figuram $\dot{\imath}$ supra habuimus.

5) Tria puncta passim $\dot{\imath}$ significant. Hinc legi possit $\dot{\imath}\dot{\imath}$ $\dot{\imath}$ $\dot{\imath}$, brachio pro $\dot{\imath}$, vt supra, posito. Mallem vtramque literam coniungere, cuius scripturae exempla memorauimus.

7) Pro $\dot{\imath}$ $\dot{\imath}$ legi potest $\dot{\imath}$ $\dot{\imath}$ ab $\dot{\imath}$ $\dot{\imath}$ *sermo, dialectus*, cum $\dot{\imath}$ articulo. Sic textus demot. habet *neschpi*. At statim post reperitur eodem in verbo clarior $\dot{\imath}$ literae figura. $\dot{\imath}\dot{\imath}$ pro $\dot{\imath}\dot{\imath}$ Sahidicum est siue archaicum, atque $\dot{\imath}$ siue $\dot{\imath}$ pro $\dot{\imath}$ siue $\dot{\imath}$ ante $\dot{\imath}$, $\dot{\imath}$ et alia non raro reperiuntur. Copt. $\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}$. Clauae figura rectius pro symphonico $\dot{\imath}$ quam pro $\dot{\imath}$ habetur.

8) Abs $\dot{\imath}\dot{\imath}$ $\dot{\imath}\dot{\imath}$, proprie *quae est, sunt* (scil. in vsu). Idem demotica quoque scriptura habet.

9) Memph. $\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}$; Sah. $\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}$, $\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}\dot{\imath}$ (ZoEG. Cat. p. 319.) lingua Graeca. Eam ob causam reliqua verba non minus linguae notionem includunt. Obserua symphonica $\dot{\imath}$ prioris (anguinem et mitram imperfectam). Pro parte enim mitrae omissa, cum $\dot{\imath}$ speciem habeat, rursus alia $\dot{\imath}$ figura (anguis) apponitur. Inauris figuram cum duabus lineolis infra mallem h. l. pro $\dot{\imath}$ quam pro $\dot{\imath}$ aut $\dot{\imath}$ habere. Respondent huic vocabulo Semitica $\dot{\imath}\dot{\imath}$, (quod parum recte a punctatoribus $\dot{\imath}\dot{\imath}$ scriptum videtur,) $\dot{\imath}\dot{\imath}$, $\dot{\imath}\dot{\imath}$, proprie $\dot{\imath}\dot{\imath}$, Ionicus, hinc Graecus.

10) Mallem tria puncta ad sequens verbum $\dot{\imath}$ (Copt. $\dot{\imath}\dot{\imath}$ *illa*) trahere, quam huic adiungere. Sic $\dot{\imath}\dot{\imath}$ aliis in locis exstat. Vid. Tab. XXIX. 8. X. Hic superior patera $\dot{\imath}$, vt infra in $\dot{\imath}\dot{\imath}$, inferior $\dot{\imath}$ significant.

12) Particip. pass. verbi $\dot{\imath}$. Anguis enim subter pedibus $\dot{\imath}$ significat. Vid. Tab. XX. 1. I. col. 2. III.

¹⁸ נאנ	¹⁷ נ	¹⁶ נ	¹⁵ נמאמא	¹⁴ ננא	¹³ נכוכוכ	
<i>secundis</i>	<i>primis</i>	<i>in</i>	<i>Aegyptiorum</i>	<i>οὐσι</i>	<i>(in) templis templorum</i>	
²⁵ ה	²⁴ נבט	²³ מפסלמאמאסמא	²² בורה	²¹ ננא	²⁰ נאמ	¹⁹ נאנא
<i>viuentis</i>	<i>του Phtha</i>	<i>Ptolemaei</i>	<i>regis</i>	<i>imaginem</i>	<i>prope</i>	<i>tertius</i>
²⁴ <i>phe uene</i>	²² <i>uene mphôreo</i>	²¹ <i>nôe néén</i>	²⁰ <i>enee emn</i>	¹⁹ <i>ne g hrpéeé</i>	¹⁸ <i>ne b hrpiée</i>	¹⁷ <i>ne a nhrpiéo</i>
²¹ και]	¹⁸ δευτερων	¹⁷ και	¹⁷ πρωτων	¹⁸ τε	¹³ των	¹⁹ εκαστω
²¹ [εικωνα	²⁷ επιφανους	²⁶ θεου	²⁶ του	²⁶ την	¹³ κατα	¹⁹ ιερων

13) Anis, siue 3, h. l. potestatem praeposit. *in* habet.

16) Copt. *in*. Etenim *in*, quod aduerbia format, praepositio est *in*. Sic *in* *clam* oritur ex *in* et *absconsio*. Id potissimum apparet ex vsu *in* ante substantiua et adiectiua, vt fiant aduerbia. Sic *in* *veritate* i. e. *vere*.

17) Usurpantur numeri hieroglyphici, vt supra vidimus, pro literis, quas demotica inscriptio retinuit. Funis flexus non pro 22, sed simplici 3 articulo habendus. Simili ratione Copti scribunt inprimis scriptores Memphitici *in*, *in* cet. pro secundo, tertio, cet.

20) Obserua metathesin *n* post *m* (curriculum). Occurrunt quidem et *em* et *ne*, durius tamen esset h. l. *mn*, quod demoticus textus offert, pro *nm* legere.

21) Os cum pedibus et telo merum 3 significat, cuius formam simillimam habuimus in *n*. Vid. Tab. XIX. 1. 2. col. 5. VI. Sequentes semicircelli cum circello purum 3 valent. Hominis species cum baculo pro 3 haberi potest. Sic 3 in 3 (Tab. XXII. 1. VI.) constat e brachiis, quae respondent alteri segmento literae 3, atque pedibus, quae cum pedibus, alias seiunctis, conveniunt. Sed illam hominis speciem merum *n* significare, aliis in locis supra observatum est. Praeterea duo homines occurrunt in ipsa inscriptione Rosettana (vid. Tab. XXVI. 1. III.) pro duplici *n*. Alterum enim *n* denotat more Chamico numerum pluralem. Radix vocabuli *in* *imago*.

22) Profecto hoc vocabulum inter difficillima scripturae hieroglyphicae referendum est, quod non nisi satis in legendo exercitatus explicueris. Hieraticum 3 constat cruce et angulo. Crux, cum figuram 3 habeat, abiit in scapum, symbolum 3; angulus h. l. securi redditur. Hieraticum 3 constat linea recta transuersa et hamo. Linea transuersa h. l. seiuncta et in semicircellum mutata locum habet sub scapo; hamus conspicitur in quadrato, tamquam alterum

²⁸
עש
constituti

²⁷
נח
dei

²⁶
מי
dilecti

floris folium. Litera ך significatur cista quadrata et folio floris. Posterius ך satis clarum est. Quam varia autem fuerit huius vocabuli scriptio, quamque difficilis elementorum inuentio et pronuntiatio, cognoscatur e Tab. XV. 1—4. Vbique enim idem habes verbum. Non male igitur hoc muscarum, auium et insectorum genus interpretatus est KIRCHERVS: *Polymorphus naturae Genius*. Ceterum hoc ex verbo apparere videtur, ך in Hebraico פִּרְעָה ex Aegypto apportato, Copt. ΠΟΧΡΟ, *rex*, initio radicale fuisse. Occurrunt quidem ρρο, ερο, ερω, ρρω, εροοοο, ρρωοοο, ρρρο, ρερο, εροορο (ZÖEG. Cat. p. 305.); sed in his Π, Φ postea tamquam articuli abiecta et neglecta esse possunt. Porro פִּרְיִי constanter admittit ך et ך notas casuum, quod raro fit apud Coptos, elisa plerumque litera casuum. Idem affirmant vocabula Semitica פִּרְעִית, *principes*, فرع⁶⁰ Rad. فرع *summum tenuit*. Praeterea פִּרְעִית Chamice scribitur פִּרְעִית. Quodsi vero פִּרְעִית fuisset articulus masculini; debuisset necessario פִּרְעִית scribi, quum accesserit ך in fine vt nota feminini, quumque reginae vocabulum ad masculinum pariter atque ad femininum referri nullo pacto debuerit. Vid. Ins. Ros. Vers. XXIX. 28. Pap. Berolin. 36. 42. al.

G L O S S A R I V M.

Syntagmata hieroglyphica, quorum autographa non memorantur, sunt e speciminibus supra explicatis. Significant P. C. papyrus Cadetianum, D. A. M. descriptionem Aegypti maiorem, M. Lon. museum Londinense, M. Lug. museum Lugdunense, M. B. museum Borgianum, M. Pahl. museum Pahlinianum, M. B. R. museum Berolinense regium, B. B. R. bibliothecam Berolinensem regiam, Ob. R. obeliscum Ramassaeum, Ob. Ps. obeliscum Psammyrtaeum, Ob. Bar. obeliscum Barberinum, Ob. Fl. obeliscum Florentinum, Ob. S. obeliscum Sallustii, Ob. P. obeliscum Pamphili, Ob. I. obeliscum in rudibus Isaei Romani effossum, Ob. C. obeliscum Campensem, Ob. Al. obeliscum Alexandrinum, Ob. Con. obeliscum Constantinopolitanum, Ob. Lat. obeliscum Lateranum, Ob. Bor. obeliscum Borgianum, Ob. Med. obeliscum Mediceum, I. R. inscriptionem Rosettanam, O. K. Oedipum Kircheri, Sc. N. scarabaeum Niebuhrii, Sc. R. scarabaeum Rigonis, Sc. Z. scarabaeum Zoegae, Z. Ob. Zoegae de Obeliscis, C. R. Caylusii Recueil d'antiquités. Congesta sunt e variis inscriptionibus hieroglyphicis Obeliscorum, cistarum mumiorum, lapidum, stelarum, papyrorum, scarabaeorum ea vocabula in glossario nostro, quae explicuimus in speciminibus hieroglyphicis.

N

𐀎 litera Aegyptiorum prima, (vid. Ins. Ros. demoticam XXXII. 17. XXIX. 33. 34.; hieroglyphicam XII. III. IV.), teste Plutarcho (Symp. S. IX. Quaest. 3. p. 738.) Ibis appellata. Sonuit initio *a*, *ä*, *e*; postea praecipue *e* atque in scriptis hieroglyphicis permutatur cum 𐀀, 𐀁, 𐀂, 𐀃, rarius cum 𐀄 et 𐀅.

𐀎 𐀏, ad. Copt. 𐩢𐩣, 𐩢 esse. Vid. 𐀏𐀐.

𐀎𐀏𐀐 Isis. Vid. 𐀏𐀐.

𐀎 age! Vid. 𐀏𐀐.

𐀎𐀏 praebens. Vid. 𐀏𐀐.

𐀎𐀏 atque. Copt. 𐩢𐩣, 𐩢𐩣, 𐩢𐩣.

(Tab. XVI. 13, V. VI.) Noli legere 𐀎𐀏𐀐 omnia, aut 𐀎𐀏𐀐 statuta, solita.

𐀎 ducere. Copt. 𐩢𐩣, 𐩢𐩣, 𐩢𐩣; (Tab. XXXII. 7, I—VI.) Vid. 𐀏𐀐.

𐀎𐀏 saeculum, perpetuo. Copt. 𐩢𐩣𐩣. (Tab. XXV. 10—12, I.) Legendum videtur 𐀎𐀏.

𐀎𐀏 similiter. Vid. 𐀏𐀐.

𐀎 age! Vid. 𐀏𐀐.

𐀎 Isis. Vid. 𐀏𐀐.

𐀎 age! Vid. 𐀏𐀐.

𐀎 tollere; age! agedum! Copt. 𐩢𐩣, 𐩢𐩣, 𐩢𐩣. (Tab. XXIV. 11—13.)

א per commutationem litterarum assonantium (Ib. 11, III—VI.)

אצ (Ib. 11. VII.)

אס (Ib. 11. VIII.)

ב

ב litera veterum Aegyptiorum secunda. Vid. Ins. Ros. dem. XXXII. 25. XXIII. 37. Sonuit ante ו inuentum *b*, *f* et inter binas vocales ω.

בט vel בת deus Phtha, hinc persona quaeuis diuina. Copt. Ⲫⲧ. (Tab. XV. 5—9.)

בטא Phtha, quod praecedens (7, VIII. 6, X.)

בבט του Phtha (5, II. III. 8, VIII. 9, I.)

בי ferre, offerre. Copt. Ⲫⲓ, Ⲫⲁⲓ, Ⲫⲁⲓ.

בביר oblatio (XIII. 11. 12. X. IX. legi potest מביי q. v.)

בור rex Copt. Ⲫⲟⲩⲣⲟ, Ⲫⲟⲩⲗⲟ, Ⲫⲉⲣⲟⲟⲩⲟ Ⲫⲉⲣⲣⲣⲟ. Heb. בִּרְעָה, col. Arab. فرع. In verbis enim Copticis Π initio radicale fuisse videtur. (XV. 1—4.)

בורי regis, regi (1, I—III. 2, III. 3, I.) (Ob. Is. 3, I. 2, X. IX. Ob. Barb. 1, VI. Ob. Al. 1, VII. Ob. Camp. 3, III. Ob. Sall. 1, IX. VIII. X. Ob. Pamph. 2, VIII. IX. Ob. Con. 2, I. K. O. 3, VI. Sc. Z., N., R. 3, X. 4, I. II.)

בוריט regina, Copt. Ⲫⲟⲩⲣⲁⲓ. (Tab. XV. 2, II. M. Pahl.)

ג

ג litera Aegyptiorum veterum tertia. Vide Ins. Ros. dem. XXXII. 26. XXVIII. 38. Adhibetur raro a Coptis aequae atque Chamicis.

ד

ד cum Coptis tum veteribus Aegyptiis parum vsitatum. Scribitur pro ד plerumque ט atque ת, vt in מוחקנאס Diogenes. (Vid. Ins. Ros. I. 26.)

ה

ה litera Aegyptiorum veterum quinta. Vid. Ins. Ros. dem. XXIX. 37. Sonuit initio *h*, serius vocalis potestatem nacta *é*.

הסי Isis. Vid. עסי.

הו מι αἰωνοβιος ἡγαπημενος. Copt. Ⲭⲓ, Ⲭⲗⲉ viuere, Ⲭⲉⲓ diligere. (Tab. XXXII. 7, VII—X.) Legi potest ה Copt. Ⲭⲟⲩ tempus, olim; hinc αἰωνοβιος.

ו

ו sonuit initio *u*, *o*, *ö*, *o*, *ω*, serius *u* ante vocales correptum *w*. Permutatur inprimis cum litera י, a qua saepenumero figura discerni nequit.

ו artic. indeterminat. Copt. ⲟⲩ. Vid. שע.

וואשא laudare, praedicare. Copt. ⲟⲩⲱⲩⲱⲩⲱⲩⲱⲩ, aut ⲟⲩⲱⲩⲱⲩⲱⲩⲱⲩ.

וואשא (Tab. XXX. 1, VII.)

וואשא נמי laudationi posita, laudata (Ib. 1, VIII.)

וואשא נמי οὖσα laudata (Ib. 1, II—IV.)

וואשא נמי (Ib. 1, II.) cum י artic. indeterminat.

וואשא נמי (Ib. 1, V. VI.) Vid. ניו.

וואשא sacerdos. Copt. ⲟⲩⲱⲩⲱⲩⲱⲩⲱⲩ, ⲟⲩⲱⲩⲱⲩⲱⲩⲱⲩ. (Tab. XXVII. 6; 7;)

וואשא sacerdotes. (Ib. 6, III. VIII. IX.)

סנ, splendor, splendidus. Copt. ⲁⲓ, ⲁⲓⲁⲓ.
(Tab. XXV, 13 — 14.)

ש, constituere, constitutus. Copt. Ⲫⲁⲩⲩ,
Ⲫⲁⲩⲩ. (Tab. XXVII. 8. 9.)

כ

כ sonat k, inter vocales ch. Permutatur pas-
sim cum ק.

כנ ponere, habere. Copt. Ⲫⲁ.

כנא habens generationem, posterus. (Tab.
XXIX. 12, IX. X.) Copt. Ⲫⲁⲓⲟⲩ.

כז postremus, postremum. Copt. Ⲫⲁⲩⲩ. (Tab.
XXVII. 8; 9; IX. X.)

כמא Aegyptus. Copt. Ⲫⲁⲓⲟⲩ, Ⲫⲁⲓⲟⲩ. Sem.
כח, חⲁⲓ Plutarch. χημια. (Tab. XVII.
XVIII. Tab. XVII. 1, I—III. Ob. Bar. 4,
VIII. Ob. Lat. 4, I—VII. 3, I—X. K. O.
1, V. Ob. Barb. 7, IV—VI. Z. C. Sc. Z. N.
et R. Tab. XVIII. 1, X. IX. C. R.)

כמ Aegyptus per apocopen. (Tab. XVII. 2,
III. VIII. al.)

כמא in Aegyptum, Aegypti. (XVII. 4,
VI. X.)

כמא Aegyptius, Aegyptiacus. (T. XVIII.
4, I—III.)

כמא Aegyptus. Sic legendum videtur (Tab.
XVII.) 4, II. (Tab. XVIII.) 1, IX. Respon-
det Sah. Ⲫⲁⲓⲟⲩ.

ל

ל puer, iuuenis. Copt. ⲁⲗⲟⲩ, ⲁⲗⲟⲩ,
ⲁⲗⲟⲩ. Vid. יחל.

לל iuuenis. Vid. יחל.

לל iuuenis. Vid. יחל.

לל iuuenis. Vid. יחל.

ללל iuuenis. Vid. יחל.

לחל puer, iuuenis. Copt. ⲁⲗⲟⲩ, ⲁⲗⲟⲩ,
ⲁⲗⲟⲩ (ⲁⲗⲗⲟⲩ pupilla oculi). Sem.
ללל. (Tab. XX. XXI.) Litera ח ante ל
pronuncianda videtur, vt in hieratica scri-
ptura.

לחל נמה dilectus iuuenis. (XX. 1, I. II. legi
potest לחל)

לח נמה dilectus iuuenis. (XX. 1, III. legi
potest לח נמה עו iuuenis).

ל נמה dilectus iuuenis. (XX. 1, IV. V. Ob-
serua omissionem symphonici ח et diaeresin
ל. Ib. 1, VIII., vbi metathesis symphonico-
rum ח)

לח מ dil. iuv. (Ib. 2, VI.)

לח מ ל מ dilectus iuuenis, diligens Ho-
rum. (Ib. 2, VII.)

לח מ ל מ dilectus iuuenis dilectus. (Ib. 3, IV.)

לח מ ל מ dilectus iuuenis. (Ib. 3, V.)

לח מ dil. iuv. (Ib. 3, VI.)

לח מ dil. iuv. (Ib. 3, VIII.)

לח מ dil. iuv. (Ib. 3, X.)

לח ל qui iuuenis est, עו iuuenis. (Ib. 4, VIII.)

לח ל מ dil. iuv. dilectus. (Ib. 4, X.) Hic
י pro י legitur.

לחל עו iuuenis. (XXI. 1, IV.)

לחל עו iuuenis. (XXI. 1, V.)

ל מ, ל מ dilectus iuuenis, dilectus iuuenis.
(XXI. 1, III.)

לח מ dil. iuuenis. (XXI. 1, II. Est ח pro י
vel י.)

לִי iuuenis. Vid. לְחִי.

ב

כ

o! Copt. N. Vid. 57.

נ praeposit. *in*. Copt. נ. Vid. ספ et יב.

נ noster, nostri. Affix. pl. Copt. נ. Vid. חא.

נ veni, venire. Vid. נא.

נע. Vid. שי.

נע. Particul. passim explet. Vid. לרז.

נ veni, venire. Copt. נא, נחוצ. (Tab. XIX. 1—5.) Ob. Barb. 1, I—IV., Mus. B. R. VII., D. A. M. VIII.

נ per apocopen. (2, VI. III.)

נ legi potest (1, VII—X. 2, I—V.). Huc spectat Tab. XI. col. 2.

נ sunt, נע, נטעס, Copt. ו, ו, וי esse, נא נע (vt in נאנופחוצ). נע erat, sunt. (Tab. XXIX. 6—7.)

נא sit, sint, נע, נטא (Ib. 6, I. II.), נא נא נטו primo.

נא sit, sint. (Ib. 6, VII—X. 7, I. II. Legi potest נאנע).

נא sint. (Ib. 7, I.)

נא נטעס, נטא, נטא. (Ib. 7, III. IV. V.)

נע. Copt. נא נע, נע erat, sunt. Vid. גרז.

נא imago. Copt. נא. (Tab. XXVI. 1. 2.)

נא cum articulo. (Ib. 1, I. II.)

נא imagines. (Ib. 1, III.)

נא ad imaginem. (Ib. 1, IV.)

נא ad imaginem eius. (Ib. 1, V.)

נא נע, נטא. (Tab. XXXII. 4—6. VII—X.)

נא (Ib. 4, VII.)

נא similiter. Vid. נא.

נא deus. Vid. נא.

נא נע, נטא. (Tab. XXV. 5, III. seq.) Legi potest נא. Copt. נא, vt in נאפחוצ coelestis.

נא illi, illa. Copt. נא, נח. (Tab. XXIX. 9, III. Ob. Const., IV. Ob. Pam., IV. Ob. Lat., VI. M. Lond., 10, I. Ob. Is. II. III. Ob. Sall.)

נא illa, illa sunt vel sint. (Ib. 8. 9, I. II. III. Ob. Fl., I. R.)

נא venire, veni. Vid. נא.

נא sit, ille, illa. Vid. נא et נא.

נא vel נא sit. Copt. נע sunt, erat. נח illa, quod verbum esse, vt Hebraica pronomina, includere videtur. Vid. נא.

נא magnus, sublimis. Vid. נא.

נא vt, נא, Copt. נא. (Tab. XXVII. 10, 11.) נא (Ib. 10, VIII. IX.)

נא similitudo. Copt. נא, נא. (Tab. XXVII. 1; 2; IX.)

נא similiter. (Ib. 1, VII. VIII. X.)

נא ad similitudinem. (Ib. 1, I.)

נא ad similitudinem. (Ib. 1, II—VI.) Animaduertas variationes literae נ prioris.

נא magnus, sublimis. Copt. נא, נא. (Tab. XIV. 2, X. 3, III. IV. In his animaduertas omissionem symphonici alterius. Metathesis habes 3, VII. Leg. נא נא pro נא נא.)

נא magnus, sublimis. Copt. נא, נא. (Tab. XIV. 1—3. Obserua transpositionem נ, II.)

נא omisso נ.

נא cum. Copt. נא. (Tab. XXXI. 13, 14, I. II.)

נמ omne, omnia. Copt. נמבֿען, נמבֿע. (Tab. XXVI. 3. 4.) נמנמ omnia cuncta. Ins. R.

נמ omnia. (Ib. 3, V. VI.)

נמה qui diligit, diligens ע. Vid. לחי.

נב ol, τα. Art. plur. Copt. 'ננ, נענ. Vid. רחא. נוי.

נב bonus, gratus. Copt. נאנע.

נב bona. (Tab. XXX. 9, VII.)

נב ducens bona. (Ib. Copt. ענ.)

נב bonus. Copt. נאנע. (Tab. XXXII. 1—3. VIII—X.)

נב ע. Vid. ש.

נב ע, sit, sint. Vid. נא.

נב imago. Vid. נא.

נב ע deus ע. Vid. נוי.

נב illa, sunt. Vid. נה.

נב virens ע. Vid. יסב.

נב cetera. Vid. שמא.

נב deus. Vid. נוי.

נב in anno. Vid. סב.

נב in anno, quotannis. (Tab. XIII. 11. 12. I. II.)

נב misericors. Copt. נאי. (Tab. XXX. 7, IV.)

נב. (Ib. 7. V.)

נב ע misericors. (Ib. l. c.)

נב, נב bonus. Copt. נוצבֿע, נוצבֿי, נוצבֿע. (Tab. XXV, 1—2.) Vid. סב.

נב statuta. Vid. פי.

נב bonus. Vid. נב.

נב virens. Copt. נחאי. (Tab. XXXII. 1—3. I—VI.) Vid. יסב.

נב, נב multus. Copt. נאע. (Tab. XXXI. 10—12. I—IV.)

נב protectio, tegumen. Copt. נאע, נאע, נאע. נב protegens. (Tab. XXVI. 13, 14. I—VI.)

נב mitis. Vid. שאי.

נב cetera. Vid. שמא.

נב relaxatio. Copt. נון.

נב relaxans. (Tab. XXIX. 6, IX. X.)

Noli legere נב. Copt. נוצני radix.

נב deus. Memph. נוצ† Sah. נוצע. (Tab. XIII. 1—10. I. 1. D. A. M. 1. III. Ob. Ps. 9. II seq. I. R. obserua in 9, IV. omissionem symphonicorum י, quae sequenti ש restituuntur. 10, II. M. Pahl. scarabaeus.)

נב ע deus, ad deum. (1, X. 3, X. 2, IV. P. C.)

נב ע deus. (3, V. K. O.)

נב ע deus. (3, VI. VII. Sc. N., Sc. R., K. O.)

נב ע deus, siue o! deus (1, IV. seq. Obserua interpositionem נ verbi sequentis.

נב ע deus. (3, II. III. nisi omissa est litera, vt legendum sit נב כמא)

נב dii. (10, III. IV. nisi legendum נב cum deo. M. Pahl.)

ס

ס scribitur haud raro pro reliquis literis sibilantibus, praesertim ש.

סב bibere, potare. Copt. CΕ, CI. (Tab. III. No. 2.)

סב pro שב, quod vid. (Tab. XXIV. 14.)

סב stella. Copt. CIOΣ. (Tab. XIX. 11, II. col. 15, VII. IX.)

סי Isis. Vid. עסי.

סי Isis. Vid. עסי.

סב mēssis. Copt. OCϥ. Vid. יסב.

סמא landare, praedicare. Copt. CMOΣ. (Tab. XXV. 7. 8. 9. III—X.)

סמא נא ων, οὐσα benedicta. (Ib. III. IV.)

סמא נא. (Ib. VI. VII.)

סמא נא שא veni laudata οὐσα. (Ib. X. XI.)

סמ et סנ transire, obire. Copt. CINI, CNI, CΕINE. (Tab. XXXI. 13. 14. VI. seq.)

ססטי Sesoti, cognomen fortasse Osiridis aut alius. (Tab. XIX. 10—15.) Legi potest ססטאס, si hieratica extrema (circellus et linea) vt aliis in verbis coniungenda sunt.

ססטטי (10, IV.) Animaduerte transpositionem alterius ס.

סטי (11, VI.) Sic Sesosis passim Soosis scriptus apud veteres reperitur.

סטי (11, I. III. IV.) Neglecta est haud dubie consilio litera ט. Symphonica ס, quatuor lineolae h. l. facile intelliguntur.

סער Osiris. Vid. יסעראש.

ספ annus. Copt. ACϥωOΣ. (Tab. XIII. 11; I.) Non enim annum primum denotat (Vid. SCHOLTZ. Lex. Aeg. p. 5.), nisi ACϥω est radix, atque OΣI pro OΣAI vnus obtinet.

ספ lingua, dialectus. Copt. ACΠI.

ספ pulchra lingua, εὐλαλος. (Tab. XXIX. 3—5.) A Copt. NOΣϥI, NOΣBE bonus et ACΠI.

סטיא Sate, Satis cognomen Isidis. (Tab. XIX. 6—9.)

סטיא (6, I. II.) της Sates.

ססטס. (6, III.)

סטיא. (6, IV.)

סטי. (6, V.)

סטיא. (6, VII.)

סטיא. (6, VIII.) Obserua permutationem consonarum sono affinium.

סטיא. (6, X.)

סטי αἰωνοβιος. Vid. יהי.

ע

ע sonuit initio gh lene gutturale. Serius vocalis e aliarumque potestatem accepit. Permutatur reliquis vocalibus, maxime י et ה.

ע splendor. Copt. AI. Vid. מנתיא.

עא vallis. Copt. IA, EIA. (Tab. XXIII. 15, I seq.)

עיא splendor, splendens. Copt. AIAI. Vid. מנתיא.

עסי Isis. Copt. HCE, HCI. (Tab. XXII. 8—11.) D. A. M., P. C., B. B. R.

עסיא Isis. (XXII. 8, II—IV.)

סי Isis. (XXII. 8, V. VI.)

סיצ Isis. (Ib. 8, VII.) צ enim, quod h. l. pro ס scriptum, ante י legitur.

סיי Isis. (Ib. 8, VIII.)

סיי Isis. (Ib. 8, IX.)

NNONN Isis. (Ib.)

ש

三

P

פּרֹדֻכֵּנְס *producens, productor.* (Ib. i, VIII.)

נאשינא (Ib. 1, II. V.).

ננאשינא (Ib. 1, VI.).

veniens. Vid. ש.א.

reliquus, reliqui, cetera. Copt. **ⲙⲏⲏⲓ**.
(**ⲙⲏⲏⲓⲟ**?) Tab. XXIV. 7—10.

reliqui. (Ib. 7, V. VI. VII. 8, II.)

reliqui (Ib. 7, XIII. 8, III. V—VIII. 9, I.). Accessit nota pluralis

reliqui (Ib. 9, II. seq.). Accessit
ⲛⲏ, art. plural.

desiderare, desiderium. Copt. **ⲙⲉⲙⲓⲟ**.
(Tab. XXIX. 1. 2.) Particip. Legi potest:
filius Solis.

ש.מ. (Ib. 1, VII. I.)

desideratus. (Ib. 1, II. X.)

desiderium. Vid. ש.מ.ⲓ.

visitare, quaerere. Copt. **ⲙⲓⲛⲓ**. (Tab.
XXIII. 1, I—X. 2, I—VI.)

visita, quaere. (Ib. 1, IV. VI. VIII. 2, V. VII.)

pugnator. Copt. **ⲙⲓⲛⲓⲧ**. (Tab. XXV.
10—12. IX. X.) Legi potest ש.נ.ע.

pugnator. Copt. **ⲙⲓⲛⲓⲧⲓ**. Ib.

Osiris. Vid. **ⲓⲥⲉⲣⲁⲥ**.

erigere, sistere, constituere. Copt. **ⲙⲓ**,
ⲟⲫⲓ. (Tab. XXII. 1—7.) Scar. Nieb.,
Z., R. Ob. Borg., Lat.

erector. **ⲓ** pro **ⲓ** articulo indetermina-
tuo, Copt. **ⲟⲫ**. (1, III. 2, V. Animaduerte
loca **ⲉ** et **ⲙ**. 2, VI. Hic anguis pro **ⲓ**. 3, I.)

erector cum **ⲓ** articulo. (1, VI. VII.
Ob. B., Ob. Lat.)

erectoris cum **ⲓ** articulo. (2, I—IV.
Sc. N., Z., R.)

erigens. Part. a **ⲉ**. Copt. **ⲙⲓⲛⲓⲟⲫ**.
(1, II. V.)

Osiris. Vid. **ⲓⲥⲉⲣⲁⲥ**.

filius. Copt. **ⲙⲓⲛⲓ**. Vid. **ⲓⲛⲓ**. (Tab.
XXIX. 12. III.)

fili. (Ib.)

mitis, utilis. Copt. **ⲙⲓⲧ**. (Tab. XXII.
12. 13.) D. A. M., M. R. B., B. R. B. **ⲓⲛⲓ**
mitis. (Ib. 13, VII.)

ⲉⲥⲓ mitis. (Ib. 12. IV.)

ⲛⲓⲧ. (Ib. 12, II.)

ⲛⲓⲧⲓ. (Ib. 12. I.)

ⲉⲥⲓ mitis. (Ib. 12, V. VI.)

dicere, appellare. Copt. **ⲫⲉ**.

ad dicendum. (Tab. XXV. 7, I. II.)
Nisi legendum sit **ⲓ** **ⲛⲓ** ad illum dici, a
ⲛ nota conj. et **ⲛⲓ** illum.

Vid. **ⲙⲓ**.

festas, pl. a Copt. **ⲙⲓⲧ**, **ⲙⲓⲧⲓ**. (Tab.
XXVI. 5, II. III.) Probabile est, haec signa
sonare **ⲙⲓⲧ** q. v.

festificationes. Copt. **ⲫⲉ** et **ⲙⲓⲧ**.
(Ib. 5, V. VI.)

sacrificia festiva. Copt. **ⲙⲓⲧⲓ** et
ⲙⲓⲧ. (Ib. 5, IV.)

sacrificium. Copt. **ⲙⲓⲧⲓ**. (Tab. XXVI.
5, I. II.) Animaduerte symphonica **ⲙ**, pun-
cta et **ⲫ** literam, quae continet **ⲛ**.

sacrificia oblata.

ח

ח, Coptorum Ⲭ, cuius figuram et potestatem assumpto *z* retinuit. Respondet Copt.

Ⲭ, Ⲭ et Ⲭ. Permutatur passim cum ט.

חח prosperare. Copt. ⲬⲬⲬ. (Tab. XXV. 5, IV.)

חי pugna. Copt. Ⲭ. Vid. מימחי.

חח vid. חח.

א

א litera Coptica, prima ex illis tribus a sacerdote Isiride inuenta. Vid. Euseb. Praep. Euangel. Lib. I. Cap. X. p. 25. ed. Lut.

א facere, fac. Copt. א, אי. (Tab. XXX. 5—8. I. II.)

א fac! agedum! Copt. א nota conj. et

א, א tollere, age! (Ib. 5, II. col. 6. I.)

א (Ib. 5, I. 7; 8; I.)

אא splendor, magnificentia. Copt. אא. (Tab. XXV. 14. 15.)

אא (Ib. 14. V. VI.). H. l. א similitudinem habet cum י.

י

Litera serius ab Isiride inuenta ad distinguendos sonos o et u et w. Permutatur vocalibus aliis, praecipue י.

י art. indetermin. Copt. OZ. Vid. ראשא.

י adeps, optima quaeque, deliciae. Copt. אד.

אד ad adipem fectorum. (Tab. XXVI. 12. III—V.)

י, י habitatio, mansio. Copt. OZ.

י cum art. (Tab. XXXII. 4—6. I—III.)

י praebens habitationem. (Ib. 4—6. IV. V.)

י templum. Cham. יכוי. Col. ⲬⲬⲬ altare, OZ mansio, habitatio, cella.

י in templis templorum, i. e. in templis omnibus aut magnificis. (Tab. XV. 10, I—IV.) Legi potest י, quum idem signum sit in קמא pro קמא, q. v.

י similis, proprie similitudo ע. Copt. ON. (Tab. XXVI. 12, V. VI.)

י, י similitudo. Copt. ON. (Tab. XXXII. 11—13. IV. V.)

י similitudo. Copt. ON, IN. (Tab. XXIX. 12—15. I—III.)

י similitudo filii. Copt. ⲬⲬ. (Ib.)

י lapis. Copt. אא, אא, אא.

י lapis sit. (Tab. XV. 10, IX. X. Legi potest י siue, י duplici vno signo comprehenso, י.)

י Onensis. Copt. אא. (Tab. XXXII. 9. 10. IV—X.)

י Onnuphi, nomen dei. (Tab. XXIV. 1—6.)

י (Ib. 1, VI. VII. VIII. col. I, 3—6.)

י mectis virens. Copt. אא, OZ et אא. (Tab. XXXII. 1—3. I—VI.)

י Osiris. (Tab. XVI.)

י (1, I. Pap. Cad. Apocopen obseruabis et scriptionem superfluam.)

י (1, II. Ob. Lat. Legi potest י.)

י (1, III. 3, I. II. III.)

י (1, IV. VI. 3, VII. Legi potest י.)

וְשַׁעֲרָצ (1, VII.).
וְשַׁעֲרָצָא (1, VIII.).
וְשַׁעֲרָצָא (1, IX. Animaduerte vocalem י
superfluum productionis caussa).
וְשַׁע (2, I. II. 2, VIII. Pap. C. Alterum
symphonicum neglectum est).
שַׁע (2, III. 3, VIII. Ob. Psamm.).
שַׁעָא (2, IV. E Champoll. Précis du Syst.
hierogl., qui vertit: groupe, qui termine
tous les noms propres d'individus morts,
soit rois, soit simples particuliers.).
שַׁעֲרָ (2, V. IX.).
וְשַׁעֲרָ (2, VI. VII. Singularis scribendi ra-
tio, quae literas שַׁעֲרָצ continere videtur.).
סַעֲרָ (3, X. Pap. Cad.).
צַעֲרָ (12, 1. P. Cad. 12, VI. Quadratum
significat י).
וְסַעֲרָ (12, II. P. Cad.).
וְסַעֲרָ (12, III. IV. V. Diaeresis ע et muta-
tio symphonicorum).
וְסַעֲרָאָא (12, VII. scriptio superflua).
וְסַעֲרָאָא (12, VIII. Diaeresis in i).
וְסַעֲרָאָא Osiris. Vid. וְסַעֲרָאָא.

וְסַעֲרָאָא templum. Vid. וְסַעֲרָאָא.
וְסַעֲרָאָא Horus. (Tab. XXXI. 1—5.) Legendum
videtur וְסַעֲרָאָא.
וְסַעֲרָאָא (Ib. 1, V.).
וְסַעֲרָאָא dilectus Horus. (Ib. 1, I. IX. X.)
וְסַעֲרָאָא dilectus Horus. (Ib. 1, II. III.)
וְסַעֲרָאָא ducens Horum. (Ib. 1, IV.)
וְסַעֲרָאָא שַׁעֲרָאָא veni dux Hori. (Ib. 2, II.)
וְסַעֲרָאָא שַׁעֲרָאָא Vid. anteced. (Ib. 2, II.)
וְסַעֲרָאָא generatio Hori. (Ib. 1, VII. VIII.)
וְסַעֲרָאָא Vid. anteced. (Ib. 1, VI.)
וְסַעֲרָאָא erector, statutor. Vid. שַׁעֲרָאָא.
וְסַעֲרָאָא Osiris. Vid. וְסַעֲרָאָא.

ף

ף litera Coptica, tertia ab Isiride inuenta ad
distinguenda b et p et f, quae literis ב et פ
comprehendebantur.
וְסַעֲרָאָא oblationes, Copt. וְסַעֲרָאָא, וְסַעֲרָאָא, וְסַעֲרָאָא.
Legi potest וְסַעֲרָאָא. Vid. וְסַעֲרָאָא.

DE ALPHABETIS.

I. *Alphabetum mixtum.* Tab. XXXIII. XXXIV. XXXV.

In explicandis speciminibus hieroglyphicis hactenus ita versati sumus, ut syntagmata paris significatus exciperemus atque in tabulis XIII—XXXII. conscripta disposeremus. Ultra progrediamur. Iuuabit cognoscere, quae signa hieroglyphica variis e locis et textuum exemplis petita inuicem sibi respondeant. Vidimus enim, non paucos papyros eosdem hymnos continere, ut papyrum Cadetianum atque Berolinensem No. 16., qui non solum tamquam vnius familiae, ut diplomatici aiunt, membra constituunt, sed etiam vno ex codice Aegyptiaco, ut videtur, descripti sunt. Haec syntagmata variantia, quibus alia multa ex aliis scriptis hieroglyphicis nunc parallelis nunc diuersis accesserunt, non docent solum, quaenam signa hieroglyphica pari potestate sint, sed probant quoque, hieroglyphicam nostram de tota Aegyptiorum scriptura hieroglyphica valere. Haec comparatio hieroglyphica fructuosior erit addita comparatione hieratica. Scilicet collectiones hymnorum, hieroglyphica ratione scriptorum, quod attinet, eadem exstant hieratica ratione scriptae in papyris non paucis. Sic papyrus Vienensis (Rouleau de papyrus publié p. M. FONTANA et expliqué p. M. de HAMMER. Vien. 1822.), papyri Parisini (Description de l'Egypt. Vol. II. Tab. 62. 63. 64. 68. 69. 70. 60.), papyri Berolinenses (No. 22. 25.) continent partes hieratice scriptas, quas hieroglyphici papyri Berolinensis No. 16., Cadetianus aliique continent. Ex his papyris hieraticis, cum contineant quoque nostros hymnos hieroglyphicos, vocabula hieratica, quae hieroglyphicis singulis respondeant, excerpta atque cum hieroglyphicis coniuncta sunt in Tab. XIII—XXXII. Itaque comparandis verbis hieraticis et hieroglyphicis apparebit, quae literae hieraticae respondeant hieroglyphicis et quodnam discrimen sit inter vtriusque generis figuras. Accedat denique tertia quaedam comparatio. Addita sunt enim verbis illis hieraticis demotica ex inscriptione Rosettana. Facile perspicitur, quomodo scriptura demotica ab hieratica differat neque nouo auxilio opus est ad discernendam affinitatem hieraticarum literarum cum demoticis. Iam vero, cum hac via, nimirum comparandis vocabulis demoticis, hieraticis et hieroglyphicis, perspiciatur, quae literae demoticae respondeant hieraticis, hinc hieroglyphicis, protinus certi sumus de potestate singulorum hieroglyphicorum. Huic negotio suffragatur similitudo, quae inter literas hieraticas et hieroglyphicas intercedit. Comparatio enim literarum demoticarum cum hieroglyphicis parum iuuat, cum inter vtrumque genus desideretur medium, tamquam medius catenae annulus, siue classis inter duas animalium aut plantarum affinium classes media. Ab hoc autem auxilio interea abstinendum. Praeterea vocabulis ex inscriptione Rosettana hieroglyphicis adiuncta sunt eadem demotice scripta. Inde noua via aperitur. Quum enim secundum

superiora progrediendum sit demoticis atque hieraticis literis cognitis ad hieroglyphicas incognitas, nunc pergere licet ab hieroglyphicis definitis ad demoticas iam a SPOHNIO definitas. Ante omnia videndum de signis demoticis, hieraticis et hieroglyphicis, quae in verbis paribus (Tab. XIII. — XXXII.) sibi respondent. Disposuimus singula in Tab. XXXIII. XXXIV. XXXV. pro ordine literarum Aegyptiacarum. Rationem reddamus de singulis. Si vocabulum hieroglyphicum non satis recte a me intellectum sit, facile sequentis indicis auxilio error commissus aut a me, aut ab aliis emendari potest legendis aliis scriptis hieroglyphicis. Versabimur ita, ut cum literis hieroglyphicis singulis coniungamus suas hieraticas et demoticas singulas. Hieraticas literas uno puncto, demoticas duobus punctis insigniuimus. Numeri ante literas hebraicas Romani significant columnas, Arabici lineas seu versus in tabulis XIII — XXXII. expositos, numeri post literas Hebraicas indicant columnas et versus, in quibus singulae literarum formae exstant per Tab. XXXIII — XXXV. Continet:

Tab. XIII.

- (1 — 10.) 𐤀 (Tab. XXXIV. Col. X — XI, 23.) 𐤁 (Tab. XXXV. XX, 1 — 26. XXI, 1 — 11.) 𐤂 (Tab. XXXIII. Lam. 1, II — IV.)
 (11; 12. I. II.) 𐤃 (Col. XVII, 17 — 19.) 𐤄 (XXIX, 1 — 5.) 𐤅 (I, 6 — 8.)
 (11; 12. III. IV.) 𐤆 (V, 15 — 18.) 𐤇 (*) 𐤈 (XXXVII, 24 — 26.) 𐤉 (XV, 7 — 9.)
 (11; 12. V — VIII.) 𐤊 (XVII, 13 — 16. *) 𐤋 (I, 1 — 5.) 𐤌 (XXIV, 9. *)
 (11; 12. IX. X.) 𐤍 (IX, 10 — 12.) 𐤎 (XXVIII, 22 — 25.) 𐤏 (XVII, 1 — 5.) 𐤐 (XVII, 20 — 24.)

Tab. XIV.

- (1 — 9.) 𐤑 (XI, 24 — XII, 23.) 𐤒 (XXII — XXIII, 11.) 𐤓 (XVI, 15 — 27. XV, 26 — 27.) 𐤔 (XVII, 1 — 16.)

Tab. XV.

- (1 — 4.) 𐤕 (IX, 1 — 19.) 𐤖 (XXIII, 19 — 25.) 𐤗 (Ib. VI, 19 — 24.) 𐤘 (XIX, 1.) 𐤙 (XV, 10 — 11. *)
 (5 — 9.) 𐤚 (IX, 13 — 27.) 𐤛 (Ib. XX, 12 — 17.) 𐤜 (XVIII, 8 — 10.)
 (10, I — VII.) 𐤝 (XXIV, 8 — 12.) 𐤞 (V, 19 — 22. aut 𐤟 XXXV, 27 — XXXVI, 6.) 𐤟 (XVIII, 16 — 17.)

- (10, VIII — X.) 𐤠 (XXIV, 13 — 14.) 𐤡 (*) 𐤢 (XXIV, 10. 11.)

Tab. XVI.

- (1 — 12.) 𐤣 (XXI, 11 — 26. XXII, 1 — 7.) 𐤤 (VIII, 1 — 26. IX, 1 — 12.) 𐤥 (XXXIII. XXXIV, 1 — 2.) 𐤦 (VI, 1 — 18.) 𐤧 (2; 3; I — IV. 4, I.) 𐤨 (*) XV, 20 — 22.)

Tab. XVII. XVIII.

- (1 — 10.) 𐤩 (XXXII — XXXV, 12.) 𐤪 (II, 17 — VI, 4.) 𐤫 (4 — 16; I — IV. 17, I — III.) 𐤬 (XXVIII, 25.)

Tab. XIX.

- (1 — 5.) 𐤭 (XIII, 24 — XIV, 21. XV. 7.) 𐤮 (19 — 20, I — IV. 21, I — II.)
 (6 — 9.) 𐤯 (XXX, 11 — 25.) 𐤰 (XIX, 9 — 14.) 𐤱 (*) XX, 23 — 27.) 𐤲 (Ib. XXIX, 3 — 6.) 𐤳 (XXX, 5 — 10.)
 (10 — 15.) 𐤴 (XXX, 11 — 25.) 𐤵 (XX, 23, XXI, 8.) 𐤶 (XXIX, 7 — 25.) 𐤷 (*) 𐤸 (17, VI.)

Tab. XX. XXI.

- (Tab. XX. 1 — 8. XXXI. 1 — 12.) 𐤹 (XII, 24 — XIII, 23.) 𐤺 (I — II, 17.) 𐤻 (XI — XII, 1.) 𐤼 (XXXVII, 1 — 23.) 𐤽 (XVII, 25. XVIII, 3.) 𐤾 (XXII, 8 — 23.)

(Tab. XXI. 13. 14. VII—IX.) ı (XIV, 23—27.) № (*)

(Tab. XXII. 13. 14. I—VII.) ı (XV, 1—6.) & (XIX 1—8.) № (17, IV. 18, I—IV.)

Tab. XXII.

(1—7.) ı (II, 13—26. X. XI, 1—2.) ı (XXXIV, 2—23.) ı (XXII, 24—26.) * (XXIII, 1—6.) ı (XV, 8—9. *).

(8—11.) ı (XXXV, 17—26. XXXVI, 1—5.) ı (XXXI, 6—21.) ı (XXV, 4—18.) № (* 17, VIII. 18, V—VIII.)

(12—13.) ı (XV, 10—25.) & (XIX, 21.) ı (XXX, 21—XXXI, 13.) ı (XXVI, 18—XXVII, 1.)

Tab. XXIII.

(1—9.) ı (XII, 10—24.) № (3, VII. VIII. 4, V—VII.) ı (XIX, 19—XX, 8.) ı (XXIV, 26—XXV, 3.)

(10—14.) ı (XII, 25—26. XIII, 1—26.) № (5, V. VIII. 6, V—VIII. 7, V.) ı (XXV, 19—24.) ı (XXIV, 15—17. *.)

(15.) ı (XXXV, 25—26. XXXVI, 1—3.) № (* 20, V.)

Tab. XXIV.

(1—6. except. 2, V—VII. et VIII. 3—6.) ı (XXIV, 18. *.) ı (XX, 16—24. *.) ı (I, 9—20.) ı (XXVI, 1—15. *) ı (XXIX, 6—10.)

(7—10.) ı (XI, 19—24.) № (VI, 14—15. *) № (26, VI—VIII. 27, IV. V. 1, V—VIII.) ı (XVI, 22—XVII, 12. *)

(11—14.) ı (XV, 26. XVI, 1—14.) № (* 21, III; IV. 22, I. II.)

Tab. XXV.

(1—2.) ı (XXIV, 5—16.) ı (II, 23—26.) III, 1—5.)

(3—4. et IX. X. L. 5.) ı (XVI, 1—7.) № (IX, 12—20.) ı (XXV, 25—27.) № (11, VI—VIII. 12, V. VI.)

(5—6.) ı (aut n XVII, 20—26. XIX, 1—5.) ı (XXI, 25—XXII, 5. *)

(7—9. I—II.) ı (XVIII, 11.) ı (XXXII, 13—14.) ı (VII, 4—5.) ı (XII, 7—9.) ı (*)

(7—9, III—X.) ı (XXIX, 11—22.) № (VII, 5. *) № (14, VI—VIII. 15, V. VI.) ı (XX, 25. *. XXI, 7. XXII, 6—8.)

(I, 10—13.) № (*) ı (*) ı (XXVI, 14. 18.)

(10—13, II—IV.) № (IX, 7—12.) ı (XXVI, 13. *)

(10—12. V—VIII.) № (VII, 1—3. *) ı (XXVII, 23—28.)

(10—12. IX. X.) ı (XV, 1—3.) ı (XXV, 20—24.) ı (*) ı (XXXV, 21—25.)

(14, 15.) ı (XXVII, 16—22. XXVIII, 2—7.) № (*) ı (XXXV, 16—20.)

Tab. XXVI.

(1—2.) № (*) ı (XII, 2—3. *) ı (XV, 23—XVI, 9.) № (26, III. IV. 27, I. II. 2, VIII. 3, V—VI.)

(3—4.) ı (XXIII—XXIV, 2. XXVIII, 19—20.) № (VIII, 1—5.)

(5—11.) ı (XI, 3—18.) ı (XXIII, 7—18.) № (25, IV. 24, I—II.) ı (XIX, 2—21.) ı (XXIII, 15—24.)

(12, I—V.) № (20, VI; VII. 21, V; VI.) ı (XXIV, 23—26. XXV, 1—2.) ı (XXI, 9—10.) ı (XV, 5—7. *)

(15—14, I—IV.) ד (XXVI, 14—15.)
 ש (XV, 4.*) נ (22, VII. VIII. 23, V—
 VIII.)

(13—14, IV—VI.) נ (*) מ (IX, 21—
 23.) ד (XXVIII, 21—22.)

Tab. XXVII.

(1—2.) ד (XVIII, 18—XIX, 18. * Sub
 ת? (XVII, 6—16.) נ (2, VIII. 3, VI.)
 י (XXIV, 12—25.)

(3—5, I—VII.) ט (XX, 8—11.) י
 (VI, 26. VII, 1—3.) י (XXIV, 4—7.)

(3—5, VIII—X.) ש (*) נ (*) ד (*
 27, XII.) מ (*) י (XXVIII, 18—21.)

(6—7.) י (XV, 10—12.) ת (XVII,
 4—5.) נ (* 2, VII.)

(8—9, I—VI.) י (XXIV, 2—7.) ש
 (XI, 25—26.)

(8—9, IX—X.) כ (XXXV, 25—26.)
 י (XXX, 9. *)

(10—11.) ד (XVII, 24—26. *) ט (XIX,
 26—XX, 7.) נ (2, V. VI.) ש (XII,
 1—2.)

(12.) ד (*) מ (*) י (XV, 17.)

Tab. XXVIII.

(1—5.) ש (XII, 1—4.) י (XXX, 26
 —27. aut ת XIII, 23—XIV, 9.) ד (XIV,
 22—XV, 6.) נ (* 22, III; IV. 23, I—
 IV.)

(6—12.) מרי (6, V. 11, III.) ד (XV, 12
 —22. XV, 10—21.) נ (24, III. IV.
 25, I; IV. 26, I; II.) ת (XIV, 10—15.)
 י (XXIII, 12—14; 20—27. XXIV, 1.)
 מ (VI, 12—13.) י (VI, 25. VII, 3. *)

(13—15.) ד (XXIII, 9—17.) ת (XVII,
 24. *) א (XIX, 15—17.) י XV, 13
 —16.)

Tab. XXIX.

(1—2.) ד (XXII, 19—20. *) ש (XIV,
 17—27.) מ (VII, 25—26. *) נ (25,
 VI—VIII. 21, VI.) י (XXV, 3—12.)

(3—5.) ד (XXII, 13—18. *) ב (II,
 1—17.) ב (XXX, 26. XXXI, 1—5.)
 נ (24, VIII. 25, V.)

(6—11, I—IV.) מ (VIII, 8—25.) ע
 (XXXVI, 4—16.) ת (XVII, 17—19.)
 י (XXIX, 10—18.)

(6—11, V—VIII.) מ (VIII, 6—7.) ע
 (XXXVI, 4—16.) ד (XXVI, 16—17.)

(6—11, IX—X.) ד (XXVIII, 11—17.
 XXVII, 2—5.) י (XXVI, 5—7.) נ
 (*) י (XXXI, 16—20.)

(12—15, I—IV.) י (XXV, 13—15. *)
 ד (XXIII, 17—21.) י (XXX, 1—3.)
 ש (XIV, 25—26.) י (VI, 6. VII, 9. *)
 נ (*) aut ת (XII, 5—8.)

(12—15, VI—VII.) מ (VIII, 8—10.)
 ת (XIV, 17—18.) ד (XXIV, 26—
 XXV, 1.)

(12—15, IX—X.) כ (XXXV, 22—24.)
 נ (*) א (II, 4—8.)

Tab. XXX.

(1—4, I—IX.) ד (XX, 25—XXI, 6.)
 מ (VI, 20—22.) י (*) נ (*) ש (*
 XIV, 9.) י (XXVI, 21—XXVII, 9.)
 ב (I, 21—26.) י (XVI, 8—12.) י (*)

(5—8, I—II) ד (*) א (XIX, 18—20.)
 י (XV, 20—22. XIV, 20—21.)

(5—6, II—X.) ד (XXVII, 10—20.)
 י (XXVIII, 8—17.)

(7—8, III—IX.) ד (XXV, 16—19. 26
 —XXVI, 3.) נ aut ת (XIII, 9—13.)
 ע (XXXV, 5—10.)

- (9—12, I—III.) ♂ (* VII, 17—24.)
 π (XVII, 20—23.) ♂ (II, 18—22.)
 (9—12, IV—VI.) γ (XIV, 23—27.) ♂
 (7, VI—VIII. 8, V—VIII. 19, V. VIII.
 (9—12, VII—X.) ♂ (*) ♂ (XXVI, 4
 —13.) γ (XXV, 17—20.)

Tab. XXXI.

- (1—5.) ♂ (VII, 10—16.) π (XII, 26
 —XIII, 8.) ♂ (16, VIII. 17, V—VII.)
 ♂ (XXII, 9—12.) ♂ (IV, 21—26. V, 1—
 3.) ♂ (XIV, 13—16.) γ (XXIV, 26.
 XXVI, 1—2. *) γ (VII, 6—8.) π
 (XVII, 17—19.)
 (6—7.) ♂ (VI, 23—26.) ♂ (* XXVIII,
 7—8. 21—24.) ♂ (XXI, 11—13.) γ
 (XXXI, 13—15.) γ (XXV, 3—4.)
 (8—9.) ♂ (IX, 3—6.) ♂ (12, VII—VIII.
 13, V. VI.) ♂ (* XXVII, 9—10.) ♂
 (XX, 18—22.) aut π (XIX, 7—11.) ♂
 XXXIV, 24—26. XXXV, 1—5. 11—20.)
 γ (XXVII, 10—15.)
 (10—12, I—V.) ♂ (*) ♂ (XVI, 15—20.)
 (10—12, VI—X.) ♂ (VIII, 26—IX, 2.)
 ♂ (XIX, 22—26.) γ (*)
 (13—14, I—II.) ♂ (*) ♂ (*)
 (13—14, VI—X.) ♂ (XXXII, 1—5.) ♂
 (XXVII, 21—25.)

Tab. XXXII.

- (1—3, I—VII.) γ (*) ♂ (XXIX, 23—
 26. XXX, 1—4.) ♂ (XXXV, 15—21.)
 ♂ (XXI, 13—22.) ♂ (IV, 1—12.)
 (1—3, VII—X.) ♂ (XVIII, 12—15.
 XXIII, 5—8.) ♂ (*)
 (4—6, I—VI.) ♂ (XXV, 2—5. 2—6.)
 γ (XXIV, 19—25.) π (XII, 9. *)
 (4—6, VII—X.) ♂ (* XXII, 21—XXIII.
 4.) π (XIII, 19—22.)
 (7—8, I—VI.) ♂ (*) ♂ (XVIII, 1—7.)
 (7—8, VII—X.) π (XIV, 12—15.) γ
 (XXIII, 26. XXIV. 1—3.) ♂ (VI, 16
 —19.) γ (XXIV, 8. *)
 (9—10, I—V.) ♂ (XXXI, 22—26.) ♂
 (XXVII, 6—9.) ♂ (*)
 (9—10, VI—X.) γ (XXVI, 8—12.) ♂
 (XXVII, 26—XXVIII, 3.) γ (XXXI,
 16—20.)
 (11—13, I—III.) ♂ (*) γ (*)
 (11—13, IV—V.) γ (*) ♂ (XXVIII, 4
 —6.)
 (11—13, VI—X.) ♂ (XXI, 23—24.) ♂
 (IV, 13—20.) γ (* XXVIII, 26—
 XXIX, 2.)

Signa hieroglyphica et hieratica, quae in vocabulis praecedentibus habuimus, nolui con-
 stanter repetere his in tabulis, quod asterisco innui. Significat ergo *, formas literae sic notatae
 in antecedentibus quaerendas esse.

II. *Alphabetum comparatiuum atque in classes dispositum.* Tab. XXXVI. Sect. I.

Iam resoluimus glossarium in elementa sua, quo facto apparet, partim quaenam signa hieroglyphica diuersa idem significant, partim quaenam literae hieraticae iis respondeant, partim denique quaenam demoticae literae potestate conueniant cum utroque genere. Facili negotio his e signis, quorum ad tria millia in Tab. XXXIII — XXXV. continentur, ea coguntur, quae figuris suis inter se sunt affinia. Primo colligantur hieroglyphica similia eiusdem potestatis, quae, quum variationes sint certae cuiusdam formae tamquam archetypi, totidem partes vnius classis constituunt. His adiungantur literae hieraticae, quae originem dederunt hieroglyphicis. Plerisque in verbis signa hieratica et hieroglyphica, quae sibi respondent, ita comparata sunt, ut vtriusque necessitudo et congruentia primo obtutu eluceat. Sic oriuntur classes e literis hieraticis atque hieroglyphicis constantes, quarum partes adeo inter se cohaerent adeoque subtiliter inter se discedunt ornatu accedente, ut, quo alterum genus incipiat aut desinat, haud raro discerni non possit. Apparebit, non omnes formas hieraticas habere variationes suas hieroglyphicas, atque varias classes hieroglyphicas originem habere in vna hieratica litera. Quaeritur, quomodo hae classes disponendae sint. Inscriptio Rosettana, ut SPOHNIVS d. docuit, atque nos memorauimus (*Memoria SPOHN. p. 27.*), licet viginti quinque tantum constet, ad octingentas literas forma diuersas continet, ita ut cuiusuis literae multae sint figurae. Hae variationes, ut facillime perspicitur, non possunt nisi ab vna primaria et genuina forma pendere. Quum formae elegantiores magisque rotundae et leues oriri soleant e rudioribus minusque politis, singularum literarum formae genuinae quaerantur necesse est inter rudiores quasi antiquiores; atque in vniuersum ea literae cuiusdam forma prior reliquis putanda est, ex qua minutis lineolis aut detrahendis aut addendis aut flectendis reliquae variationes deduci possunt. Quod si quis fecerit, habebit literas, quae cum Phoeniciis omni fere numero conueniant. Literae enim Aegyptiacae non solum ordine et potestate cum Phoeniciis conueniunt, sed etiam figura. Itaque literarum demoticarum formae, quae proxime accedant ad Phoenicias, classes nostras hieraticas et hieroglyphicas ducere debent. Sequuntur reliquae eo ordine, quo variationes formae genuinae videntur deinceps ortae. Quod attinet leges harum variationum, non huius loci est, fusius hac de re disputare. Oriuntur variationes literae genuinae cuiusque praecipue nunc productione, nunc contractione linearum, quibus literae constant, nunc flexione, nunc erectione, particulae omissione, atque aliis negligentiae vel breuitatis rationibus. Iuxta literas demoticas posuimus hieraticas atque hieroglyphicas variationes primarias secundum affinitatem atque ornatum, quo inter se auctae discrepant, ita ut omnia fere hieroglyphica in Tab. XXXIII — XXXV. collecta hic in ordinem redacta appareant. Passim maius discrimen est inter bina hieroglyphica aut hieroglyphicorum classes; at noluimus, quamuis aliunde partes classesque nouas coniungentes et traducentes arcessere potuissemus, immiscere, quae in speciminibus nostris non contineantur neque huius libelli ope expendi possint. Non impeditum erit, huius tabulae et priorum vsu, quum alia scripta hieroglyphica legi possint, inter binas quasque classes classiumque formas noua signa utut varia et culta inuenire, cui negotio literae hieraticae in Tab. XXXIII — XXXV. atque in antecedentibus speciminibus relictas inprimis inseruient. Quod hieroglyphorum duplex genus constituimus, secuti sumus CLEMENTEM ALEXANDRINVM. Quum enim tradat (*Strom. L. V. c. 4.*), regum laudes scribi anaglyphicis; leue esse videtur discrimen inter anaglyphica signa et hieroglyphica. Anaglyphica appellauimus ea, in quibus lineae primariae, siue frequentius interruptae sint siue aliis obscuratae, difficiliter a secundariis discernuntur. In-

scriptio enim Rosettana atque obeliscorum sublimitas regum laudes continent. Literae Phoeniciae sumtae sunt è palaeographia KOPPII, V. O., literae demoticae ex inscriptione Rosettana. Quorum loca secundum interpretationem SPOHNIANAM haec sunt: (Ⲁ) 22, 22. col. 16, 27. 25, 10. 6, 1; 13. 5, 23. 30, 35. 22, 25. 25, 18. 1, 31. 7, 16. 28, 24. 5, 6. al. (Ⲃ) 24, 21. 8, 4. 6, 12. 22, 28. 13, 11. 29, 25. 5, 7. 24. al. (Ⲅ) 32, 22. 28, 38. (Ⲇ) 6, 28. 32, 10. (Ⲉ) 29, 35. 15, 14. 13, 19. 24, 24. 15, 14. 32, 15. al. (Ⲋ) 30, 30. 7, 27. al. (Ⲍ) 15, 31. 20, 2. (Ⲏ) 15, 12. 24, 28. 17, 24. 11, 19. 22, 19. 20, 8. al. (Ⲑ) 31, 27. 25, 22. 28, 22. 21, 26. 6, 28. 26, 5. 10, 10. al. (Ⲓ) 22, 32. 7, 22. 27, 16. 20, 21. 13, 34. 18, 33. 6, 4. 20, 36. 16, 8. 19, 17. 4, 13. 27, 29. 32, 3. 6, 22. 5, 27. 7, 17. 22, 26. 6, 33. 19, 27. 8, 3. 1, 29. 9, 23. al. (Ⲕ) 26, 28. 6, 8; 35. 26, 27. 24, 56. 5, 17. al. (Ⲗ) 3, 16. 19, 4. (Ⲙ) 9, 16. 12, 15. 13, 14. 10, 26. 23, 34. 32, 23. 13, 14. 11, 25. 15, 26. 12, 2. 14, 10; 27. 27, 28. 12, 15. 27, 9. 19, 19. al. (Ⲛ) 1, 12. 29, 10. 7, 33. 18, 34. 23, 8. 13, 17. 18, 31. 2, 31. 29, 32. 32, 29. 30, 35. 17, 6. 29, 33. 2, 31. 12, 2. 23, 29. 32, 29. 10, 26. 32, 3. 7, 16. 20, 26. 5, 28. 23, 34. al. (Ⲝ) 6, 22; 31. 24, 27. 29, 32. 24, 22. 5, 23. al. (Ⲟ) 6, 22. 10, 17. al. (Ⲡ) 16, 21. 14, 9. 29, 36. 5, 28. 15, 11. 19, 1; 33. al. (Ⲣ) 7, 33. 30, 12. 5, 15. 16, 18. al. (Ⲥ) 27, 17. 25, 26. al. (Ⲧ) 23, 39. 2, 10. 29, 32. 18, 7. 10, 6. 25, 1. al. (Ⲩ) 29, 7. 25, 16. 28, 5. 4, 17. 26, 18. 14, 29. 2, 31. 16, 29. 29, 6. 17, 28. 29, 8. 3, 23. 7, 31. 5, 29. 17, 7. 15, 6. 10, 18. al. (Ⲋ) 11, 17. 32, 10. 6, 28. al. (Ⲍ) 31, 17. 18, 36. 30, 29. al. (Ⲏ) 5, 15; 5. 8, 20. 15, 24. 22, 19. 28, 17. 16, 29. 11, 32. al. (Ⲑ) 11, 19. 2, 16. 31, 29. al. Nonnullas literas e papyris arcessuimus, ut Ⲉ demoticum classis I. speciem I., Ⲑ classis V. spec. II., in quibus hae formae frequentissimae sunt. Literis Ⲁ, O et Ⲋ literae Phoeniciae accesserunt, quod inde prodierunt haec signa. Literarum Ⲁ, Ⲇ et Ⲑ pauca adhuc exempla reperi, quum mature exoleuisse videantur. Chamici enim, ut inscriptio Rosettana docuit, pro ipso Graeco δ et γ usurpant Ⲑ et Ⲃ. Hinc Copti quoque, missis suis literis genuinis, A et Ⲑ nusquam, I rarissime adhibuerunt.

III. *Alphabetum ambiguum.* Tab. XXXVI. Sect. II.

Tab. XXXV. Col. XXVII—XXXVII.

Quum scripta demotica et hieratica ita comparata sint, ut, quod facile ex inscriptione Rosettana cognoscitur, variae potestatis literae sibi similes sint atque iisdem lineis constare videantur; non mirum est, idem observari in scriptis, quae ab illis pendent, hieroglyphicis. Hieroglyphica enim singula haud raro cum aliarum literarum lineamentis conueniunt. Sed in his cautio quaedam est. Obseruavi enim, hieroglyphicas aequae atque demoticas et hieraticas literas eas potissimum inter se confundi, quibus soni affinitas intercedit, ut Ⲑ, Ⲋ, Ⲙ, Ⲟ, Ⲕ et Ⲏ, vocales o et u, a, e et i. Quam ob rem in vtramque partem disputari potest. Si sumis, vocabulorum pronuntiationem accurate seruata fuisse ab Aegyptiis, augetur numerus signorum ambiguum; sin neges, vnam imaginem tot sonos significare potuisse, credendum, scribas dialectorum varietatem ante oculos habuisse aut veram vocabulorum enuntiationem obscurare voluisse. De qua caussa mox accuratius iudicare licebit. Hoc saltem concedendum, omnem antiquitatem verborum sonos praecipue spectasse in scribendo, atque consentaneum videri, quemuis scriptorem suam linguae patriae pronuntiationem significasse. Quam ob rem priorem sententiam in his tabulis componendis praetulimus. Ad hieroglyphica ambigua primo pertinent symphonica, quorum praecipua exstant Tab. XXXV. Col. XXVII—XXXIV. et XXXV—XXXVII, 1—10. Quum enim de his signis bina, terna, aut plura vnam literam significant, singula vero aliarum

literarum speciem referant; lectio scriptorum hieroglyphicorum sine interiore symphonicorum notitia fluctuat, vel nulla est. Deinde hieroglyphica composita quoque, quorum nonnulla continentur Tab. XXXV. Col. XXXV. seq. 11 — 26., ambiguitatem habent, quum figuras affectant simplicium. In primis notanda est ea coniunctio hieroglyphica duarum literarum hieraticarum, qua prioris literae altera pars imagine singulari redditur, altera vero cum sequenti litera integra composita et ornata aliorum emphonicorum speciem praebet. Vid. Tab. XXXV. Col. XXXV. 13. seq. 22. Denique hieroglyphica simplicia ambigua (Tab. XXXVI. Sect. II.) difficilius explicantur. Duplex est horum solutio. Alia enim intelliguntur, quum referuntur ad hieroglyphica, quorum variationes sunt; aliis literae hieraticae lucem inferunt. Vtramque soluendi rationem adhibitam videbis. Apparet, imagines similes diuersas literas significare, partim quod literae hieraticae similes simili ratione ornatae sunt, partim quod genuina signorum positio mutata est, partim quod partes literarum siue symphonica neglecta sunt, partim quod hieroglyphica variando linearum congruentiam subierunt, qua in re versatur assimilatio. Has ob causas hieroglyphicis ambiguis addita sunt nunc hieroglyphica magis genuina atque symphonica neglecta, nunc literae hieraticae, quae illis originem dederunt. Lineae ornantes aut secundariae punctis significatae sunt. Ceterum ne aliquis abutatur hac tabula, magnopere caueat. Tria enim tenenda sunt. In vniuersum singula hieroglyphica vt singularum literarum symbola seruantur; rarius et quidem in verbis frequentioribus imagines ambiguae adhibentur. Deinde in scriptis hieroglyphicis legendis et aetatis et regionis ratio habenda est. Triplex enim illa Aegyptiorum scriptura variis in locis variisque temporibus variavit; imo cuius scribe suo calamo cestroue vtitur. Denique literae hieraticae pariter atque demoticae in vocabulis singulis ob cetera, quibus coniunguntur, signa plerumque aliquid proprii habent, quare, quum eadem proprietas seruetur scriptura hieroglyphica, manum absteineat ab hieroglyphica, qui hieraticae et demoticae interiori cognitione supersedere posse putauerit.

IV. *De varietate linearum in hieroglyphicis secundariarum.*

Tab. XXXVI. Sect. III.

Vidimus, a distinctione linearum primariarum et secundariarum in imaginibus hieroglyphicis inprimis pendere imaginum interpretationem siue pronunciationem, quare non alienum est duo verba addere. Lineae secundariae, quum officium habeant animalia, membra, res fabriles eiusque generis alia describere, peruario modo ad literas hieraticas accedunt et coalescunt cum iis. Secundariae enim nunc rectae, nunc curuae, in aliis parallelae aut concentricae sunt primariis, in aliis secant, in aliis coniungunt, in aliis adhaerent, in aliis alio modo adhibentur. Singularis earum est potestas, vbi aut integram literam aut partem eius repetunt et adiungunt, ita vt figurae ab vtraque parte aequales existant. Perspicuitatis causa nonnulla hieroglyphica cum literis suis hieraticis composuimus Tab. XXXVI. Sect. III., qua in re ita versati sumus, vt lineas secundarias, quo facilius a primariis distinguantur, punctis describeremus. Cognitio enim linearum primariarum accuratior maxime requiritur ad elegantiorum scriptorum, vt obeliscorum, interpretationem, in quibus alterum linearum genus ab altero difficilius discernitur.

I N D E X

RERVM PRAECIPVARVM ET SCRIPTORVM MEMORATORVM.

A.

Abenephii testimonia. p. 13. n. 36. p. 38. n. 104.
p. 41. n. 109.

Aegyptii literas demoticas ante signa hierat. et hierogl.
didicerunt. p. 11. n. 34.

Allegorica hierogl., interpretationem grammaticam et
symbolicam admittunt. p. 41., multis nationibus
communia. p. 41. n. 110. p. 42.

Ambigua hieroglyphica p. 23. caute statuenda p. 91.
Eorum genera p. 92., solutio ib. Tab. XXXVI.
Sect. II.

Ambiguitas literarum hieraticarum et demoticarum
vim in hierogl. habuit p. 92.

Ammianus Marc. p. 2. n. 3. p. 7. n. 17. p. 13. u. 36.

Anaglyphica speciem hieroglyphicorum significant
p. 90. Eorum notio p. 40. n. 108.

Antonius Diogenes. Vid. Porphy.

Aphonicorum indoles p. 38.

Apocope emph. vsitatio in vocabulis tritis et nomini-
bus p. 28. n. 77.

Apuleius p. 13. n. 36. p. 15. n. 40. p. 18. n. 46.

Aristotelis A. P. p. 44.

Armeniorum hieroglyphice similis Aegyptiacae p. 16. 41.

Assimilatio hierogl. p. 25.

B.

Baschmurica dialectus non adhibenda in lectione
hierogl. p. 10. n. 28.

Beck. Heb. Aussp. p. 29. n. 79.

Bekkeri Anecd. p. 44.

Βουστροφηδον scripta hierogl. p. 20. n. 50.

Brusii Voy. p. 17. n. 43.

C.

Cadet. R. d. Pap. p. 8. n. 20. p. 47. n. 1.

Caillaud. Voy. p. 16. n. 40.

Cassiodorus p. 12. n. 36.

Caylus Rec. d. ant. p. 8. n. 23. p. 20. n. 50.

Chamica lingua quomodo differat a Coptica p. 14.
n. 38.

Champollion. j. Lett. à D. p. 9. n. 27. al. Précis. p. 6.
n. 15. p. 7. n. 18. p. 8. n. 20. p. 17. n. 23. p. 24.
n. 62. p. 43. p. 63. al.

Cicero N. D. p. 15. n. 40.

Classes hierogl., hierat., et demot. quomodo orian-
tur p. 90.

Clemens Al. p. 2. n. 3. p. 6. n. 14. p. 8. n. 20. p. 11.
n. 34. p. 12. n. 36. p. 18. n. 46. p. 30. n. 82.
p. 38. n. 104. p. 39. p. 40. n. 109. p. 41. n. 109.
p. 42. n. 110. p. 43. p. 46. p. 99. al. Quatenus
fide dignus p. 42. n. 110.

Comprehensio literarum hieraticarum p. 24.

Coniunctio symph. triplex. p. 36. Eorum catalogus.
Tab. XXXV. Col. XXVII—XXXIV. C. emphon.
p. 32. n. 86. Horum catalogus. Tab. XXXV.
Col. XXXV. seq. 11.

Consonae Aegyptiacae subinde vocales factae p. 31.
n. 83. Vid. Permutat.

Cosmas Indicopl. p. 12. n. 36.

Cyrillus in Hos. p. 59. n. 7.

D.

Defectiua scriptura. Vid. Omissio.

Demoticae literae, numero XXV. p. 14. n. 36., prodierunt ex Hebraicis. p. 15. n. 40., similes factae imaginibus. p. 42. n. 110.

Denonii Voy. de N. p. 2. n. 3. 4.

Descriptio Aeg. m. p. 47. n. 1. p. 8. n. 20. al.

Diacriticae notae. p. 25.

Dialectus sacra. p. 13. n. 37. Vid. Lingua hier.

Diodorus Sic. p. 4. n. 9. p. 13. n. 36. p. 15. n. 40.

Dionysius Italic. p. 44.

Dionysius Th. p. 44.

Dispositio hierogl. varia p. 21. 22.

Distinctio linearum primariarum difficilis p. 92.

E.

Elegantiae vis in script. hierogl. p. 27. n. 73. p. 22. p. 33. n. 87.

Eleuatio hierogl. solemnis p. 22. n. 55.

Emphonica quid sint p. 25. n. 65.

Eusebii Praep. E. p. 13. n. 36. p. 15. n. 40. p. 31. n. 82.

Eustathius p. 12. n. 36.

Exempla hieroglyphica eiusdem textus p. 85. Ex. hieroglyphica et hieratica eiusdem textus ib. Tab. XXXVI. S. III.

Ezechiel. Vid. Ierem.

F.

Fabricii Bib. Gr. p. 1. n. 1. p. 11. n. 34. p. 47. n. 1.

Fontanae Pap. V. p. 85.

G.

Genera hieroglyphic. p. 18.

Gesenii Lehrgeb. d. H. Sp. p. 10. n. 29. p. 23. n. 57. Lex. 51. n. 83.

Graeci falsa edocti p. 42. n. 110.

Gradus hieroglyphices tres p. 20. n. 49.

H.

Hammer pap. Vien. p. 18. n. 44.

Hebraicae literae Chamicis conueniunt p. 14. n. 38.

Heliodori Aeth. p. 13. n. 36.

Heliopolis unde dicta sit p. 59. n. 17.

Hermapion. Vid. Ammianus.

Hermetici libri superstites p. 47. n. 1.

Herodotus p. 12. n. 36. p. 15. n. 40. p. 21. n. 50.

Hieratica scriptura, non prodiit ex hieroglyphica. p. 11. n. 34. p. 16. n. 41., mere grammatica p. 3. n. 5. Vid. Spohn.

Hieraticae literae, variis imaginibus circumscribuntur. p. 16. n. 41., hieroglyphice diuelluntur p. 33., coniunguntur., p. 32. diuelluntur et coniunguntur. p. 36. Vid. Genera h.

Ἱερογλυφικὰ γράμματα quid significant p. 42. n. 110.

Hieroglyphica scriptura, non est mixta symbolis, complexionibus atque literis. p. 9. n. 25., prodiit calligraphia ex hieratica p. 16. Vid. Comprehensio.

Hieroglyphica lingua conuenit plerumque demoticae. p. 15. n. 39. Vid. Dialectus.

Hieroglyphica, sunt symbola literarum. p. 12. p. 17. n. 42., proxime hieraticarum p. 16., triplicis generis etsi coniuncta diuersis fibus inseruierunt. p. 42. (Vid. Emphonica, Symphonica, Aphonica.), plures sonos significant. p. 9. n. 24. (Vid. Ambigua.), nullam fere vim exhibuerunt in reliqua scribendi genera. p. 19. n. 46. Eorum potestas quomodo inuenienda. p. 85. interpretatio cur perierit p. 42. n. 110. Vid. Genera, Ordines, Sexus, Classes, Gradus.

Hieroglyphice, artificiosior euasit p. 18. n. 45. 46., speciem symbolices nacta p. 37. n. 101. p. 42. n. 110.

Hieronymi Quaest. Gen. p. 47. n. 5. p. 13. n. 37.

Homeriana significatio vocal. producend. p. 30. n. 81.

Horus Apollo p. 43. p. 2. 3.

I.

Iablonkii Op. p. 5. n. 10. p. 49. n. 17. Panth. p. 59. n. 7.

Iamblichius d. Myst. p. 13. n. 36.

Iconoprotophonesis non cadit in hieroglyphica p. 9.

Ideologia fundamento caret p. 7.

Ideologicae interpretationis specimen p. 63.

Ieremiae c. 46; 25. quomodo intelligendum p. 49. n. 17.

Initium versuum hierogl. duplex. p. 20.

Inscriptio Ros. DCCC formas litt. continet. p. 90.
Eius specimina p. 65. seq. E. locus parallelus gravissimus p. 67. n. 16.

Iosephus c. Ap. p. 46.

Irenaeus adv. Haer. p. 30. n. 82.

Isiris tres literas Aeg. inuenit p. 31. n. 82.

יִי quomodo pronunciandum p. 70. n. 9.

K.

Kircheri Hieroglyphica p. 2. n. 3. p. 7. n. 17. 19.
p. 8. n. 20. p. 20. n. 50. p. 62. al.

Kopp Bild. u. Schr. d. Vorz. p. 9. n. 26. p. 29. n. 79.
p. 91.

L.

Leges variationum hierogl. p. 28. n. 76.

Letronnii lit. p. 44.

Lingua hieroglyph. non est idealis, Hebraica, mixta
p. 4. sed Coptica antiqua p. 12.

Lineae, hieraticae variantur hieroglyph. p. 20. n. 48.,
hierogl. primariae distinguuntur. Tab. XXXVI.
Sect. III. p. 19. n. 47.

Litterae Aegyptiacae, initio XXII p. 30. n. 82., va-
rias mutationes subierunt p. 18. n. 45. Earum
Aegyptiis parum vsitatae. p. 91. L. hieroglyphicae
proprie nullae sunt p. 8.

Ludolf. Gr. Aeth. p. 31. n. 83.

M.

Manetho ap. Sync. p. 12. n. 35.

Metathesis emph. triplex p. 26. n. 70. seq.

Mimetica hierogl. phonetica sunt p. 39. n. 107.

Montefalconius. Vid. Manetho.

N.

Nahum. Vid. Ierem.

N^o2 Graece pro Aeg. 112. p. 49. n. 17.

Nomina hieroglyphica non literis constant p. 9.

Numerus hieroglyphicorum ad 6000 p. 17. n. 43. 44.

O.

Oken. Isis p. 7. n. 18.

Omissio symph. symphonica mutat in. emphonica
p. 37. Om. vocalium solemnus p. 29.

Ordines hieroglyphic. sex p. 18. n. 44.

Ordo symph. turbatus p. 36. n. 95. seq.

Originis Ep. ad R. p. 13. n. 36.

P.

Pahlin. Anal. p. 7. n. 18. Suppl. p. 37.

Paronomasia hierogl. fallax p. 7.

Partes hieroglyph., tres p. 19. n. 47., partim negli-
guntur p. 20. n. 48.

Paulus Repert. p. 29. n. 79.

Permutatio, vocalium p. 30. n. 82., consonarum
p. 32. n. 84., symph. duplex p. 35.

Perspectiua ars cur desideretur in delineationibus
Aegyptiacis p. 42. n. 110.

Peyron, Am. Unters. p. 14. n. 38.

Pharaonis nomen integrum radicale p. 72. n. 22.

Philo Vita Mos. p. 13. n. 36.

Plato De leg. p. 13. n. 36. Phaed. p. 15. n. 40.

Pluchii Hist. p. 2. n. 3.

Plutarch. De daem. Soer. p. 18. n. 45. Symp. p. 30.
n. 82. p. 44. De Is. p. 2. n. 3. p. 14. n. 38. p. 15.
n. 40.

Porphyrii V. Pyth. p. 43. seq. Vid. Eusebius.

Positio, hierogl. p. 24. n. 62., emphon. varia p. 26.
n. 67., symph. varia p. 35.

Principium hieroglyphices p. 17. n. 42. P. alterum
p. 22. 23.

Pronunciatio hierogl. coniunctorum p. 32. n. 86.

Πρώτα στοιχεία quid sint p. 45. p. 16. n. 41.

Q.

- Quadrata hieroglyphica p. 21. n. 51. 52.
 Quaestio hier. antiquissima et dignissima est p. 1.
 Quatremère Rech. p. 5. n. 10.
 S. Quintino Sull' uso scar. p. 4. n. 9. p. 20. n. 49.

R.

- Repetitio vocalium. Vid. Superflua sc.
 De Rossii Etymol. p. 5. n. 10. al.
 Ruffini Hist. Eccl. p. 13. n. 36.

S.

- Scarabaei, Zoeg. Niebuhr. Rigo. Kircher. p. 11. n. 33. p. 16. n. 41. p. 39. n. 106. Caylus p. 61. n. 1.
 Schroeder. Thesaur. p. 16. n. 41.
 Sectio symph. vbi locum habeat p. 37.
 Secundariae lineae in hierogl. variae p. 92.
 Segmentorum leges p. 38. n. 103.
 Sextus Emp. p. 44.
 Sexus hieroglyphic. p. 25. 33. 38. seq.
 Seyffarth. De pron. voc. Gr. p. 8. n. 22. al. De son. lit. Gr. p. 29. n. 79. p. 41. n. 109. p. 47. n. 4. al. Veb. d. Heb. Alph. p. 8. n. 20. p. 14. n. 38. al. Memor. Spohn. p. 3. n. 5. p. 18. n. 44. al. Bemerk. veb. Aeg. Pap. p. 8. n. 20. p. 41. n. 109. al.
 Sickler. Priestersp. p. 4. n. 7. p. 7. n. 18.
 Socratis Hist. Eccl. p. 13. n. 36.
 Spohnius viam ad hieroglyphica muniuit p. 3. n. 5.
 Spohnii Aegyptiaca p. 3. n. 5. p. 15. n. 39. p. 18. n. 44. p. 15. n. 39. p. 39. n. 106. p. 47. p. 60. n. 3. p. 65. al.

Superflua scriptura p. 30.

- Symbolica hieroglyphica, a reliquis diuersa p. 38. n. 104.; textus non exhibent sed picturas p. 39. n. 105.; Eorum interpretationis specimen p. 62.
 Symbolicismus hier. mimeticus non quadrat p. 5.
 Syncellus, Georg. p. 46. Vid. Manetho.
 Symphonica quid sint p. 33. n. 88. Eorum duplex genus ib. p. 34. catalogus. Tab. XXXV. Col. XXVII. seqq.
 Syncope hierogl. p. 29. n. 78.

T.

- Theodosius G. p. 44.
 Thouth quomodo promeruerit de literatura Aeg. p. 15. n. 40.
 Tropica hierogl. ad picturam pertinent p. 40. n. 109.
 Tychsen. Tentam. p. 29. n. 79.

V.

- Variationes, symphon. p. 34., emphon. p. 27. n. 74. 75. 76., literae demoticae cuiusdam quomodo oriuntur p. 90.
 Varietas scripturae hierogl. p. 23. n. 58. 59.
 Vocales. Vid. Permut.

Y.

- Young. Account. p. 6. n. 16. p. 7. n. 18. p. 8. n. 20. al. Hieroglyph. p. 9. n. 27.

Z.

- Zoega De Ob. p. 1. n. 1. p. 2. n. 3. p. 15. n. 39. p. 16. n. 41. p. 17. n. 43. p. 20. n. 50. p. 39. n. 104. p. 45. p. 47. al. Catall. MSS. p. 47. al.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

Pag. 7. not. 17. id tantum significare volui, Hermapionem veram eius obelisci interpretationem exhibuisse, qui in honorem Ramassis exstructus fuit.

Pag. 18. not. 44. legas DCCC pro DCCCC. Vid. Memor. meam SPOHN. p. 27. Ibidem scribendum fuisset *viginti quinque* pro *quingenta quinque*, vt supra p. 14. not. 38. infra.

Pag. 25. §. 16. Tria hieroglyphicorum genera appellavi non emphona, symphona, aphona, sed emphonica, symphonica, aphonica, cum illa pertineant ad scripturam demoticam et hieraticam.

Pag. 47. Literas Hebraeorum finales constanter neglexi Aegyptiacarum gratia.

Pag. 65. not. 1. s. f. non articulus determinatiuus פ, sed nota casus ם significatur. Vid. p. 27. n. 72.

Tab. VII. 1. Col. 4. conieci secundum pap. Berolinensem deesse literas םם. Facilius expletur lacuna figura inauris et tribus punctis, vt supra. Vid. initium eiusdem columnae.

Tab. VII. 2. Col. 1. omissum est ן in ןׁׂ׃. Vid. Tab. XXXVI. ן class. 13., spec. VI.

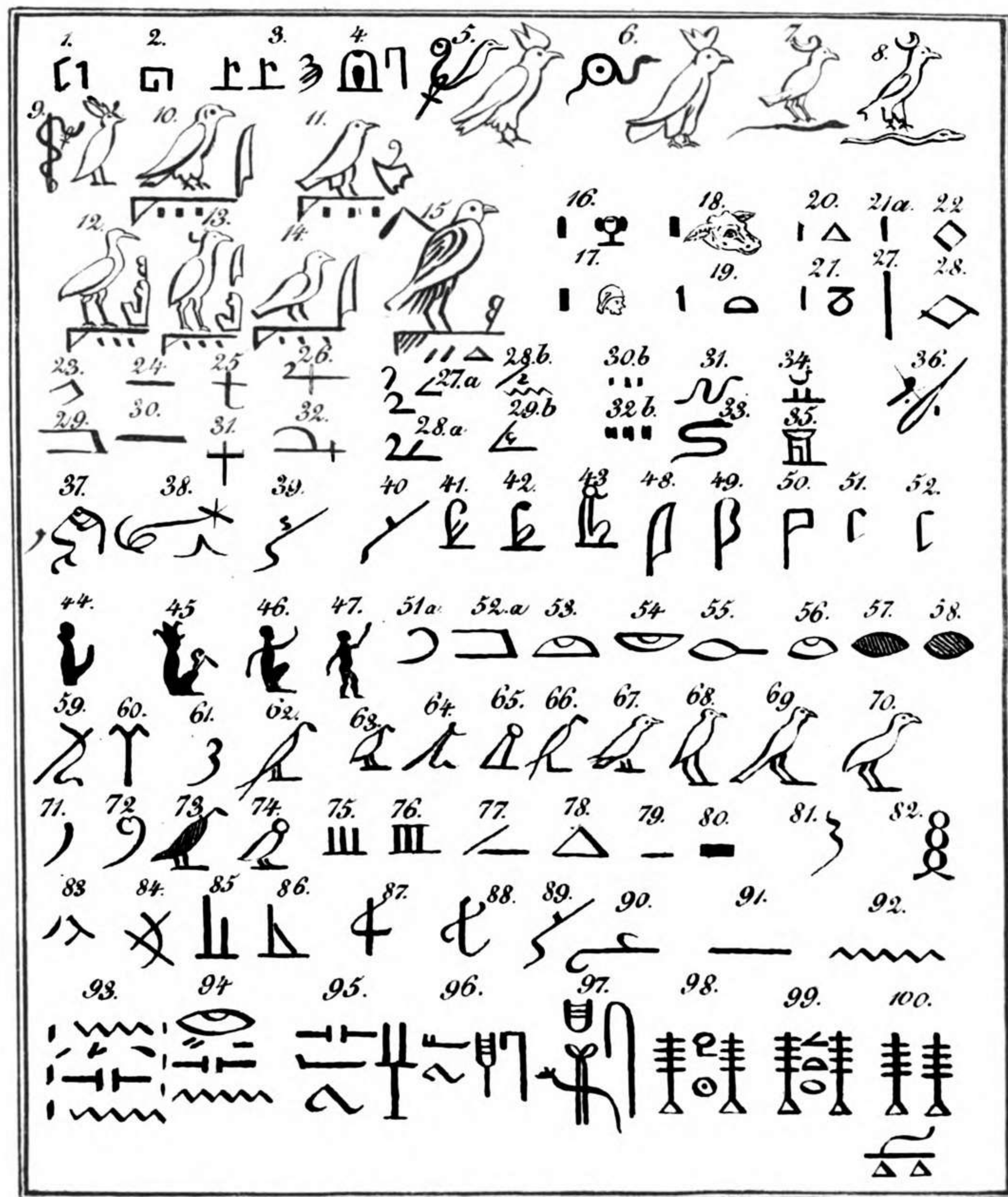
Tab. IX. VII. 2. adde symphon. ֿ lineolam, vt supra III. 2.

Tab. XI. L. IV. suppone inauris imaginem sub oris figura.

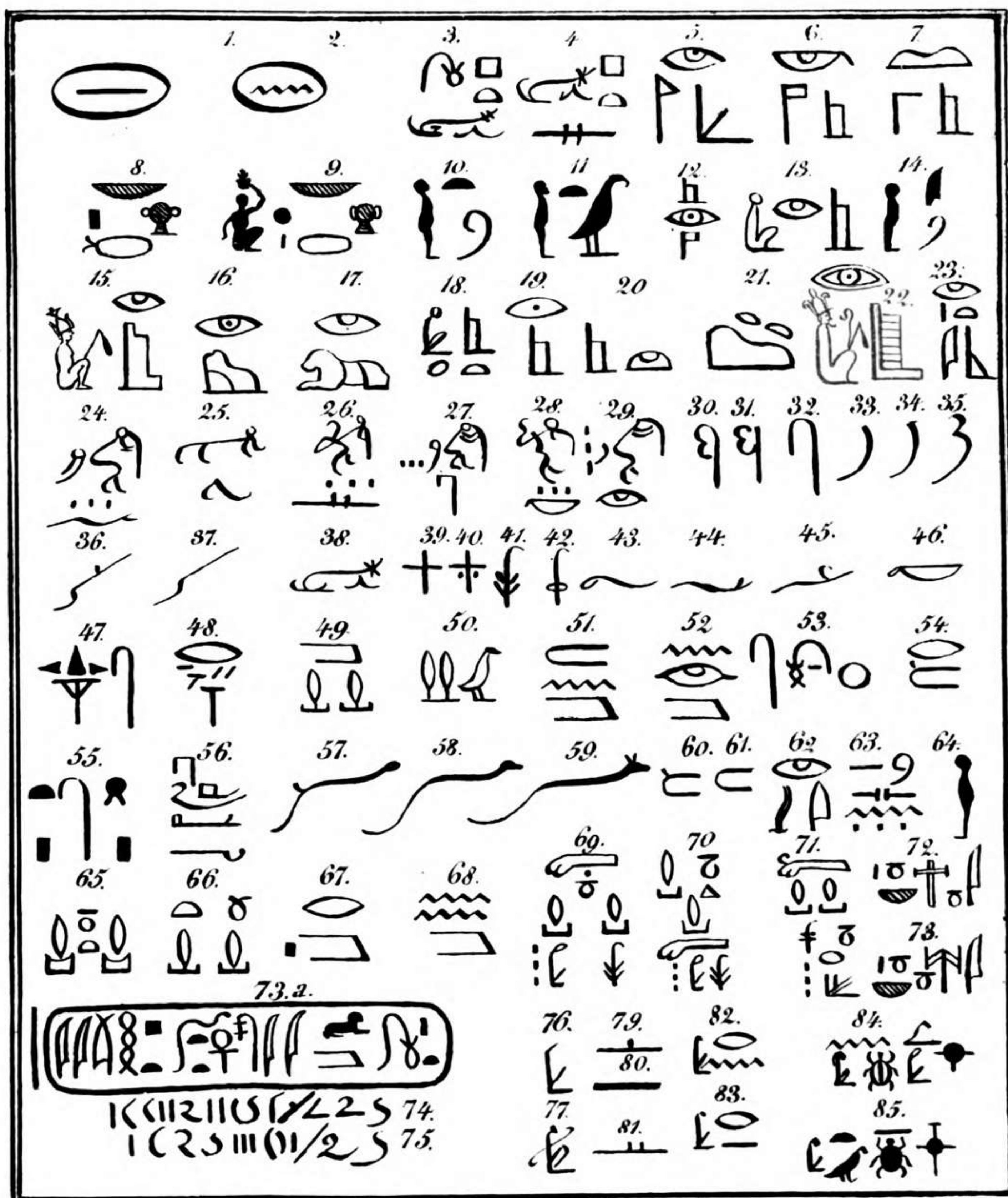
Tab. XII. L. V. adde lineam erectam post Ptolemaei nomen. Vid. Tab. XXXVI. ן. cl. 5. sp. VI.

Tab. XXXVI. Sect. III. Hymnus hieroglyphicus est ex pap. Cadet. Vid. Desc. de l'Eg. Ant. Vol. II. T. 72. Liv. 137. Eiusdem hymni scriptio hieratica, vt lectionem exercere posses, addita est ex pap. Vien. Vid. Roul. d. P. p. FONTANA. Col. 7. Secundum verbum hieraticum deest in spec. hieroglyphico.

Errores reliquos vt ipse benigne corrigas obseruantissime rogamus.

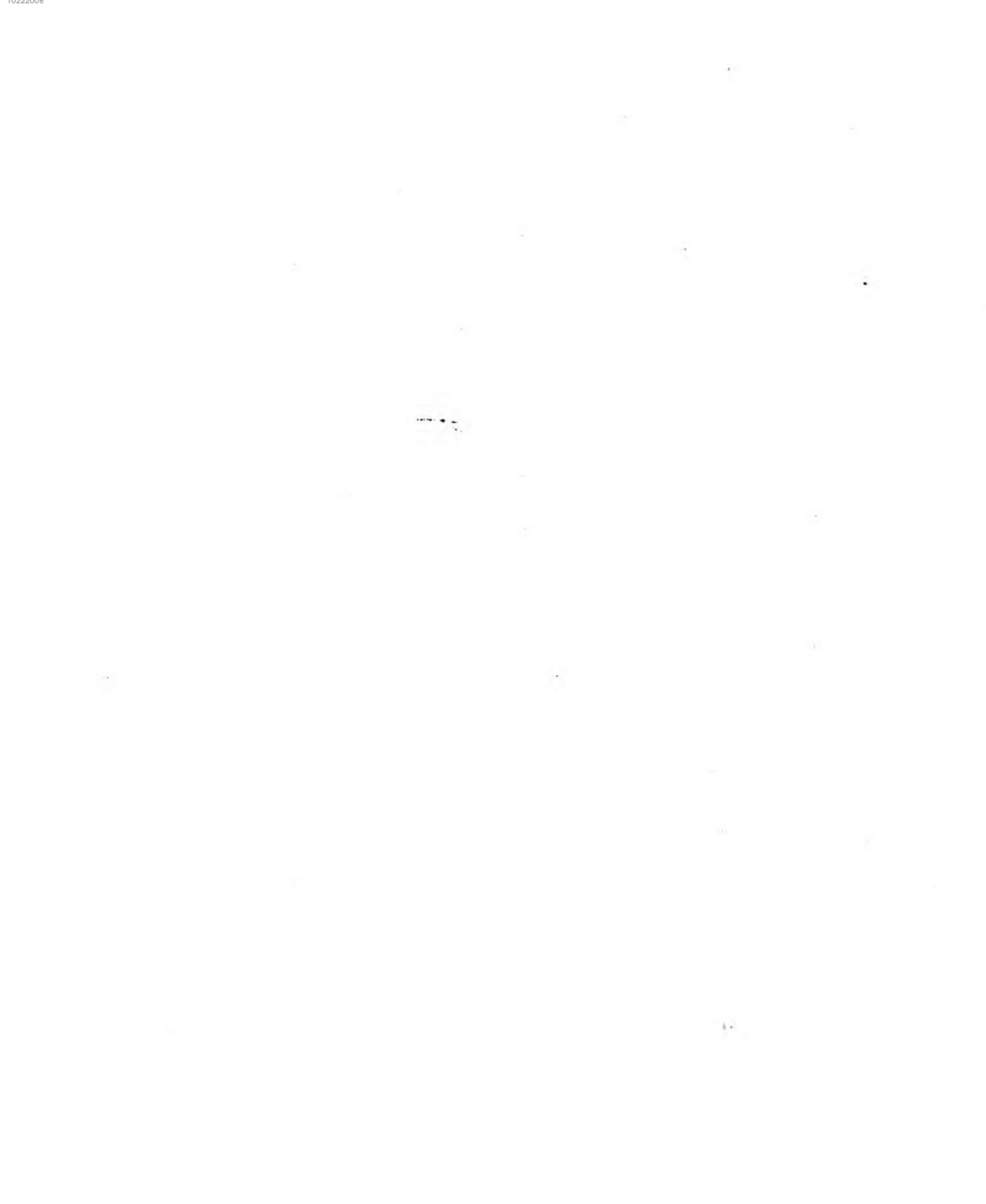


Tab. III.





[illegible]



A vertical oval frame containing five distinct symbols arranged from top to bottom. The symbols are: a hand with fingers spread, a lens-shaped object, a snake with a dark, textured body, a sphinx lying down, and a zigzag line.



























...
 〇
 一
 二
 三
 四
 五
 六
 七
 八
 九
 十
 十一
 十二
 十三
 十四
 十五
 十六
 十七
 十八
 十九
 二十
 二十一
 二十二
 二十三
 二十四
 二十五
 二十六
 二十七
 二十八
 二十九
 三十
 三十一
 三十二
 三十三
 三十四
 三十五
 三十六
 三十七
 三十八
 三十九
 四十
 四十一
 四十二
 四十三
 四十四
 四十五
 四十六
 四十七
 四十八
 四十九
 五十
 五十一
 五十二
 五十三
 五十四
 五十五
 五十六
 五十七
 五十八
 五十九
 六十
 六十一
 六十二
 六十三
 六十四
 六十五
 六十六
 六十七
 六十八
 六十九
 七十
 七十一
 七十二
 七十三
 七十四
 七十五
 七十六
 七十七
 七十八
 七十九
 八十
 八十一
 八十二
 八十三
 八十四
 八十五
 八十六
 八十七
 八十八
 八十九
 九十
 九十一
 九十二
 九十三
 九十四
 九十五
 九十六
 九十七
 九十八
 九十九
 一百



























𐎠 𐎡 𐎢 𐎣 𐎤 𐎥 𐎦 𐎧 𐎨 𐎩 𐎪 𐎫 𐎬 𐎭 𐎮 𐎯 𐎰 𐎱 𐎲 𐎳 𐎴 𐎵 𐎶 𐎷 𐎸 𐎹 𐎺 𐎻 𐎼 𐎽 𐎾 𐎿 𐏀 𐏁 𐏂 𐏃 𐏄 𐏅 𐏆 𐏇 𐏈 𐏉 𐏊 𐏋 𐏌 𐏍 𐏎 𐏏 𐏐 𐏑 𐏒 𐏓 𐏔 𐏕 𐏖 𐏗 𐏘 𐏙 𐏚 𐏛 𐏜 𐏝 𐏞 𐏟 𐏠 𐏡 𐏢 𐏣 𐏤 𐏥 𐏦 𐏧 𐏨 𐏩 𐏪 𐏫 𐏬 𐏭 𐏮 𐏯 𐏰 𐏱 𐏲 𐏳 𐏴 𐏵 𐏶 𐏷 𐏸 𐏹 𐏺 𐏻 𐏼 𐏽 𐏾 𐏿 𐐀 𐐁 𐐂 𐐃 𐐄 𐐅 𐐆 𐐇 𐐈 𐐉 𐐊 𐐋 𐐌 𐐍 𐐎 𐐏 𐐐 𐐑 𐐒 𐐓 𐐔 𐐕 𐐖 𐐗 𐐘 𐐙 𐐚 𐐛 𐐜 𐐝 𐐞 𐐟 𐐠 𐐡 𐐢 𐐣 𐐤 𐐥 𐐦 𐐧 𐐨 𐐩 𐐪 𐐫 𐐬 𐐭 𐐮 𐐯 𐐰 𐐱 𐐲 𐐳 𐐴 𐐵 𐐶 𐐷 𐐸 𐐹 𐐺 𐐻 𐐼 𐐽 𐐾 𐐿 𐑀 𐑁 𐑂 𐑃 𐑄 𐑅 𐑆 𐑇 𐑈 𐑉 𐑊 𐑋 𐑌 𐑍 𐑎 𐑏 𐑐 𐑑 𐑒 𐑓 𐑔 𐑕 𐑖 𐑗 𐑘 𐑙 𐑚 𐑛 𐑜 𐑝 𐑞 𐑟 𐑠 𐑡 𐑢 𐑣 𐑤 𐑥 𐑦 𐑧 𐑨 𐑩 𐑪 𐑫 𐑬 𐑭 𐑮 𐑯 𐑰 𐑱 𐑲 𐑳 𐑴 𐑵 𐑶 𐑷 𐑸 𐑹 𐑺 𐑻 𐑼 𐑽 𐑾 𐑿 𐒀 𐒁 𐒂 𐒃 𐒄 𐒅 𐒆 𐒇 𐒈 𐒉 𐒊 𐒋 𐒌 𐒍 𐒎 𐒏 𐒐 𐒑 𐒒 𐒓 𐒔 𐒕 𐒖 𐒗 𐒘 𐒙 𐒚 𐒛 𐒜 𐒝 𐒞 𐒟 𐒠 𐒡 𐒢 𐒣 𐒤 𐒥 𐒦 𐒧 𐒨 𐒩 𐒪 𐒫 𐒬 𐒭 𐒮 𐒯 𐒰 𐒱 𐒲 𐒳 𐒴 𐒵 𐒶 𐒷 𐒸 𐒹 𐒺 𐒻 𐒼 𐒽 𐒾 𐒿 𐓀 𐓁 𐓂 𐓃 𐓄 𐓅 𐓆 𐓇 𐓈 𐓉 𐓊 𐓋 𐓌 𐓍 𐓎 𐓏 𐓐 𐓑 𐓒 𐓓 𐓔 𐓕 𐓖 𐓗 𐓘 𐓙 𐓚 𐓛 𐓜 𐓝 𐓞 𐓟 𐓠 𐓡 𐓢 𐓣 𐓤 𐓥 𐓦 𐓧 𐓨 𐓩 𐓪 𐓫 𐓬 𐓭 𐓮 𐓯 𐓰 𐓱 𐓲 𐓳 𐓴 𐓵 𐓶 𐓷 𐓸 𐓹 𐓺 𐓻 𐓼 𐓽 𐓾 𐓿 𐔀 𐔁 𐔂 𐔃 𐔄 𐔅 𐔆 𐔇 𐔈 𐔉 𐔊 𐔋 𐔌 𐔍 𐔎 𐔏 𐔐 𐔑 𐔒 𐔓 𐔔 𐔕 𐔖 𐔗 𐔘 𐔙 𐔚 𐔛 𐔜 𐔝 𐔞 𐔟 𐔠 𐔡 𐔢 𐔣 𐔤 𐔥 𐔦 𐔧 𐔨 𐔩 𐔪 𐔫 𐔬 𐔭 𐔮 𐔯 𐔰 𐔱 𐔲 𐔳 𐔴 𐔵 𐔶 𐔷 𐔸 𐔹 𐔺 𐔻 𐔼 𐔽 𐔾 𐔿 𐕀 𐕁 𐕂 𐕃 𐕄 𐕅 𐕆 𐕇 𐕈 𐕉 𐕊 𐕋 𐕌 𐕍 𐕎 𐕏 𐕐 𐕑 𐕒 𐕓 𐕔 𐕕 𐕖 𐕗 𐕘 𐕙 𐕚 𐕛 𐕜 𐕝 𐕞 𐕟 𐕠 𐕡 𐕢 𐕣 𐕤 𐕥 𐕦 𐕧 𐕨 𐕩 𐕪 𐕫 𐕬 𐕭 𐕮 𐕯 𐕰 𐕱 𐕲 𐕳 𐕴 𐕵 𐕶 𐕷 𐕸 𐕹 𐕺 𐕻 𐕼 𐕽 𐕾 𐕿 𐖀 𐖁 𐖂 𐖃 𐖄 𐖅 𐖆 𐖇 𐖈 𐖉 𐖊 𐖋 𐖌 𐖍 𐖎 𐖏 𐖐 𐖑 𐖒 𐖓 𐖔 𐖕 𐖖 𐖗 𐖘 𐖙 𐖚 𐖛 𐖜 𐖝 𐖞 𐖟 𐖠 𐖡 𐖢 𐖣 𐖤 𐖥 𐖦 𐖧 𐖨 𐖩 𐖪 𐖫 𐖬 𐖭 𐖮 𐖯 𐖰 𐖱 𐖲 𐖳 𐖴 𐖵 𐖶 𐖷 𐖸 𐖹 𐖺 𐖻 𐖼 𐖽 𐖾 𐖿 𐗀 𐗁 𐗂 𐗃 𐗄 𐗅 𐗆 𐗇 𐗈 𐗉 𐗊 𐗋 𐗌 𐗍 𐗎 𐗏 𐗐 𐗑 𐗒 𐗓 𐗔 𐗕 𐗖 𐗗 𐗘 𐗙 𐗚 𐗛 𐗜 𐗝 𐗞 𐗟 𐗠 𐗡 𐗢 𐗣 𐗤 𐗥 𐗦 𐗧 𐗨 𐗩 𐗪 𐗫 𐗬 𐗭 𐗮 𐗯 𐗰 𐗱 𐗲 𐗳 𐗴 𐗵 𐗶 𐗷 𐗸 𐗹 𐗺 𐗻 𐗼 𐗽 𐗾 𐗿 𐘀 𐘁 𐘂 𐘃 𐘄 𐘅 𐘆 𐘇 𐘈 𐘉 𐘊 𐘋 𐘌 𐘍 𐘎 𐘏 𐘐 𐘑 𐘒 𐘓 𐘔 𐘕 𐘖 𐘗 𐘘 𐘙 𐘚 𐘛 𐘜 𐘝 𐘞 𐘟 𐘠 𐘡 𐘢 𐘣 𐘤 𐘥 𐘦 𐘧 𐘨 𐘩 𐘪 𐘫 𐘬 𐘭 𐘮 𐘯 𐘰 𐘱 𐘲 𐘳 𐘴 𐘵 𐘶 𐘷 𐘸 𐘹 𐘺 𐘻 𐘼 𐘽 𐘾 𐘿 𐙀 𐙁 𐙂 𐙃 𐙄 𐙅 𐙆 𐙇 𐙈 𐙉 𐙊 𐙋 𐙌 𐙍 𐙎 𐙏 𐙐 𐙑 𐙒 𐙓 𐙔 𐙕 𐙖 𐙗 𐙘 𐙙 𐙚 𐙛 𐙜 𐙝 𐙞 𐙟 𐙠 𐙡 𐙢 𐙣 𐙤 𐙥 𐙦 𐙧 𐙨 𐙩 𐙪 𐙫 𐙬 𐙭 𐙮 𐙯 𐙰 𐙱 𐙲 𐙳 𐙴 𐙵 𐙶 𐙷 𐙸 𐙹 𐙺 𐙻 𐙼 𐙽 𐙾 𐙿 𐚀 𐚁 𐚂 𐚃 𐚄 𐚅 𐚆 𐚇 𐚈 𐚉 𐚊 𐚋 𐚌 𐚍 𐚎 𐚏 𐚐 𐚑 𐚒 𐚓 𐚔 𐚕 𐚖 𐚗 𐚘 𐚙 𐚚 𐚛 𐚜 𐚝 𐚞 𐚟 𐚠 𐚡 𐚢 𐚣 𐚤 𐚥 𐚦 𐚧 𐚨 𐚩 𐚪 𐚫 𐚬 𐚭 𐚮 𐚯 𐚰 𐚱 𐚲 𐚳 𐚴 𐚵 𐚶 𐚷 𐚸 𐚹 𐚺 𐚻 𐚼 𐚽 𐚾 𐚿 𐛀 𐛁 𐛂 𐛃 𐛄 𐛅 𐛆 𐛇 𐛈 𐛉 𐛊 𐛋 𐛌 𐛍 𐛎 𐛏 𐛐 𐛑

A vertical oval frame containing a sequence of five symbols from top to bottom: an outstretched hand, a horizontal lens or oval shape, a snake with a dark, textured body, a sphinx lying on its side, and a zigzag line.


























𐎧𐎥𐏁
 —
 𐎡𐏁
 𐎢
 𐎣
 𐎤
 𐎥
 𐎦
 𐎧
 𐎨
 𐎩
 𐎪
 𐎫
 𐎬
 𐎭
 𐎮
 𐎯
 𐎰
 𐎱
 𐎲
 𐎳
 𐎴
 𐎵
 𐎶
 𐎷
 𐎸
 𐎹
 𐎺
 𐎻
 𐎼
 𐎽
 𐎾
 𐎿
 𐏀
 𐏁
 𐏂
 𐏃
 𐏄
 𐏅
 𐏆
 𐏇
 𐏈
 𐏉
 𐏊
 𐏋
 𐏌
 𐏍
 𐏎
 𐏏
 𐏐
 𐏑
 𐏒
 𐏓
 𐏔
 𐏕
 𐏖
 𐏗
 𐏘
 𐏙
 𐏚
 𐏛
 𐏜
 𐏝
 𐏞
 𐏟
 𐏠
 𐏡
 𐏢
 𐏣
 𐏤
 𐏥
 𐏦
 𐏧
 𐏨
 𐏩
 𐏪
 𐏫
 𐏬
 𐏭
 𐏮
 𐏯
 𐏰
 𐏱
 𐏲
 𐏳
 𐏴
 𐏵
 𐏶
 𐏷
 𐏸
 𐏹
 𐏺
 𐏻
 𐏼
 𐏽
 𐏾
 𐏿
 𐐀
 𐐁
 𐐂
 𐐃
 𐐄
 𐐅
 𐐆
 𐐇
 𐐈
 𐐉
 𐐊
 𐐋
 𐐌
 𐐍
 𐐎
 𐐏
 𐐐
 𐐑
 𐐒
 𐐓
 𐐔
 𐐕
 𐐖
 𐐗
 𐐘
 𐐙
 𐐚
 𐐛
 𐐜
 𐐝
 𐐞
 𐐟
 𐐠
 𐐡
 𐐢
 𐐣
 𐐤
 𐐥
 𐐦
 𐐧
 𐐨
 𐐩
 𐐪
 𐐫
 𐐬
 𐐭
 𐐮
 𐐯
 𐐰
 𐐱
 𐐲
 𐐳
 𐐴
 𐐵
 𐐶
 𐐷
 𐐸
 𐐹
 𐐺
 𐐻
 𐐼
 𐐽
 𐐾
 𐐿
 𐑀
 𐑁
 𐑂
 𐑃
 𐑄
 𐑅
 𐑆
 𐑇
 𐑈
 𐑉
 𐑊
 𐑋
 𐑌
 𐑍
 𐑎
 𐑏
 𐑐
 𐑑
 𐑒
 𐑓
 𐑔
 𐑕
 𐑖
 𐑗
 𐑘
 𐑙
 𐑚
 𐑛
 𐑜
 𐑝
 𐑞
 𐑟
 𐑠
 𐑡
 𐑢
 𐑣
 𐑤
 𐑥
 𐑦
 𐑧
 𐑨
 𐑩
 𐑪
 𐑫
 𐑬
 𐑭
 𐑮
 𐑯
 𐑰
 𐑱
 𐑲
 𐑳
 𐑴
 𐑵
 𐑶
 𐑷
 𐑸
 𐑹
 𐑺
 𐑻
 𐑼
 𐑽
 𐑾
 𐑿
 𐒀
 𐒁
 𐒂
 𐒃
 𐒄
 𐒅
 𐒆
 𐒇
 𐒈
 𐒉
 𐒊
 𐒋
 𐒌
 𐒍
 𐒎
 𐒏
 𐒐
 𐒑
 𐒒
 𐒓
 𐒔
 𐒕
 𐒖
 𐒗
 𐒘
 𐒙
 𐒚
 𐒛
 𐒜
 𐒝
 𐒞
 𐒟
 𐒠
 𐒡
 𐒢
 𐒣
 𐒤
 𐒥
 𐒦
 𐒧
 𐒨
 𐒩
 𐒪
 𐒫
 𐒬
 𐒭
 𐒮
 𐒯
 𐒰
 𐒱
 𐒲
 𐒳
 𐒴
 𐒵
 𐒶
 𐒷
 𐒸
 𐒹
 𐒺
 𐒻
 𐒼
 𐒽
 𐒾
 𐒿
 𐓀
 𐓁
 𐓂
 𐓃
 𐓄
 𐓅
 𐓆
 𐓇
 𐓈
 𐓉
 𐓊
 𐓋
 𐓌
 𐓍
 𐓎
 𐓏
 𐓐
 𐓑
 𐓒
 𐓓
 𐓔
 𐓕
 𐓖
 𐓗
 𐓘
 𐓙
 𐓚
 𐓛
 𐓜
 𐓝
 𐓞
 𐓟
 𐓠
 𐓡
 𐓢
 𐓣
 𐓤
 𐓥
 𐓦
 𐓧
 𐓨
 𐓩
 𐓪
 𐓫
 𐓬
 𐓭
 𐓮
 𐓯
 𐓰
 𐓱
 𐓲
 𐓳
 𐓴
 𐓵
 𐓶
 𐓷
 𐓸
 𐓹
 𐓺
 𐓻
 𐓼
 𐓽
 𐓾
 𐓿
 𐔀
 𐔁
 𐔂
 𐔃
 𐔄
 𐔅
 𐔆
 𐔇
 𐔈
 𐔉
 𐔊
 𐔋
 𐔌
 𐔍
 𐔎
 𐔏
 𐔐
 𐔑
 𐔒
 𐔓
 𐔔
 𐔕
 𐔖
 𐔗
 𐔘
 𐔙
 𐔚
 𐔛
 𐔜
 𐔝
 𐔞
 𐔟
 𐔠
 𐔡
 𐔢
 𐔣
 𐔤
 𐔥
 𐔦
 𐔧
 𐔨
 𐔩
 𐔪
 𐔫
 𐔬
 𐔭
 𐔮
 𐔯
 𐔰
 𐔱
 𐔲
 𐔳
 𐔴
 𐔵
 𐔶
 𐔷
 𐔸
 𐔹
 𐔺
 𐔻
 𐔼
 𐔽
 𐔾
 𐔿
 𐕀
 𐕁
 𐕂
 𐕃
 𐕄
 𐕅
 𐕆
 𐕇
 𐕈
 𐕉
 𐕊
 𐕋
 𐕌
 𐕍
 𐕎
 𐕏
 𐕐
 𐕑
 𐕒
 𐕓
 𐕔
 𐕕
 𐕖
 𐕗
 𐕘
 𐕙
 𐕚
 𐕛
 𐕜
 𐕝
 𐕞
 𐕟
 𐕠
 𐕡
 𐕢
 𐕣
 𐕤

...
D
=

→
H, O
f z̄
:
L
O
Bird II
l o t
z
△ △
—
x
.o.
III
~

[illegible]

A black and white line drawing of a vertical oval containing a sequence of symbols. At the top is a horizontal line. Below it, from top to bottom, are: a hand with fingers spread, a lens-shaped oval, a snake with a circular body, a sphinx lying down, and a zigzag line. At the very bottom is another horizontal line.



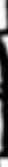


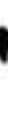










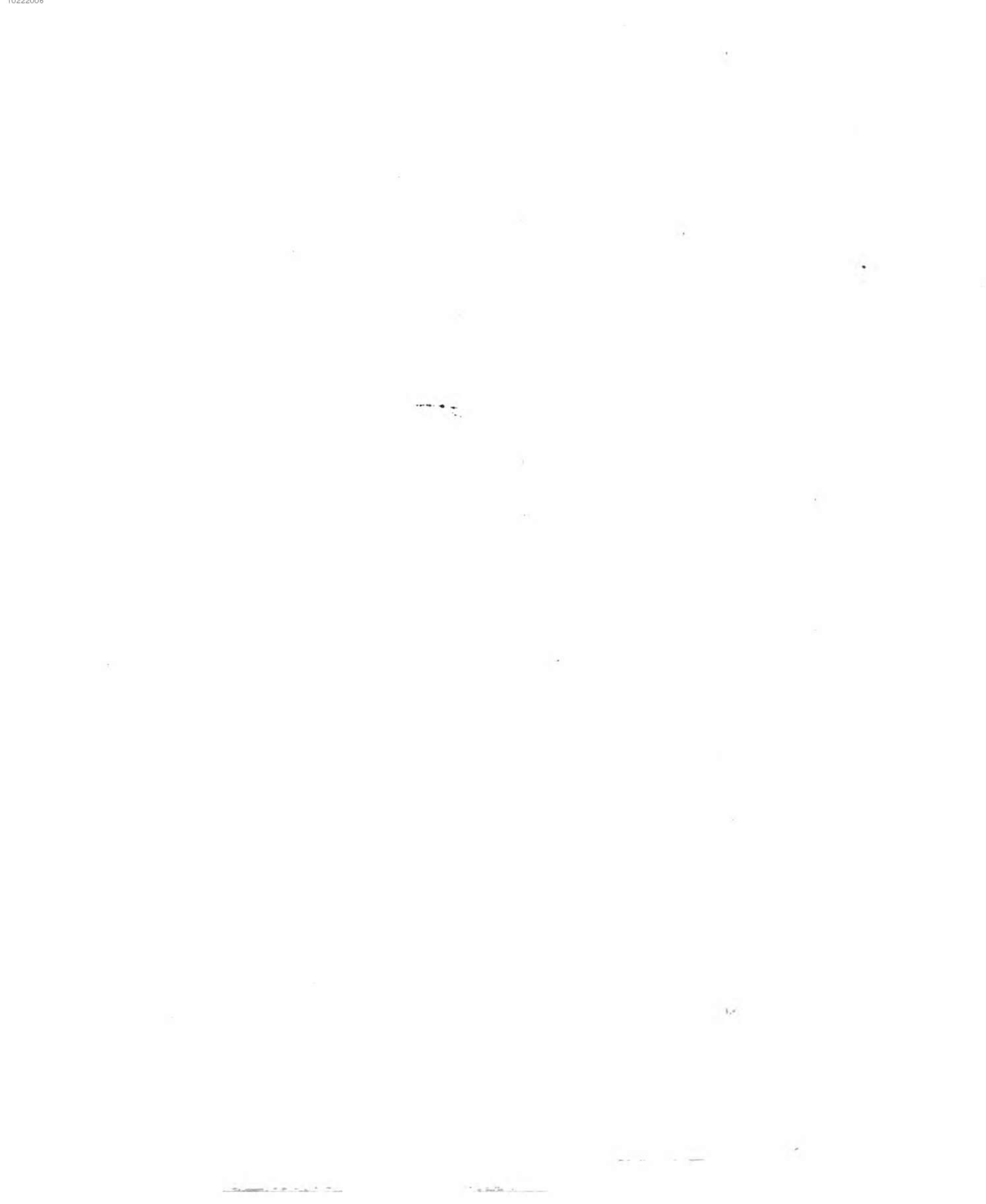







[illegible][illegible]

1. 𐎠𐎡𐎢𐎣𐎤𐎥𐎦𐎧𐎨𐎩𐎪𐎫𐎬𐎭𐎮𐎯𐎰𐎱𐎲𐎳𐎴𐎵𐎶𐎷𐎸𐎹𐎺𐎻𐎼𐎽𐎾𐎿𐏀𐏁𐏂𐏃𐏄𐏅𐏆𐏇𐏈𐏉𐏊𐏋𐏌𐏍𐏎𐏏𐏐𐏑𐏒𐏓𐏔𐏕𐏖𐏗𐏘𐏙𐏚𐏛𐏜𐏝𐏞𐏟𐏠𐏡𐏢𐏣𐏤𐏥𐏦𐏧𐏨𐏩𐏪𐏫𐏬𐏭𐏮𐏯𐏰𐏱𐏲𐏳𐏴𐏵𐏶𐏷𐏸𐏹𐏺𐏻𐏼𐏽𐏾𐏿𐐀𐐁𐐂𐐃𐐄𐐅𐐆𐐇𐐈𐐉𐐊𐐋𐐌𐐍𐐎𐐏𐐐𐐑𐐒𐐓𐐔𐐕𐐖𐐗𐐘𐐙𐐚𐐛𐐜𐐝𐐞𐐟𐐠𐐡𐐢𐐣𐐤𐐥𐐦𐐧𐐨𐐩𐐪𐐫𐐬𐐭𐐮𐐯𐐰𐐱𐐲𐐳𐐴𐐵𐐶𐐷𐐸𐐹𐐺𐐻𐐼𐐽𐐾𐐿𐑀𐑁𐑂𐑃𐑄𐑅𐑆𐑇𐑈𐑉𐑊𐑋𐑌𐑍𐑎𐑏𐑐𐑑𐑒𐑓𐑔𐑕𐑖𐑗𐑘𐑙𐑚𐑛𐑜𐑝𐑞𐑟𐑠𐑡𐑢𐑣𐑤𐑥𐑦𐑧𐑨𐑩𐑪𐑫𐑬𐑭𐑮𐑯𐑰𐑱𐑲𐑳𐑴𐑵𐑶𐑷𐑸𐑹𐑺𐑻𐑼𐑽𐑾𐑿𐒀𐒁𐒂𐒃𐒄𐒅𐒆𐒇𐒈𐒉𐒊𐒋𐒌𐒍𐒎𐒏𐒐𐒑𐒒𐒓𐒔𐒕𐒖𐒗𐒘𐒙𐒚𐒛𐒜𐒝𐒞𐒟𐒠𐒡𐒢𐒣𐒤𐒥𐒦𐒧𐒨𐒩𐒪𐒫𐒬𐒭𐒮𐒯𐒰𐒱𐒲𐒳𐒴𐒵𐒶𐒷𐒸𐒹𐒺𐒻𐒼𐒽𐒾𐒿𐓀𐓁𐓂𐓃𐓄𐓅𐓆𐓇𐓈𐓉𐓊𐓋𐓌𐓍𐓎𐓏𐓐𐓑𐓒𐓓𐓔𐓕𐓖𐓗𐓘𐓙𐓚𐓛𐓜𐓝𐓞𐓟𐓠𐓡𐓢𐓣𐓤𐓥𐓦𐓧𐓨𐓩𐓪𐓫𐓬𐓭𐓮𐓯𐓰𐓱𐓲𐓳𐓴𐓵𐓶𐓷𐓸𐓹𐓺𐓻𐓼𐓽𐓾𐓿𐔀𐔁𐔂𐔃𐔄𐔅𐔆𐔇𐔈𐔉𐔊𐔋𐔌𐔍𐔎𐔏𐔐𐔑𐔒𐔓𐔔𐔕𐔖𐔗𐔘𐔙𐔚𐔛𐔜𐔝𐔞𐔟𐔠𐔡𐔢𐔣𐔤𐔥𐔦𐔧𐔨𐔩𐔪𐔫𐔬𐔭𐔮𐔯𐔰𐔱𐔲𐔳𐔴𐔵𐔶𐔷𐔸𐔹𐔺𐔻𐔼𐔽𐔾𐔿𐕀𐕁𐕂𐕃𐕄𐕅𐕆𐕇𐕈𐕉𐕊𐕋𐕌𐕍𐕎𐕏𐕐𐕑𐕒𐕓𐕔𐕕𐕖𐕗𐕘𐕙𐕚𐕛𐕜𐕝𐕞𐕟𐕠𐕡𐕢𐕣𐕤𐕥𐕦𐕧𐕨𐕩𐕪𐕫𐕬𐕭𐕮𐕯𐕰𐕱𐕲𐕳𐕴𐕵𐕶𐕷𐕸𐕹𐕺𐕻𐕼𐕽𐕾𐕿𐖀𐖁𐖂𐖃𐖄𐖅𐖆𐖇𐖈𐖉𐖊𐖋𐖌𐖍𐖎𐖏𐖐𐖑𐖒𐖓𐖔𐖕𐖖𐖗𐖘𐖙𐖚𐖛𐖜𐖝𐖞𐖟𐖠𐖡𐖢𐖣𐖤𐖥𐖦𐖧𐖨𐖩𐖪𐖫𐖬𐖭𐖮𐖯𐖰𐖱𐖲𐖳𐖴𐖵𐖶𐖷𐖸𐖹𐖺𐖻𐖼𐖽𐖾𐖿𐗀𐗁𐗂𐗃𐗄𐗅𐗆𐗇𐗈𐗉𐗊𐗋𐗌𐗍𐗎𐗏𐗐𐗑𐗒𐗓𐗔𐗕𐗖𐗗𐗘𐗙𐗚𐗛𐗜𐗝𐗞𐗟𐗠𐗡𐗢𐗣𐗤𐗥𐗦𐗧𐗨𐗩𐗪𐗫𐗬𐗭𐗮𐗯𐗰𐗱𐗲𐗳𐗴𐗵𐗶𐗷𐗸𐗹𐗺𐗻𐗼𐗽𐗾𐗿𐘀𐘁𐘂𐘃𐘄𐘅𐘆𐘇𐘈𐘉𐘊𐘋𐘌𐘍𐘎𐘏𐘐𐘑𐘒𐘓𐘔𐘕𐘖𐘗𐘘𐘙𐘚𐘛𐘜𐘝𐘞𐘟𐘠𐘡𐘢𐘣𐘤𐘥𐘦𐘧𐘨𐘩𐘪𐘫𐘬𐘭𐘮𐘯𐘰𐘱𐘲𐘳𐘴𐘵𐘶𐘷𐘸𐘹𐘺𐘻𐘼𐘽𐘾𐘿𐙀𐙁𐙂𐙃𐙄𐙅𐙆𐙇𐙈𐙉𐙊𐙋𐙌𐙍𐙎𐙏𐙐𐙑𐙒𐙓𐙔𐙕𐙖𐙗𐙘𐙙𐙚𐙛𐙜𐙝𐙞𐙟𐙠𐙡𐙢𐙣𐙤𐙥𐙦𐙧𐙨𐙩𐙪𐙫𐙬𐙭𐙮𐙯𐙰𐙱𐙲𐙳𐙴𐙵𐙶𐙷𐙸𐙹𐙺𐙻𐙼𐙽𐙾𐙿𐚀𐚁𐚂𐚃𐚄𐚅𐚆𐚇𐚈𐚉𐚊𐚋𐚌𐚍𐚎𐚏𐚐𐚑𐚒𐚓𐚔𐚕𐚖𐚗𐚘𐚙𐚚𐚛𐚜𐚝𐚞𐚟𐚠𐚡𐚢𐚣𐚤𐚥𐚦𐚧𐚨𐚩𐚪𐚫𐚬𐚭𐚮𐚯𐚰𐚱𐚲𐚳𐚴𐚵𐚶𐚷𐚸𐚹𐚺𐚻𐚼𐚽𐚾𐚿𐛀𐛁𐛂𐛃𐛄𐛅𐛆𐛇𐛈𐛉𐛊𐛋𐛌𐛍𐛎𐛏𐛐𐛑𐛒𐛓𐛔𐛕𐛖𐛗𐛘𐛙𐛚𐛛𐛜𐛝𐛞𐛟𐛠𐛡𐛢𐛣𐛤𐛥𐛦𐛧𐛨𐛩𐛪𐛫𐛬𐛭𐛮𐛯𐛰𐛱𐛲𐛳𐛴𐛵𐛶𐛷𐛸𐛹𐛺𐛻𐛼𐛽𐛾𐛿𐜀𐜁𐜂𐜃𐜄𐜅𐜆𐜇𐜈𐜉𐜊𐜋𐜌𐜍𐜎𐜏𐜐𐜑𐜒𐜓𐜔𐜕𐜖𐜗𐜘𐜙𐜚𐜛𐜜𐜝𐜞𐜟𐜠𐜡𐜢𐜣𐜤𐜥𐜦𐜧𐜨𐜩𐜪𐜫𐜬𐜭𐜮𐜯𐜰𐜱𐜲𐜳𐜴𐜵𐜶𐜷𐜸𐜹𐜺𐜻𐜼𐜽𐜾𐜿𐝀𐝁𐝂𐝃𐝄𐝅𐝆𐝇𐝈𐝉𐝊𐝋𐝌𐝍𐝎𐝏𐝐𐝑𐝒𐝓𐝔𐝕𐝖𐝗𐝘𐝙𐝚𐝛𐝜𐝝𐝞𐝟𐝠𐝡𐝢𐝣𐝤𐝥𐝦𐝧𐝨𐝩𐝪𐝫𐝬𐝭𐝮𐝯𐝰𐝱𐝲𐝳𐝴𐝵𐝶𐝷𐝸𐝹𐝺𐝻𐝼𐝽𐝾𐝿𐞀𐞁𐞂𐞃𐞄𐞅𐞆𐞇𐞈𐞉𐞊𐞋𐞌𐞍𐞎𐞏𐞐𐞑𐞒𐞓𐞔𐞕𐞖𐞗𐞘𐞙𐞚𐞛𐞜𐞝



N^o 2.



N^o 3.





























[illegible]

...
D
=

→
→, →

f 2

: L
O

A

B #

L T

U

△ △

I

X

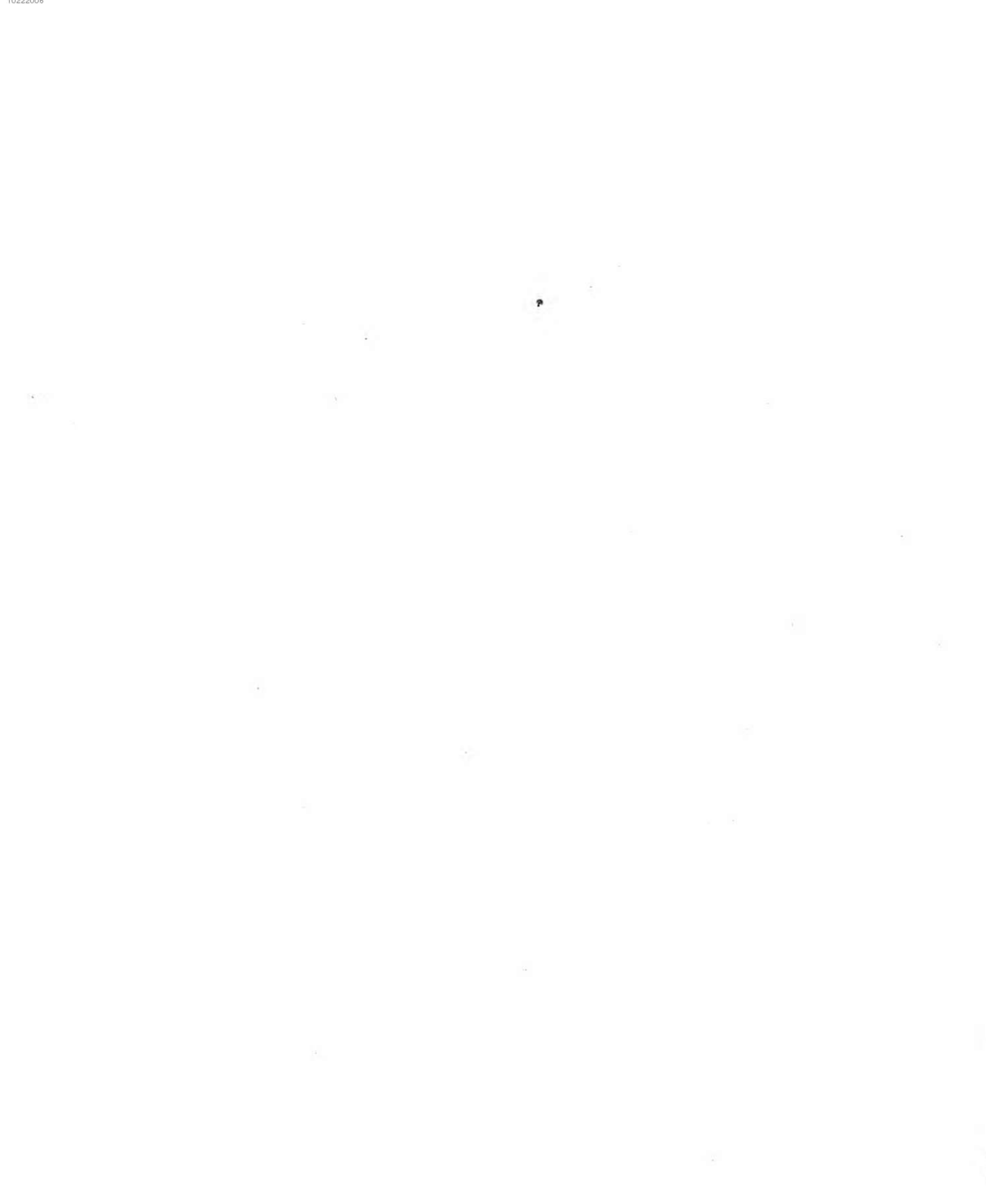
o

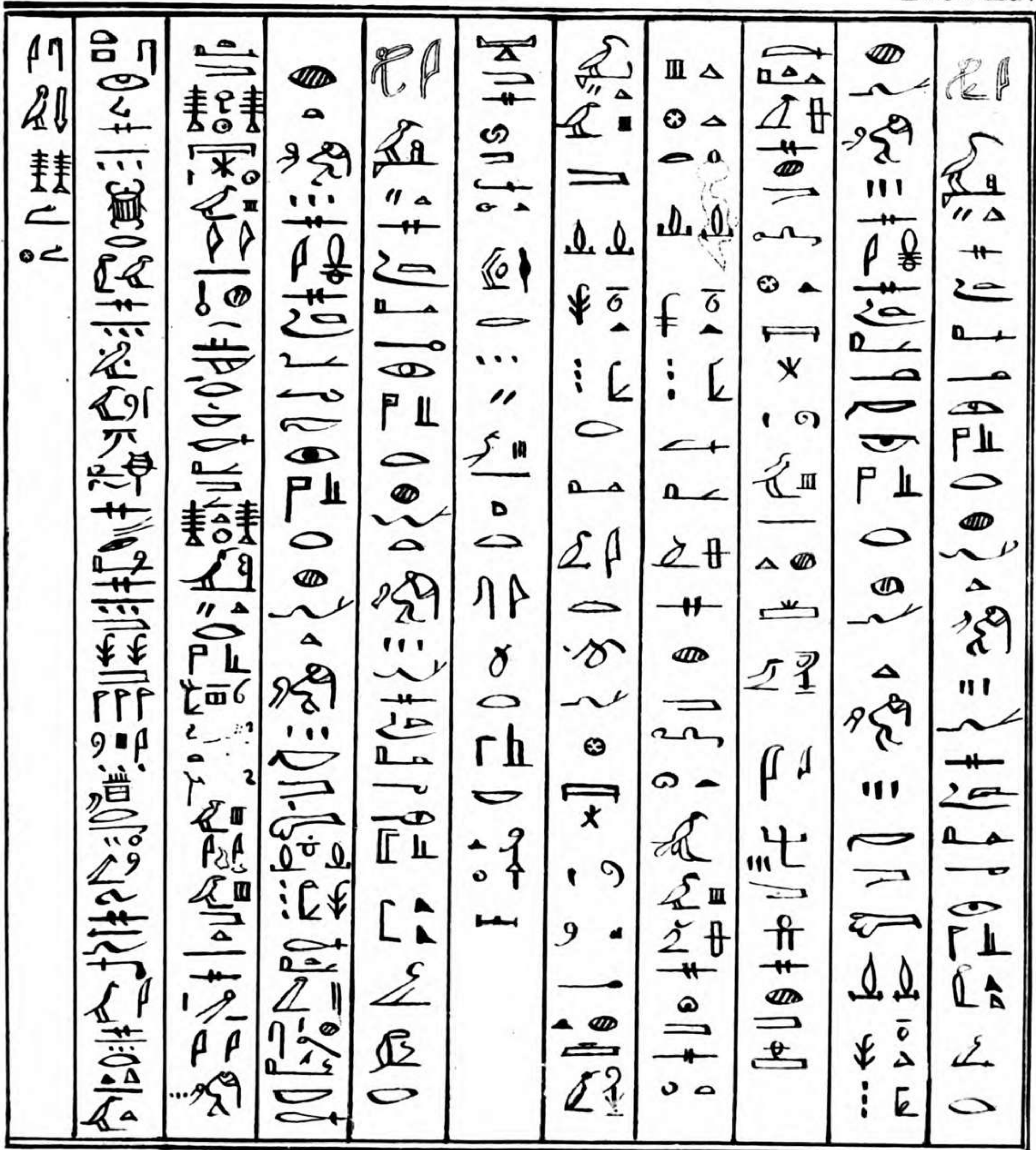
III

~

1. 𐎧𐎺𐎠
 2. 𐎧𐎺𐎠
 3. 𐎧𐎺𐎠
 4. 𐎧𐎺𐎠
 5. 𐎧𐎺𐎠
 6. 𐎧𐎺𐎠
 7. 𐎧𐎺𐎠
 8. 𐎧𐎺𐎠
 9. 𐎧𐎺𐎠
 10. 𐎧𐎺𐎠
 11. 𐎧𐎺𐎠
 12. 𐎧𐎺𐎠
 13. 𐎧𐎺𐎠
 14. 𐎧𐎺𐎠
 15. 𐎧𐎺𐎠
 16. 𐎧𐎺𐎠
 17. 𐎧𐎺𐎠
 18. 𐎧𐎺𐎠
 19. 𐎧𐎺𐎠
 20. 𐎧𐎺𐎠
 21. 𐎧𐎺𐎠
 22. 𐎧𐎺𐎠
 23. 𐎧𐎺𐎠
 24. 𐎧𐎺𐎠
 25. 𐎧𐎺𐎠
 26. 𐎧𐎺𐎠
 27. 𐎧𐎺𐎠
 28. 𐎧𐎺𐎠
 29. 𐎧𐎺𐎠
 30. 𐎧𐎺𐎠
 31. 𐎧𐎺𐎠
 32. 𐎧𐎺𐎠
 33. 𐎧𐎺𐎠
 34. 𐎧𐎺𐎠
 35. 𐎧𐎺𐎠
 36. 𐎧𐎺𐎠
 37. 𐎧𐎺𐎠
 38. 𐎧𐎺𐎠
 39. 𐎧𐎺𐎠
 40. 𐎧𐎺𐎠
 41. 𐎧𐎺𐎠
 42. 𐎧𐎺𐎠
 43. 𐎧𐎺𐎠
 44. 𐎧𐎺𐎠
 45. 𐎧𐎺𐎠
 46. 𐎧𐎺𐎠
 47. 𐎧𐎺𐎠
 48. 𐎧𐎺𐎠
 49. 𐎧𐎺𐎠
 50. 𐎧𐎺𐎠
 51. 𐎧𐎺𐎠
 52. 𐎧𐎺𐎠
 53. 𐎧𐎺𐎠
 54. 𐎧𐎺𐎠
 55. 𐎧𐎺𐎠
 56. 𐎧𐎺𐎠
 57. 𐎧𐎺𐎠
 58. 𐎧𐎺𐎠
 59. 𐎧𐎺𐎠
 60. 𐎧𐎺𐎠
 61. 𐎧𐎺𐎠
 62. 𐎧𐎺𐎠
 63. 𐎧𐎺𐎠
 64. 𐎧𐎺𐎠
 65. 𐎧𐎺𐎠
 66. 𐎧𐎺𐎠
 67. 𐎧𐎺𐎠
 68. 𐎧𐎺𐎠
 69. 𐎧𐎺𐎠
 70. 𐎧𐎺𐎠
 71. 𐎧𐎺𐎠
 72. 𐎧𐎺𐎠
 73. 𐎧𐎺𐎠
 74. 𐎧𐎺𐎠
 75. 𐎧𐎺𐎠
 76. 𐎧𐎺𐎠
 77. 𐎧𐎺𐎠
 78. 𐎧𐎺𐎠
 79. 𐎧𐎺𐎠
 80. 𐎧𐎺𐎠
 81. 𐎧𐎺𐎠
 82. 𐎧𐎺𐎠
 83. 𐎧𐎺𐎠
 84. 𐎧𐎺𐎠
 85. 𐎧𐎺𐎠
 86. 𐎧𐎺𐎠
 87. 𐎧𐎺𐎠
 88. 𐎧𐎺𐎠
 89. 𐎧𐎺𐎠
 90. 𐎧𐎺𐎠
 91. 𐎧𐎺𐎠
 92. 𐎧𐎺𐎠
 93. 𐎧𐎺𐎠
 94. 𐎧𐎺𐎠
 95. 𐎧𐎺𐎠
 96. 𐎧𐎺𐎠
 97. 𐎧𐎺𐎠
 98. 𐎧𐎺𐎠
 99. 𐎧𐎺𐎠
 100. 𐎧𐎺𐎠

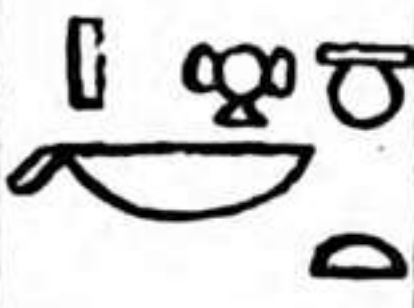
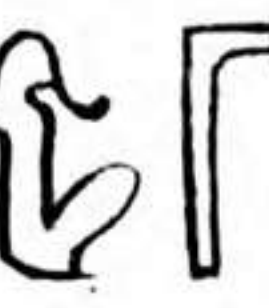
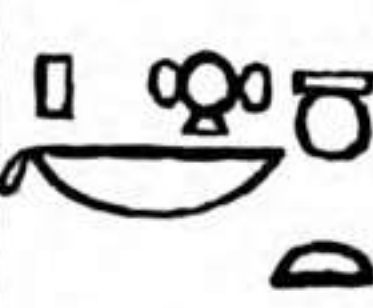
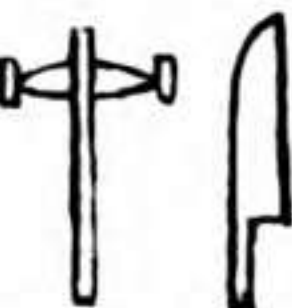
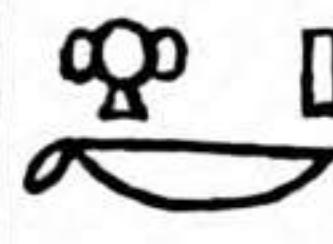
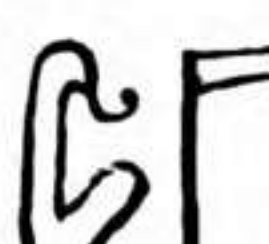
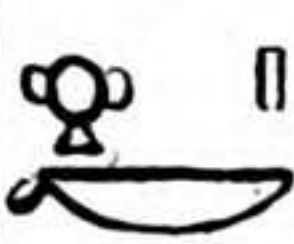
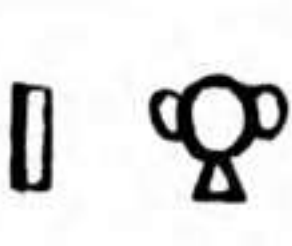
[illegible]







Tab IX.

5.	4.	3.	2.	1.	
		  			I.
		  			II.
		  			III.
		  			IV.
		  			V.
		  			VI.
		  			VII.

Tab.X.

9.	8.	7.	6.	
				I.
				II.
				III.
				IV.
				V.
				VI.
				VII.





𐎠𐎡𐎢𐎣𐎤𐎥𐎦𐎧𐎨𐎩𐎪𐎫𐎬𐎭𐎮𐎯𐎰𐎱𐎲𐎳𐎴𐎵𐎶𐎷𐎸𐎹𐎺𐎻𐎼𐎽𐎾𐎿𐏀𐏁𐏂𐏃𐏄𐏅𐏆𐏇𐏈𐏉𐏊𐏋𐏌𐏍𐏎𐏏𐏐𐏑𐏒𐏓𐏔𐏕𐏖𐏗𐏘𐏙𐏚𐏛𐏜𐏝𐏞𐏟𐏠𐏡𐏢𐏣𐏤𐏥𐏦𐏧𐏨𐏩𐏪𐏫𐏬𐏭𐏮𐏯𐏰𐏱𐏲𐏳𐏴𐏵𐏶𐏷𐏸𐏹𐏺𐏻𐏼𐏽𐏾𐏿𐐀𐐁𐐂𐐃𐐄𐐅𐐆𐐇𐐈𐐉𐐊𐐋𐐌𐐍𐐎𐐏𐐐𐐑𐐒𐐓𐐔𐐕𐐖𐐗𐐘𐐙𐐚𐐛𐐜𐐝𐐞𐐟𐐠𐐡𐐢𐐣𐐤𐐥𐐦𐐧𐐨𐐩𐐪𐐫𐐬𐐭𐐮𐐯𐐰𐐱𐐲𐐳𐐴𐐵𐐶𐐷𐐸𐐹𐐺𐐻𐐼𐐽𐐾𐐿𐑀𐑁𐑂𐑃𐑄𐑅𐑆𐑇𐑈𐑉𐑊𐑋𐑌𐑍𐑎𐑏𐑐𐑑𐑒𐑓𐑔𐑕𐑖𐑗𐑘𐑙𐑚𐑛𐑜𐑝𐑞𐑟𐑠𐑡𐑢𐑣𐑤𐑥𐑦𐑧𐑨𐑩𐑪𐑫𐑬𐑭𐑮𐑯𐑰𐑱𐑲𐑳𐑴𐑵𐑶𐑷𐑸𐑹𐑺𐑻𐑼𐑽𐑾𐑿𐒀𐒁𐒂𐒃𐒄𐒅𐒆𐒇𐒈𐒉𐒊𐒋𐒌𐒍𐒎𐒏𐒐𐒑𐒒𐒓𐒔𐒕𐒖𐒗𐒘𐒙𐒚𐒛𐒜𐒝𐒞𐒟𐒠𐒡𐒢𐒣𐒤𐒥𐒦𐒧𐒨𐒩𐒪𐒫𐒬𐒭𐒮𐒯𐒰𐒱𐒲𐒳𐒴𐒵𐒶𐒷𐒸𐒹𐒺𐒻𐒼𐒽𐒾𐒿𐓀𐓁𐓂𐓃𐓄𐓅𐓆𐓇𐓈𐓉𐓊𐓋𐓌𐓍𐓎𐓏𐓐𐓑𐓒𐓓𐓔𐓕𐓖𐓗𐓘𐓙𐓚𐓛𐓜𐓝𐓞𐓟𐓠𐓡𐓢𐓣𐓤𐓥𐓦𐓧𐓨𐓩𐓪𐓫𐓬𐓭𐓮𐓯𐓰𐓱𐓲𐓳𐓴𐓵𐓶𐓷𐓸𐓹𐓺𐓻𐓼𐓽𐓾𐓿𐔀𐔁𐔂𐔃𐔄𐔅𐔆𐔇𐔈𐔉𐔊𐔋𐔌𐔍𐔎𐔏𐔐𐔑𐔒𐔓𐔔𐔕𐔖𐔗𐔘𐔙𐔚𐔛𐔜𐔝𐔞𐔟𐔠𐔡𐔢𐔣𐔤𐔥𐔦𐔧𐔨𐔩𐔪𐔫𐔬𐔭𐔮𐔯𐔰𐔱𐔲𐔳𐔴𐔵𐔶𐔷𐔸𐔹𐔺𐔻𐔼𐔽𐔾𐔿𐕀𐕁𐕂𐕃𐕄𐕅𐕆𐕇𐕈𐕉𐕊𐕋𐕌𐕍𐕎𐕏𐕐𐕑𐕒𐕓𐕔𐕕𐕖𐕗𐕘𐕙𐕚𐕛𐕜𐕝𐕞𐕟𐕠𐕡𐕢𐕣𐕤𐕥𐕦𐕧𐕨𐕩𐕪𐕫𐕬𐕭𐕮𐕯𐕰𐕱𐕲𐕳𐕴𐕵𐕶𐕷𐕸𐕹𐕺𐕻𐕼𐕽𐕾𐕿𐖀𐖁𐖂𐖃𐖄𐖅𐖆𐖇𐖈𐖉𐖊𐖋𐖌𐖍𐖎𐖏𐖐𐖑𐖒𐖓𐖔𐖕𐖖𐖗𐖘𐖙𐖚𐖛𐖜𐖝𐖞𐖟𐖠𐖡𐖢𐖣𐖤𐖥𐖦𐖧𐖨𐖩𐖪𐖫𐖬𐖭𐖮𐖯𐖰𐖱𐖲𐖳𐖴𐖵𐖶𐖷𐖸𐖹𐖺𐖻𐖼𐖽𐖾𐖿𐗀𐗁𐗂𐗃𐗄𐗅𐗆𐗇𐗈𐗉𐗊𐗋𐗌𐗍𐗎𐗏𐗐𐗑𐗒𐗓𐗔𐗕𐗖𐗗𐗘𐗙𐗚𐗛𐗜𐗝𐗞𐗟𐗠𐗡𐗢𐗣𐗤𐗥𐗦𐗧𐗨𐗩𐗪𐗫𐗬𐗭𐗮𐗯𐗰𐗱𐗲𐗳𐗴𐗵𐗶𐗷𐗸𐗹𐗺𐗻𐗼𐗽𐗾𐗿𐘀𐘁𐘂𐘃𐘄𐘅𐘆𐘇𐘈𐘉𐘊𐘋𐘌𐘍𐘎𐘏𐘐𐘑𐘒𐘓𐘔𐘕𐘖𐘗𐘘𐘙𐘚𐘛𐘜𐘝𐘞𐘟𐘠𐘡𐘢𐘣𐘤𐘥𐘦𐘧𐘨𐘩𐘪𐘫𐘬𐘭𐘮𐘯𐘰𐘱𐘲𐘳𐘴𐘵𐘶𐘷𐘸𐘹𐘺𐘻𐘼𐘽𐘾𐘿𐙀𐙁𐙂𐙃𐙄𐙅𐙆𐙇𐙈𐙉𐙊𐙋𐙌𐙍𐙎𐙏𐙐𐙑𐙒𐙓𐙔𐙕𐙖𐙗𐙘𐙙𐙚𐙛𐙜𐙝𐙞𐙟𐙠𐙡𐙢𐙣𐙤𐙥𐙦𐙧𐙨𐙩𐙪𐙫𐙬𐙭𐙮𐙯𐙰𐙱𐙲𐙳𐙴𐙵𐙶𐙷𐙸𐙹𐙺𐙻𐙼𐙽𐙾𐙿𐚀𐚁𐚂𐚃𐚄𐚅𐚆𐚇𐚈𐚉𐚊𐚋𐚌𐚍𐚎𐚏𐚐𐚑𐚒𐚓𐚔𐚕𐚖𐚗𐚘𐚙𐚚𐚛𐚜𐚝𐚞𐚟𐚠𐚡𐚢𐚣𐚤𐚥𐚦𐚧𐚨𐚩𐚪𐚫𐚬𐚭𐚮𐚯𐚰𐚱𐚲𐚳𐚴𐚵𐚶𐚷𐚸𐚹𐚺𐚻𐚼𐚽𐚾𐚿𐛀𐛁𐛂𐛃𐛄𐛅𐛆𐛇𐛈𐛉𐛊𐛋𐛌𐛍𐛎𐛏𐛐𐛑𐛒𐛓𐛔𐛕𐛖𐛗𐛘𐛙𐛚𐛛𐛜𐛝𐛞𐛟𐛠𐛡𐛢𐛣𐛤𐛥𐛦𐛧𐛨𐛩𐛪𐛫𐛬𐛭𐛮𐛯𐛰𐛱𐛲𐛳𐛴𐛵𐛶𐛷𐛸𐛹𐛺𐛻𐛼𐛽𐛾𐛿𐜀𐜁𐜂𐜃𐜄𐜅𐜆𐜇𐜈𐜉𐜊𐜋𐜌𐜍𐜎𐜏𐜐𐜑𐜒𐜓𐜔𐜕𐜖𐜗𐜘𐜙𐜚𐜛𐜜𐜝𐜞𐜟𐜠𐜡𐜢𐜣𐜤𐜥𐜦𐜧𐜨𐜩𐜪𐜫𐜬𐜭𐜮𐜯𐜰𐜱𐜲𐜳𐜴𐜵𐜶𐜷𐜸𐜹𐜺𐜻𐜼𐜽𐜾𐜿𐝀𐝁𐝂𐝃𐝄𐝅𐝆𐝇𐝈𐝉𐝊𐝋𐝌𐝍𐝎𐝏𐝐𐝑𐝒𐝓𐝔𐝕𐝖𐝗𐝘𐝙𐝚𐝛𐝜𐝝𐝞𐝟𐝠𐝡𐝢𐝣𐝤𐝥𐝦𐝧𐝨𐝩𐝪𐝫𐝬𐝭𐝮𐝯𐝰𐝱𐝲𐝳𐝴𐝵𐝶𐝷𐝸𐝹𐝺𐝻𐝼𐝽𐝾𐝿𐞀𐞁𐞂𐞃𐞄𐞅𐞆𐞇𐞈𐞉𐞊𐞋𐞌𐞍𐞎𐞏𐞐𐞑𐞒𐞓𐞔𐞕𐞖𐞗𐞘𐞙𐞚𐞛𐞜𐞝𐞞𐞟𐞠𐞡𐞢𐞣𐞤𐞥𐞦𐞧𐞨𐞩𐞪𐞫𐞬𐞭𐞮𐞯𐞰𐞱𐞲𐞳𐞴𐞵𐞶𐞷𐞸𐞹𐞺𐞻𐞼𐞽𐞾𐞿𐟀𐟁𐟂𐟃𐟄𐟅𐟆𐟇𐟈𐟉𐟊𐟋𐟌𐟍𐟎𐟏𐟐𐟑𐟒𐟓𐟔𐟕𐟖𐟗𐟘𐟙𐟚𐟛𐟜𐟝𐟞𐟟𐟠𐟡𐟢𐟣𐟤𐟥𐟦𐟧𐟨𐟩𐟪𐟫𐟬𐟭𐟮𐟯𐟰𐟱𐟲𐟳𐟴𐟵𐟶𐟷𐟸𐟹𐟺𐟻𐟼𐟽𐟾𐟿𐠀𐠁𐠂𐠃𐠄𐠅𐠆𐠇𐠈𐠉𐠊𐠋𐠌𐠍𐠎𐠏𐠐𐠑𐠒𐠓𐠔𐠕𐠖𐠗𐠘𐠙𐠚𐠛𐠜𐠝𐠞𐠟𐠠𐠡𐠢𐠣𐠤𐠥𐠦𐠧𐠨𐠩𐠪𐠫𐠬𐠭𐠮𐠯𐠰𐠱𐠲𐠳𐠴𐠵𐠶𐠷𐠸𐠹𐠺𐠻𐠼𐠽𐠾𐠿𐡀𐡁𐡂𐡃𐡄𐡅𐡆𐡇𐡈𐡉𐡊𐡋𐡌𐡍𐡎𐡏𐡐𐡑𐡒𐡓𐡔𐡕𐡖𐡗𐡘𐡙𐡚𐡛𐡜𐡝𐡞𐡟𐡠𐡡𐡢𐡣𐡤𐡥𐡦𐡧𐡨𐡩𐡪𐡫𐡬𐡭𐡮𐡯𐡰𐡱𐡲𐡳𐡴𐡵𐡶𐡷𐡸𐡹𐡺𐡻𐡼𐡽𐡾𐡿𐢀𐢁𐢂𐢃𐢄𐢅𐢆𐢇𐢈𐢉𐢊𐢋𐢌𐢍𐢎𐢏𐢐𐢑𐢒𐢓𐢔𐢕𐢖𐢗𐢘𐢙𐢚𐢛𐢜𐢝𐢞𐢟𐢠𐢡𐢢𐢣𐢤𐢥𐢦𐢧𐢨𐢩𐢪𐢫𐢬𐢭𐢮𐢯𐢰𐢱𐢲𐢳𐢴𐢵𐢶𐢷𐢸𐢹𐢺𐢻𐢼𐢽𐢾𐢿𐣀𐣁𐣂𐣃𐣄𐣅𐣆𐣇𐣈𐣉𐣊𐣋𐣌𐣍𐣎𐣏𐣐𐣑𐣒𐣓𐣔𐣕𐣖𐣗𐣘𐣙𐣚𐣛𐣜𐣝𐣞𐣟𐣠𐣡𐣢𐣣𐣤𐣥𐣦𐣧𐣨𐣩𐣪𐣫𐣬𐣭𐣮𐣯𐣰𐣱𐣲𐣳𐣴𐣵𐣶𐣷𐣸𐣹𐣺𐣻𐣼𐣽𐣾𐣿𐤀𐤁𐤂𐤃𐤄𐤅𐤆𐤇𐤈𐤉𐤊𐤋𐤌𐤍𐤎𐤏𐤐𐤑𐤒𐤓𐤔𐤕𐤖𐤗𐤘𐤙𐤚𐤛𐤜𐤝𐤞𐤟𐤠𐤡𐤢𐤣𐤤𐤥𐤦𐤧𐤨𐤩𐤪𐤫𐤬𐤭𐤮𐤯𐤰𐤱𐤲𐤳𐤴𐤵𐤶𐤷𐤸𐤹𐤺𐤻𐤼𐤽𐤾𐤿𐥀𐥁𐥂𐥃𐥄𐥅𐥆𐥇𐥈𐥉𐥊𐥋𐥌𐥍𐥎𐥏𐥐𐥑𐥒𐥓𐥔𐥕𐥖𐥗𐥘𐥙𐥚𐥛𐥜𐥝𐥞𐥟𐥠𐥡𐥢𐥣𐥤𐥥𐥦𐥧𐥨𐥩𐥪𐥫𐥬𐥭𐥮𐥯𐥰𐥱𐥲𐥳𐥴𐥵𐥶𐥷𐥸𐥹𐥺𐥻𐥼𐥽𐥾𐥿𐦀𐦁𐦂𐦃𐦄𐦅𐦆𐦇𐦈𐦉𐦊𐦋𐦌𐦍𐦎𐦏𐦐𐦑𐦒𐦓𐦔𐦕𐦖𐦗𐦘𐦙𐦚𐦛𐦜𐦝𐦞𐦟𐦠𐦡𐦢𐦣𐦤𐦥𐦦𐦧𐦨𐦩𐦪𐦫𐦬𐦭𐦮𐦯𐦰𐦱𐦲𐦳𐦴𐦵𐦶𐦷𐦸𐦹𐦺𐦻𐦼𐦽𐦾𐦿𐧀𐧁𐧂𐧃𐧄𐧅𐧆𐧇𐧈𐧉𐧊𐧋𐧌𐧍𐧎𐧏𐧐𐧑𐧒𐧓𐧔𐧕𐧖𐧗𐧘𐧙𐧚𐧛𐧜𐧝𐧞𐧟𐧠𐧡𐧢𐧣𐧤𐧥𐧦𐧧𐧨𐧩𐧪𐧫𐧬𐧭𐧮𐧯𐧰𐧱𐧲𐧳𐧴𐧵𐧶𐧷𐧸𐧹𐧺𐧻𐧼𐧽𐧾𐧿𐨀𐨁𐨂𐨃𐨄𐨅𐨆𐨇𐨈𐨉𐨊𐨋𐨌𐨍𐨎𐨏𐨐𐨑𐨒𐨓𐨔𐨕𐨖𐨗𐨘𐨙𐨚𐨛𐨜𐨝𐨞𐨟𐨠𐨡𐨢𐨣𐨤𐨥𐨦𐨧𐨨𐨩𐨪𐨫𐨬𐨭𐨮𐨯𐨰𐨱𐨲𐨳𐨴𐨵𐨶𐨷𐨹𐨺𐨸𐨻𐨼𐨽𐨾𐨿𐩀𐩁𐩂𐩃𐩄𐩅𐩆𐩇𐩈𐩉𐩊𐩋𐩌𐩍𐩎𐩏𐩐𐩑𐩒𐩓𐩔𐩕𐩖𐩗𐩘𐩙𐩚𐩛𐩜𐩝𐩞𐩟𐩠𐩡𐩢𐩣𐩤𐩥𐩦𐩧𐩨𐩩𐩪𐩫𐩬𐩭𐩮𐩯𐩰𐩱𐩲𐩳𐩴𐩵𐩶𐩷𐩸𐩹𐩺𐩻𐩼𐩽𐩾𐩿𐪀𐪁𐪂𐪃𐪄𐪅𐪆𐪇𐪈𐪉𐪊𐪋𐪌𐪍𐪎𐪏𐪐𐪑𐪒𐪓𐪔𐪕𐪖𐪗𐪘𐪙𐪚𐪛𐪜𐪝𐪞𐪟𐪠𐪡𐪢𐪣𐪤𐪥𐪦𐪧𐪨𐪩𐪪𐪫𐪬𐪭𐪮𐪯𐪰𐪱𐪲𐪳𐪴𐪵𐪶𐪷𐪸𐪹𐪺𐪻𐪼𐪽𐪾𐪿𐫀𐫁𐫂𐫃𐫄𐫅𐫆𐫇𐫈𐫉𐫊𐫋𐫌𐫍𐫎𐫏𐫐𐫑𐫒𐫓𐫔𐫕𐫖𐫗𐫘𐫙𐫚𐫛𐫜𐫝𐫞𐫟𐫠𐫡𐫢𐫣𐫤𐫦𐫥𐫧𐫨𐫩𐫪𐫫𐫬𐫭𐫮𐫯𐫰𐫱𐫲𐫳𐫴𐫵𐫶𐫷𐫸𐫹𐫺𐫻𐫼𐫽𐫾𐫿𐬀𐬁𐬂𐬃𐬄𐬅𐬆𐬇𐬈𐬉𐬊𐬋𐬌𐬍𐬎𐬏𐬐𐬑𐬒𐬓𐬔𐬕𐬖𐬗𐬘𐬙𐬚𐬛𐬜𐬝𐬞𐬟𐬠𐬡𐬢𐬣𐬤𐬥𐬦𐬧𐬨𐬩𐬪𐬫𐬬𐬭𐬮𐬯𐬰𐬱𐬲𐬳𐬴𐬵𐬶𐬷𐬸𐬹𐬺𐬻𐬼𐬽𐬾𐬿𐭀𐭁𐭂𐭃𐭄𐭅𐭆𐭇𐭈𐭉𐭊𐭋𐭌𐭍𐭎𐭏𐭐𐭑𐭒𐭓𐭔𐭕𐭖𐭗𐭘𐭙𐭚𐭛𐭜𐭝𐭞𐭟𐭠𐭡𐭢𐭣𐭤𐭥𐭦𐭧𐭨𐭩𐭪𐭫𐭬𐭭𐭮𐭯𐭰𐭱𐭲𐭳𐭴𐭵𐭶𐭷𐭸𐭹𐭺𐭻𐭼𐭽𐭾𐭿𐮀𐮁𐮂𐮃𐮄𐮅𐮆𐮇𐮈𐮉𐮊𐮋𐮌𐮍𐮎𐮏𐮐𐮑𐮒𐮓𐮔𐮕𐮖𐮗𐮘𐮙𐮚𐮛𐮜𐮝𐮞𐮟𐮠𐮡𐮢𐮣𐮤𐮥𐮦𐮧𐮨𐮩𐮪𐮫𐮬𐮭𐮮𐮯𐮰𐮱𐮲𐮳𐮴𐮵𐮶𐮷𐮸𐮹𐮺𐮻𐮼𐮽𐮾𐮿𐯀𐯁𐯂𐯃𐯄𐯅𐯆𐯇𐯈𐯉𐯊𐯋𐯌𐯍𐯎𐯏𐯐𐯑𐯒𐯓𐯔𐯕𐯖𐯗𐯘𐯙𐯚𐯛𐯜𐯝𐯞𐯟𐯠𐯡𐯢𐯣𐯤𐯥𐯦𐯧𐯨𐯩𐯪𐯫𐯬𐯭𐯮𐯯𐯰𐯱𐯲𐯳𐯴𐯵𐯶𐯷𐯸𐯹𐯺𐯻𐯼𐯽𐯾𐯿𐰀𐰁𐰂𐰃𐰄𐰅𐰆𐰇𐰈𐰉𐰊𐰋𐰌𐰍𐰎𐰏𐰐𐰑𐰒𐰓𐰔𐰕𐰖𐰗𐰘𐰙𐰚𐰛𐰜𐰝𐰞𐰟𐰠𐰡𐰢𐰣𐰤𐰥𐰦𐰧𐰨𐰩𐰪𐰫𐰬𐰭𐰮𐰯𐰰𐰱𐰲𐰳𐰴𐰵𐰶𐰷𐰸𐰹𐰺𐰻𐰼𐰽𐰾𐰿𐱀𐱁𐱂𐱃𐱄𐱅𐱆𐱇𐱈𐱉𐱊𐱋𐱌𐱍𐱎𐱏𐱐𐱑𐱒𐱓𐱔𐱕𐱖𐱗𐱘𐱙𐱚𐱛𐱜𐱝𐱞𐱟𐱠𐱡𐱢𐱣𐱤𐱥𐱦𐱧𐱨𐱩𐱪𐱫𐱬𐱭𐱮𐱯𐱰𐱱𐱲𐱳𐱴𐱵𐱶𐱷𐱸𐱹𐱺𐱻𐱼𐱽𐱾𐱿𐲀𐲁𐲂𐲃𐲄𐲅𐲆𐲇𐲈𐲉𐲊𐲋𐲌𐲍𐲎𐲏𐲐𐲑𐲒𐲓𐲔𐲕𐲖𐲗𐲘𐲙𐲚𐲛𐲜𐲝𐲞𐲟𐲠𐲡𐲢𐲣𐲤𐲥𐲦𐲧𐲨𐲩𐲪𐲫𐲬𐲭𐲮𐲯𐲰𐲱𐲲𐲳𐲴𐲵𐲶𐲷𐲸𐲹𐲺𐲻𐲼𐲽𐲾𐲿𐳀𐳁𐳂𐳃𐳄𐳅𐳆𐳇𐳈𐳉𐳊𐳋𐳌𐳍𐳎𐳏𐳐𐳑𐳒𐳓𐳔𐳕𐳖𐳗𐳘𐳙𐳚𐳛𐳜𐳝𐳞𐳟𐳠𐳡𐳢𐳣𐳤𐳥𐳦𐳧𐳨𐳩𐳪𐳫𐳬𐳭𐳮𐳯𐳰𐳱𐳲𐳳𐳴𐳵𐳶𐳷𐳸𐳹𐳺𐳻𐳼𐳽𐳾𐳿𐴀𐴁𐴂𐴃𐴄𐴅𐴆𐴇𐴈𐴉𐴊𐴋𐴌𐴍𐴎𐴏𐴐𐴑𐴒𐴓𐴔𐴕𐴖𐴗𐴘𐴙𐴚𐴛𐴜𐴝𐴞𐴟𐴠𐴡𐴢𐴣𐴤𐴥𐴦𐴧𐴨𐴩𐴪𐴫𐴬𐴭𐴮𐴯𐴰𐴱𐴲𐴳𐴴𐴵𐴶𐴷𐴸𐴹𐴺𐴻𐴼𐴽𐴾𐴿𐵀𐵁𐵂𐵃𐵄𐵅𐵆𐵇𐵈𐵉𐵊𐵋𐵌𐵍𐵎𐵏𐵐𐵑𐵒𐵓𐵔𐵕𐵖𐵗𐵘𐵙𐵚𐵛𐵜𐵝𐵞𐵟𐵠𐵡𐵢𐵣𐵤𐵥𐵦𐵧𐵨𐵩𐵪𐵫𐵬𐵭𐵮𐵯𐵰𐵱𐵲𐵳𐵴𐵵𐵶𐵷𐵸𐵹𐵺𐵻𐵼𐵽𐵾𐵿𐶀𐶁𐶂𐶃𐶄𐶅𐶆𐶇𐶈𐶉𐶊𐶋𐶌𐶍𐶎𐶏𐶐𐶑𐶒𐶓𐶔𐶕𐶖𐶗𐶘𐶙𐶚𐶛𐶜𐶝𐶞𐶟𐶠𐶡𐶢𐶣𐶤𐶥𐶦𐶧𐶨𐶩𐶪𐶫𐶬𐶭𐶮𐶯𐶰𐶱𐶲𐶳𐶴𐶵𐶶𐶷𐶸𐶹𐶺𐶻𐶼𐶽𐶾𐶿𐷀𐷁𐷂𐷃𐷄𐷅𐷆𐷇𐷈𐷉𐷊𐷋𐷌𐷍𐷎𐷏𐷐𐷑𐷒𐷓𐷔𐷕𐷖𐷗𐷘𐷙𐷚𐷛𐷜𐷝𐷞𐷟𐷠𐷡𐷢𐷣𐷤𐷥𐷦𐷧𐷨𐷩𐷪𐷫𐷬𐷭𐷮𐷯𐷰𐷱𐷲𐷳𐷴𐷵𐷶𐷷𐷸𐷹𐷺𐷻𐷼𐷽𐷾𐷿𐸀𐸁𐸂𐸃𐸄𐸅𐸆𐸇𐸈𐸉𐸊𐸋𐸌𐸍𐸎𐸏𐸐𐸑𐸒𐸓𐸔𐸕𐸖𐸗𐸘𐸙𐸚𐸛𐸜𐸝𐸞𐸟𐸠𐸡𐸢𐸣𐸤𐸥𐸦𐸧𐸨𐸩𐸪𐸫𐸬𐸭𐸮𐸯𐸰𐸱𐸲𐸳𐸴𐸵𐸶𐸷𐸸𐸹𐸺𐸻𐸼𐸽𐸾𐸿𐹀𐹁𐹂𐹃𐹄𐹅𐹆𐹇𐹈𐹉𐹊𐹋𐹌𐹍𐹎𐹏𐹐𐹑𐹒𐹓𐹔𐹕𐹖𐹗𐹘𐹙𐹚𐹛𐹜𐹝𐹞𐹟𐹠𐹡𐹢𐹣𐹤𐹥𐹦𐹧𐹨𐹩𐹪𐹫𐹬𐹭𐹮𐹯𐹰𐹱𐹲𐹳𐹴𐹵𐹶𐹷𐹸𐹹𐹺𐹻𐹼𐹽𐹾𐹿𐺀𐺁𐺂𐺃𐺄𐺅𐺆𐺇𐺈𐺉𐺊𐺋𐺌𐺍𐺎𐺏𐺐𐺑𐺒𐺓𐺔𐺕𐺖𐺗𐺘𐺙𐺚𐺛𐺜𐺝𐺞𐺟𐺠𐺡𐺢𐺣𐺤𐺥𐺦𐺧𐺨𐺩𐺪𐺫𐺬𐺭𐺮𐺯𐺰𐺱𐺲𐺳𐺴𐺵𐺶𐺷𐺸𐺹𐺺𐺻𐺼𐺽𐺾𐺿𐻀𐻁𐻂𐻃𐻄𐻅𐻆𐻇𐻈𐻉𐻊𐻋𐻌𐻍𐻎𐻏𐻐𐻑𐻒𐻓𐻔𐻕𐻖𐻗𐻘𐻙𐻚𐻛𐻜𐻝𐻞𐻟𐻠𐻡𐻢𐻣𐻤𐻥𐻦𐻧𐻨𐻩𐻪𐻫𐻬𐻭𐻮𐻯𐻰𐻱𐻲𐻳𐻴𐻵𐻶𐻷𐻸𐻹𐻺𐻻𐻼𐻽𐻾𐻿𐼀𐼁𐼂𐼃𐼄𐼅𐼆𐼇𐼈𐼉𐼊𐼋𐼌𐼍𐼎𐼏𐼐𐼑𐼒𐼓𐼔𐼕𐼖𐼗𐼘𐼙𐼚𐼛𐼜𐼝𐼞𐼟𐼠𐼡𐼢𐼣𐼤𐼥𐼦𐼧𐼨𐼩𐼪𐼫𐼬𐼭𐼮𐼯𐼰𐼱𐼲𐼳𐼴𐼵𐼶𐼷𐼸𐼹𐼺𐼻𐼼𐼽𐼾𐼿𐽀𐽁𐽂𐽃𐽄𐽅𐽆𐽇𐽋𐽍𐽎𐽏𐽐𐽈𐽉𐽊𐽌𐽑𐽒𐽓𐽔𐽕𐽖𐽗𐽘𐽙𐽚𐽛𐽜𐽝𐽞𐽟𐽠𐽡𐽢𐽣𐽤𐽥𐽦𐽧𐽨𐽩𐽪𐽫𐽬𐽭𐽮𐽯𐽰𐽱𐽲𐽳𐽴𐽵𐽶𐽷𐽸𐽹𐽺𐽻𐽼𐽽𐽾𐽿𐾀𐾁𐾃𐾅𐾂𐾄𐾆𐾇𐾈𐾉𐾊𐾋𐾌𐾍𐾎𐾏𐾐𐾑𐾒𐾓𐾔𐾕𐾖𐾗𐾘𐾙𐾚𐾛𐾜𐾝𐾞

X IX VIII VII VI V IV III II I

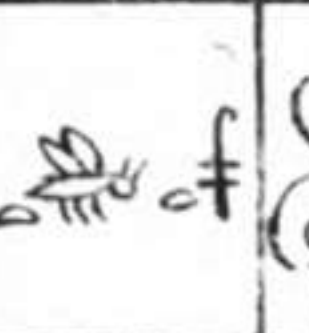
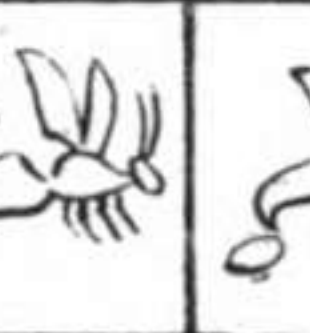
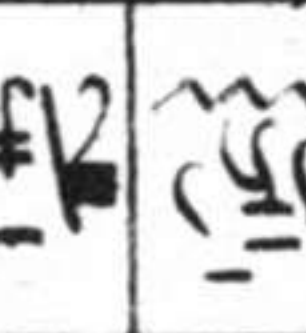
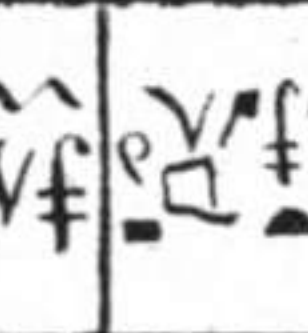
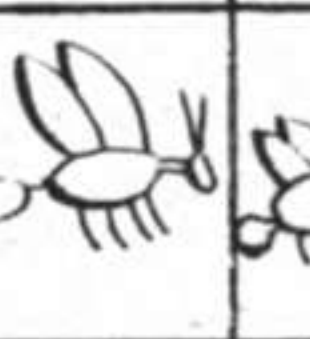
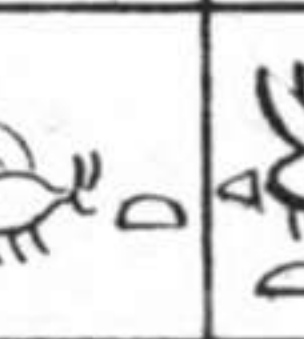
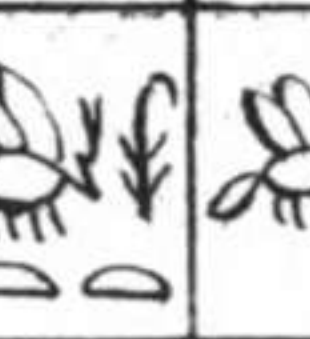
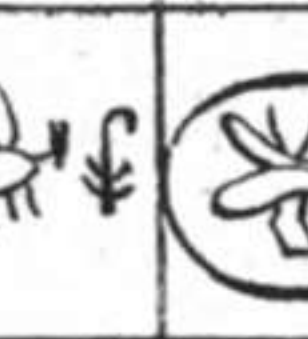
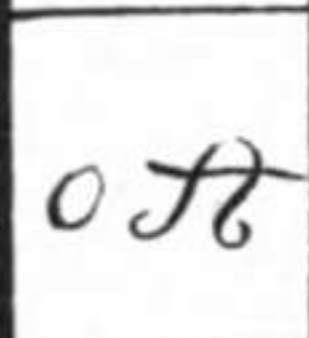
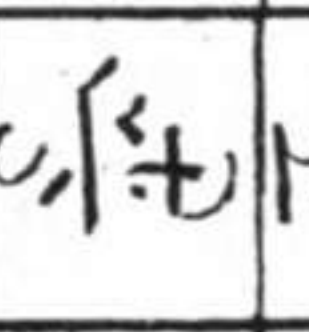
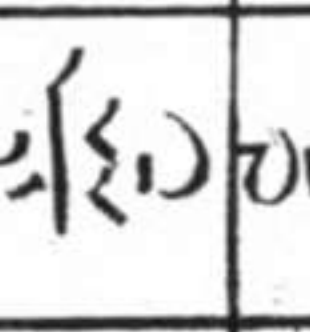
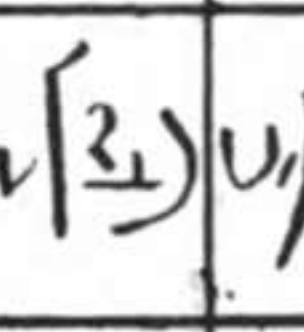
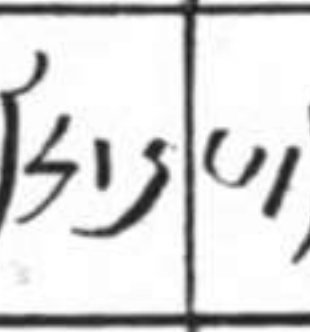
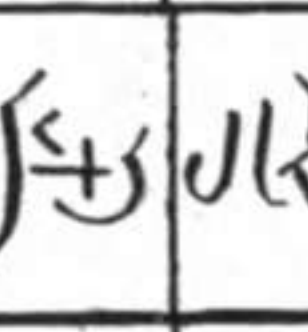
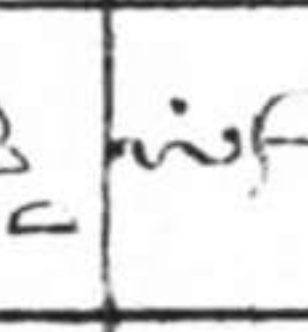
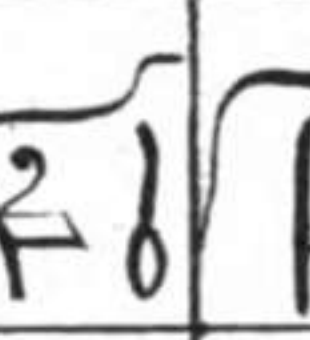
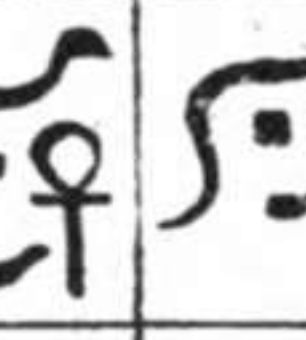
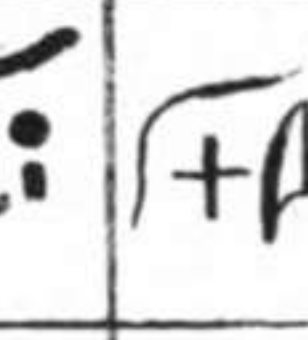
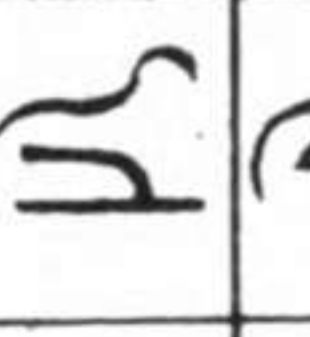
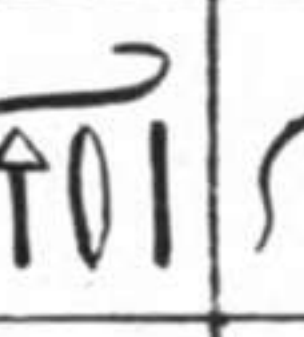
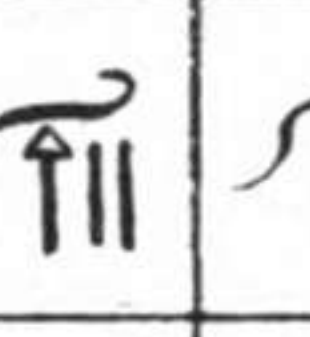
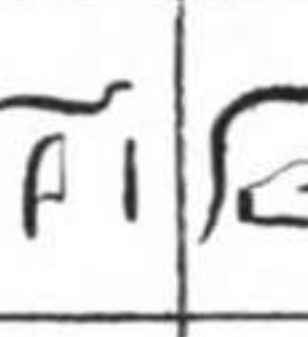
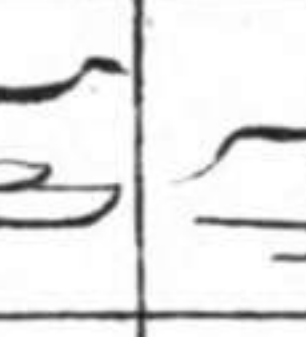
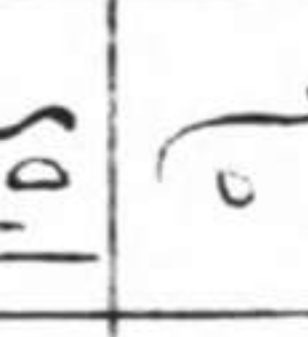
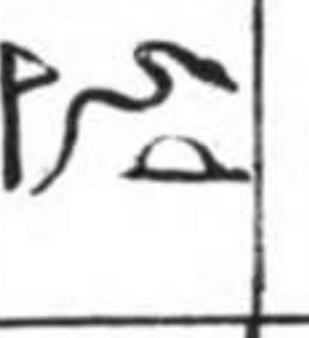
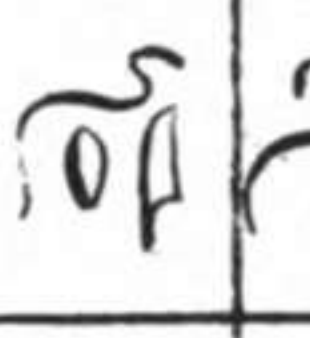
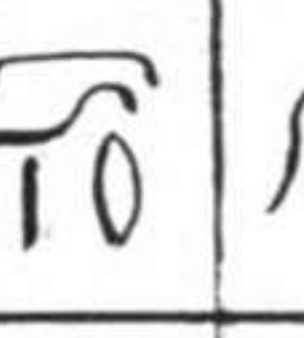
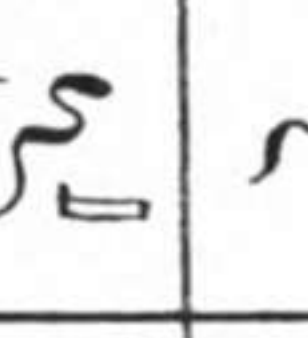
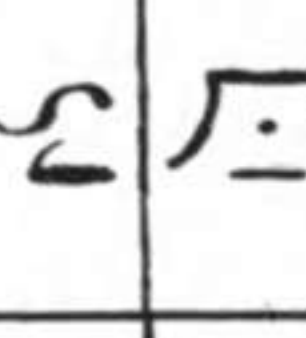
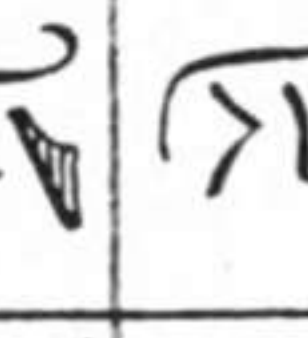
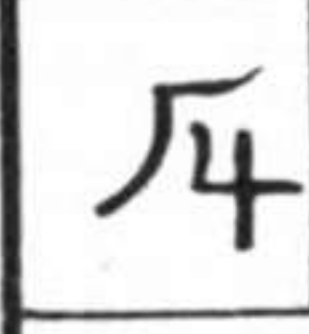
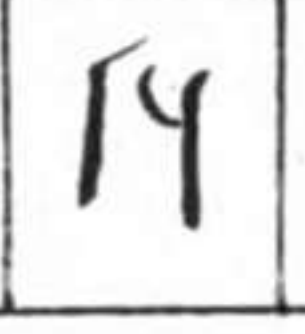
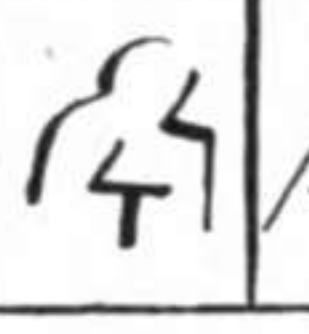
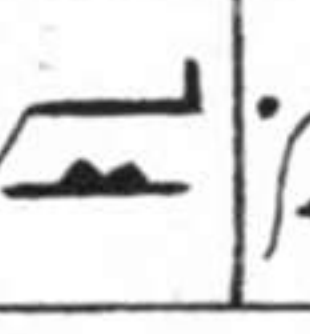
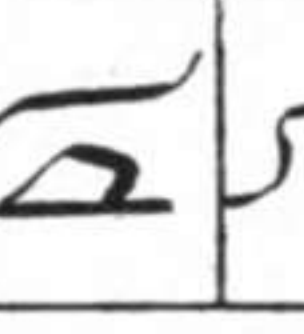
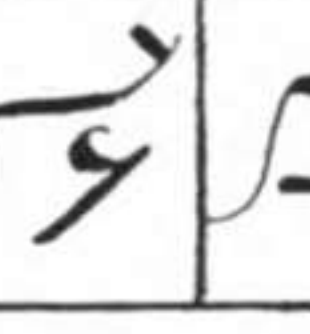
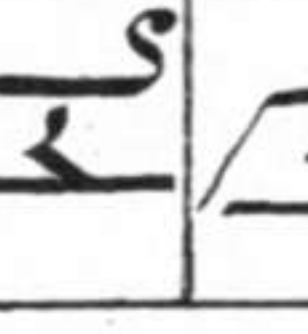
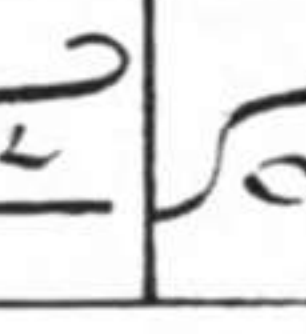
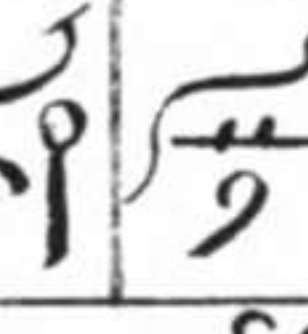
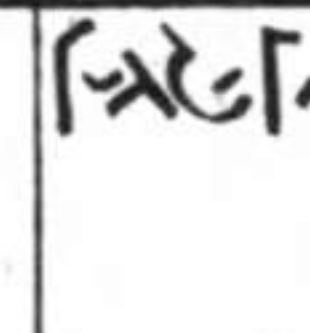
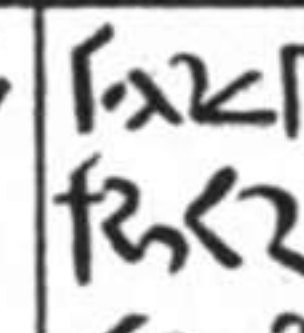
[illegible]

Tab. XIV.

X IX VIII VII VI V IV III II I

										1
										2
										3
4123	4234	4345	4456	4567	4678	4789	4890	4901	4012	4
5234	5345	5456	5567	5678	5789	5890	5901	5012	5123	5
6345	6456	6567	6678	6789	6890	6901	6012	6123	6234	6
7456	7567	7678	7789	7890	7901	7012	7123	7234	7345	7
8567	8678	8789	8890	8901	8012	8123	8234	8345	8456	8
	9678	9789	9890	9901	9012	9123	9234	9345	9456	9

X IX VIII VII VI V IV III II I

									1
									2
									3
									4
									5
									6
									7
									8
									9
									10

X IX VIII VII VI V IV III II I

[illegible]

x $\mathcal{K}$ **VIII**

171

VZ

v

 Γ 

I

[illegible]

$$X$$

IX

VII.



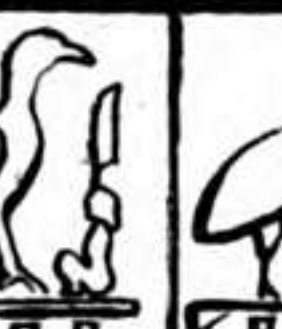
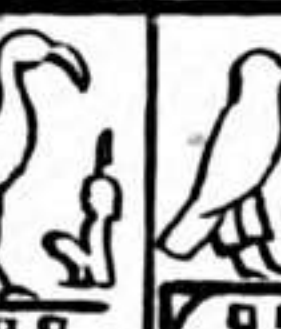
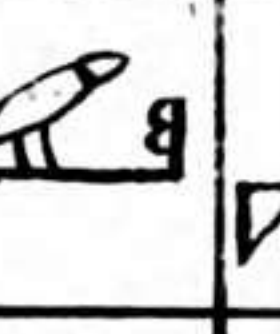
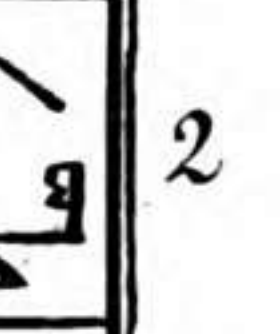
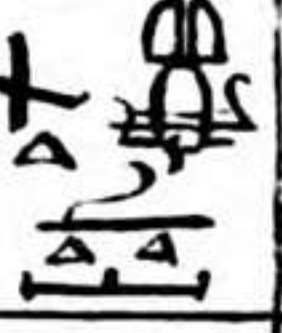
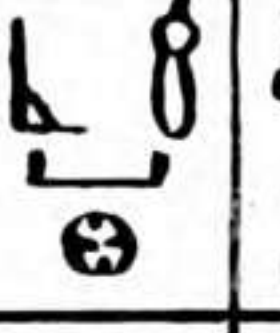
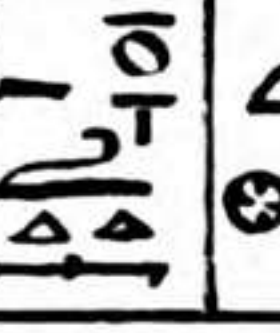
V

V

 $\mathcal{N}$

II

T

										1
										2
13	16	18	18	18	18	18	18	18	18	3
110	114	116	118	120	122	124	126	128	130	4
				132	134	136	138	140	142	5
										6
042222		0 24		0 24		0 24		0 24		7
0 24		0 24		0 24		0 24		0 24		8
				0 24		0 24		0 24		9
11	11	11	11	11	11	11	11	11	11	10
				11		11		11		11
11		11		11		11		11		12
11		11		11		11		11		13
11		11		11		11		11		14

1

2.

3

4.

5

$\mathbb{A}$

VII

VII

VI

$$V$$

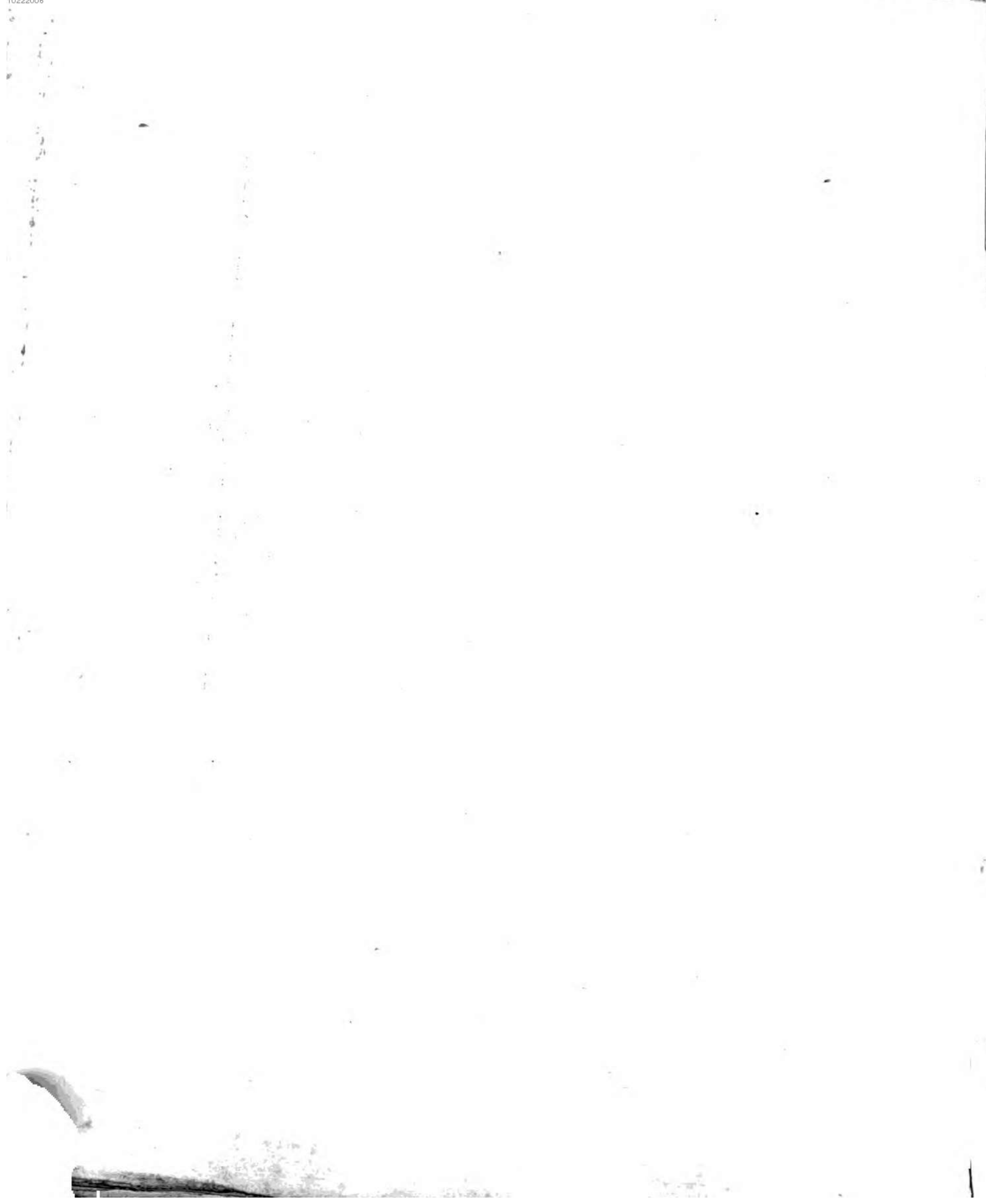
IV



II

1

[illegible]



$$X$$
[illegible]

Tab. XXIV.

VIII VII VI V IV III II I

								1
								2
								3
								4
								5
								6
								7
								8
								9
								10
								11
								12
								13
								14

VI

V

IV

III

II

I

							1
𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	2
							3
𐦏	𐦏	𐦏	𐦏	𐦏	𐦏	𐦏	4
							5
𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	6
𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	7
𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	8
𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	9
𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	10
𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	11
𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	12
𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	13
𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	𐦏𐦏	14

X IX VIII VII VI V IV III II I

IX

VIII

VII

VI

V

IV

III

II

$$I$$
[illegible]

X IX VIII VII VI V IV III II I

										1
										2
										3
										4
										5
										6
										7
										8
										9
										10
										11
										12
										13
										14
										15

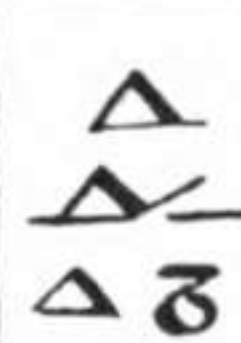
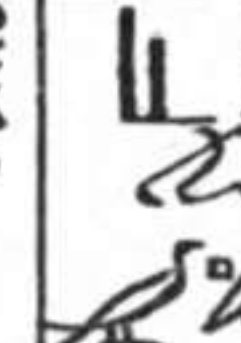
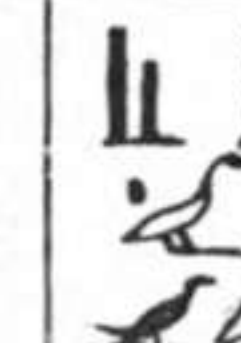
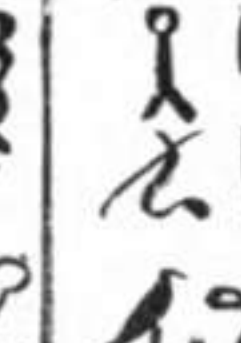
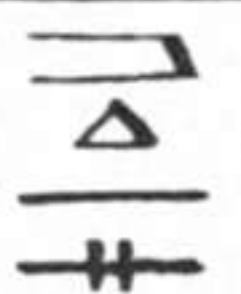
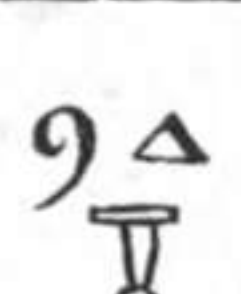
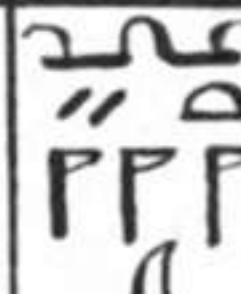
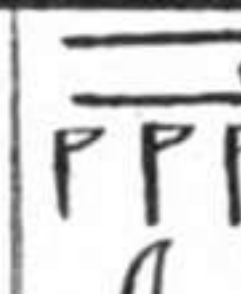
χ [illegible]

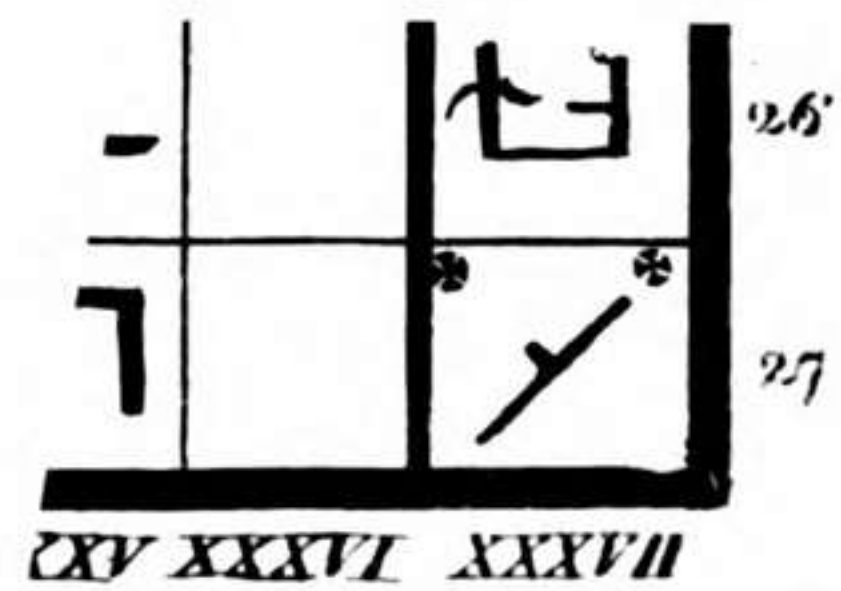


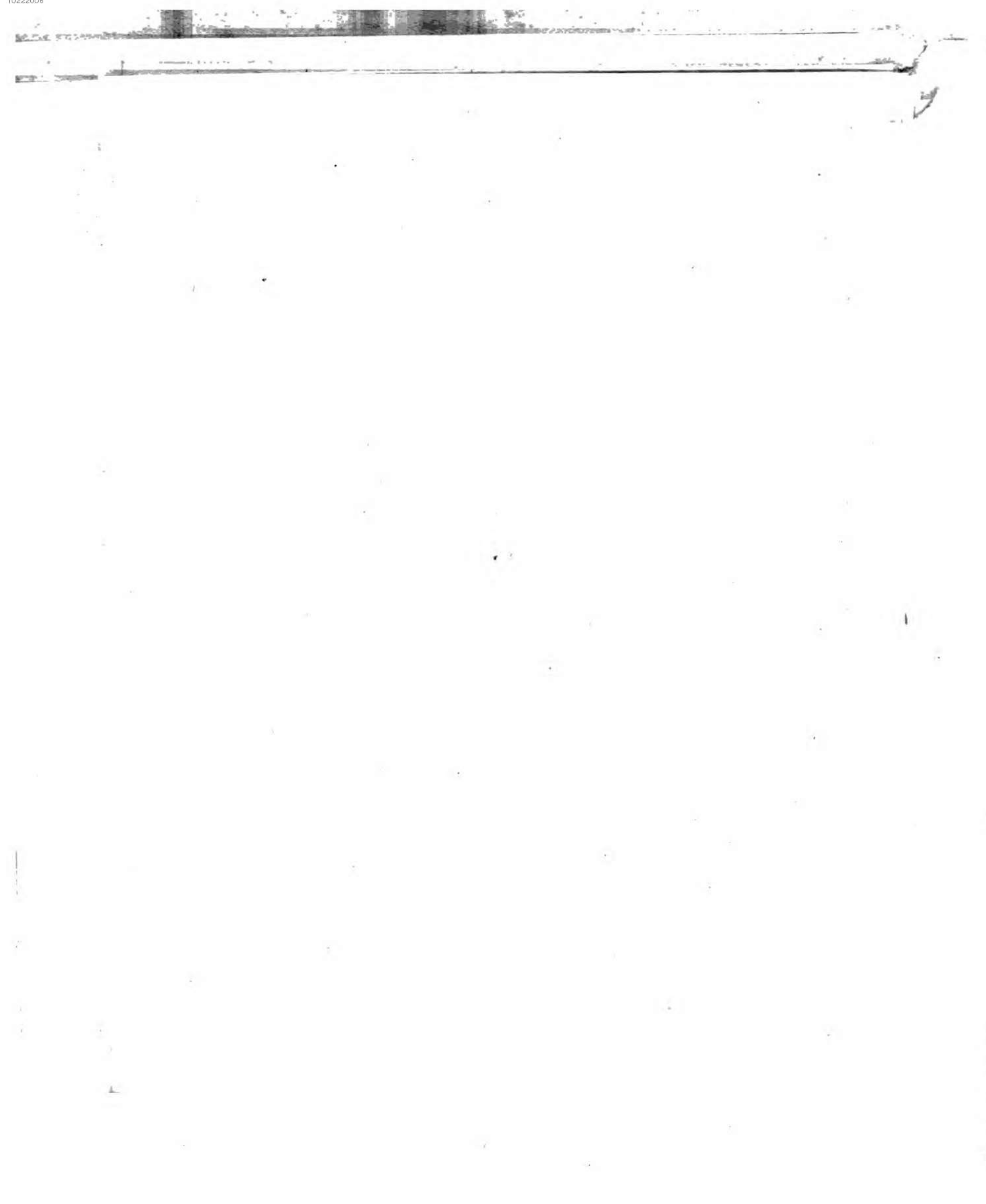
Tab. XXXI.

X	IX	VIII	VII	VI	V	IV	III	II	I	
										1
𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍		𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	2
𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍		𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	3
𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	4
𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	5
										6
										7
										8
𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	9
𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍			𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	10
𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	11
𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	12
								𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	13
𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍			𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	𐎏𐎎𐎍	14

X IX VIII VII VI V IV III II I

										1
147	5147	147		231239	323249	23249	23249	23249	23249	2
	147	147		147	23249	23249	23249	23249	23249	3
										4
		147	147		23249	23249	23249	23249	23249	5
		147	147		23249	23249	23249	23249	23249	6
147	147	147	147							7
	147	147					147	147		8
										9
147	147	147		147	147	147	147	147	147	10
						147	147	147	147	11
147	147	147	147	147	147	147	147	147	147	12
			147	147	147	147	147	147	147	13





**Tabularum a sordibus servandarum gratia addita est
haec capsula, quare exempla soluta non redimuntur.**

**Diese Capsel soll die Tafeln gegen Beschädigungen bewahren,
daher eröffnete Exemplare nicht zurückgenommen werden.**
